

ДЖО ХОЛДЕМАН ВЕЧНАТА ВОЙНА

Част 1 от „Вечната война“

Превод от английски: Тинко Трифонов, 1994

chitanka.info

**РЕДНИК МАНДЕЛА
1997 — 2007 Г. СЛ. ХР.**

1.

— Тази вечер ще ви покажем осем безшумни начина на убийство.

Човекът, комуто принадлежах тези думи, бе сержант, който не изглеждаше с повече от пет години по-възрастен от мен. Така че, ако изобщо някога бе убивал човек в бой, безшумно или по какъвто и да е друг способ, то би трябвало да го е извършил като пеленаче.

Вече знаех да убивам по осемдесет различни начина, повечето от които — доста шумни. Наместих гърба си на стола, възприех изражение на учтиво внимание и заспах с отворени очи. Същото сториха почти всички останали. Вече бяхме наясно, че лекциите след кльопачката никога не включваха важни неща.

Събуди ме лъчът на прожекционния апарат и тогава изгледах краткия филм за „осемте безшумни начина“. Някои от актьорите трябва да са били престъпници, наказани с промиване на мозъка, защото наистина ги убиваха.

След филма едно момиче от първия ред вдигна ръка. Сержантът кимна и тя се изправи, за да покаже и останалата част от себе си. Бе хубавка, но малко ячка в раменете и врата. Така изглежда всеки, който е мъкнал на гърба си тежката раница в продължение на два-три месеца.

— Сър — трябваше да се обръщаме към сержантите със „сър“ до края на обучението, — повечето от тези начини ми се струват... доста глупави.

— Например?

— Например да убиеш с удар в бъбреците с шанцов инструмент. Искам да кажа, кога *всъщност* човек би останал само с шанцов инструмент, без оръжие или нож? И защо просто да не халосаш противника по главата?

— Може да носи каска — рече с основание сержантът.

— Освен това, тауранците навярно *изобщо* нямат бъбреци.

Той повдигна рамене.

— Навярно нямат.

Беше 1997-ма и никой още не бе виждал жив тауранец; не бяха открити дори и частици от тауранец, по-големи от някой изпепелен хромозом.

— Химическият състав на телата им е сходен с нашия и трябва да приемем, че те също са сложно устроени създания. *Би трябвало* да имат някаква слабост, уязвими места и вие ще трябва да ги откриете.

— Ето кое е най-важното — заби той пръст в екрана. — Осем престъпника бяха жертвувани заради вас, за да разберете как да убивате тауранците, независимо дали имате под ръка мегаватов лазер или проста дъска.

Момичето си седна, но не изглеждаше много убедено.

— Други въпроси?

Никой не вдигна ръка.

— О'кей. Ми-и-и-рно! — изправи се той залитайки и ни изгледа в очакване.

— Майната ви, сър!

— По-високо!

— МАЙНАТА ВИ, СЪР! — това бе един от не особено вдъхновяващите опити да се повдигне духа на войската.

— Така е по-добре! И не забравяйте — утре ученията са преди изгрев-слънце. Кльопачката е в 03:30, проверката — в 04:00. Всеки, който остане в леглото след 03:40, губи една нашивка. Свободни сте.

Вдигнах ципа на комбинезона си и прецапах през снега до салона, за да се подкрепя с чаша соя и един фас. Пет-шест часа съм винаги са ми стигали, а и това бе единственото време, когато можех да остана насаме със себе си, поне за малко извън армията. Прегледах за няколко минути разпечатката на новините. Около Алдебаран преди четири години беше ликвидиран един кораб. Сформираше се наказателна флотилия, но щяха да ѝ потрѣбват *още* толкова години, за да стигне дотам. А дотогава тауранците щяха здраво да блокират всички възможни входно-изходни планети.

Когато се прибрах в спалното помещение, всички се бяха вмъкнали в чувалите и главното осветление бе угасено. Откакто се върнахме от двуседмичните учения на Луната, цялата рота едвам се влачеше. Метнах дрехите си в шкафчето, хвърлих едно око на списъка и разбрах, че койката ми бе номер 31. По дяволите, точно под отоплителя.

Възможно най-безшумно се промъкнах през завесата, за да не разбудя съседа си. Не видях кой беше, но и без това не давах пет пари. Мушнах се под одеялото.

— Закъсняваш, Мандела — и последва прозявка. Гласът принадлежеше на Роджърс.

— Извинявай, че те събудих — прошепнах аз.

— Няма за к'во — обърна се тя, гушна се и след като ме прегърна, потънах в нея. Беше топла и достатъчно мека.

Потупах я по бедрото почти по братски.

— Лека, Роджърс.

— Лека, жребецо — върна ми тя жеста, далеч по-целенасочено.

Защо става така, че човек винаги попада на уморени, когато е готов, и на възбудени, когато е каталясал? Нямах как да не приема неизбежното.

2.

— До-о-о-бре, хайде сега дайте по-яко! Екипът на гредите! Мърдай, мърдай, размърдайте си задниците!

Към полунощ бе нахлул топъл въздушен фронт и снегът обърна на лапавица. Пермопластовата греда тежеше двеста и петдесет кила и бе дяволски трудно да се носи, дори и да не бе покрита с лед. Бяхме четирима, по двама от всеки край, стиснали пластмасовата греда с вдървените си пръсти. Партньор ми бе Роджърс.

— Пускай желязото! — извика типът зад мен; искаше да каже, че изтърва. Е, не беше желязо, но бе достатъчно тежко, за да ти строши крака. Всички пуснаха и отскочиха едновременно. Гредата ни обля целите с киша и кал.

— По дяволите, Петров! — рече Роджърс, — що не си се записал в Червения кръст или нещо подобно? Тая шибана работа не е чак толкоз тежка.

Повечето от момичетата използваха по-благоприличен език. Роджърс си бе една малка кучка.

— Добре, хайде, гредарите, размърдайте си задниците. Екипът на смоларите, следвайте ги!

Нашите двама смолари дотичаха, размятали кофите си с епоксидна смола.

— Почвай, Мандела, че чак топките ми замръзнаха.

— И моите — прибави момичето, повече с чувство, отколкото с логика.

— Едно, две, давай!

Вдигнахме гредата и се запрепъвахме към моста, който беше почти три четвърти готов. Втори взвод май щеше да ни изпревари. Не ми пукаше, но взводът, който първи свършеше, пръв щеше да се прибере. За останалите — още четири мили в калта и никаква почивка до кльопачка.

Поставихме гредата на мястото ѝ, тя изтропа, после я застопорихме със скобите към вертикалните стълбове. Женската половина от смоларския екип захвана да я маже с лепилото, преди още

да бе закрепена окончателно. Помагачите от другата страна я очакваха. Екипът, който отговаряше за настилка, киснеше в началото на моста. Всеки от тях бе вдигнал над главата си, досущ като чадър, парчета от лек, пресован пермопласт. Бяха сухи и чисти. Зачудих се на глас какво ли бяха сторили, за да заслужат това и Роджърс излезе с няколко цветисти, но съмнителни предположения.

Връщаме се за следващата гредка, когато командващият (името му бе Дугълстийн, но му викахме „До-о-обре“) наду свирката и изрева:

— До-о-обре, момчета и момичета войници, десет минути. Можете да си ги изпафкате, ако имате с какво.

Той бръкна в джоба си и завъртя копчето, с което нагласяше отоплението на комбинезоните ни.

С Роджърс седнахме откъм нашия край на гредата и аз извадих кутията си за тютюн. Имах много марихуана, но ни бе наредено да не пушим „трева“ до вечерната кльопачка. Единственият тютюн, с който разполагах, бе фас от пурета, дълъг около три инча. Запалих го, като пазех завет с лицевата страна на кутията. След първите няколко дръпвания не беше чак толкова кофти. Роджърс също си дръпна, колкото да не ме обиди, но направи гримаса и ми го върна.

— Преди да те призоват във войската в университета ли беше?

— Да, тъкмо завърших физика. Гонех учителска диплома.

— Аз пък учех биология... — кимна тя сериозно.

— Прилича ти — гребнах шепа киша. — И докъде я докара?

— Следвах шест години, стигнах бакалавърска степен и идваше ред на докторската... — Тя плъзна ботуша си по земята и преобърна купчина кал и киша с консистенцията на замръзващ млечен сладолед. — И защо, бе мамицата му, трябваше да се случи това?

Вдигнах рамене. Въпросът не се нуждаеше от отговор, най-малко пък от отговора, който UNEF ни пробутваше. Интелектуалният и човешки елит на планетата — на стража срещу тауранската заплаха. Соени лайна! Всичко бе просто един голям експеримент. Да установим дали сме в състояние да подмамим тауранците към бойни действия на повърхността.

Както можеше да се очаква, „До-о-обре“ наду свирката две минути по-рано, но Роджърс и аз си поседяхме още минута, докато смоларите и настилкаджиите не довършиха покритието на гредата.

След изключването на отоплението костюмите бързо изстиваха, но ние не се помръдвахме единствено заради принципа.

Тренировките за издръжливост на студ бяха лишени от смисъл, но следвах типичната тъпа логика на войската. Е, да, там, където щяхме да отидем, щеше да бъде студено, но не и ледено или снежностудено. По правило температурата на входно-изходните планети си оставаше през цялото време в рамките на един-два градуса около Абсолютната нула^[1] — тъй като колапсарите^[2] не греят и първия хлад, който усетиш там, ще означава, че вече си мъртъв.

Колапсарният скок беше открит преди дванайсет години. Тогава аз бях на десет. Достатъчно е да се запрати с висока скорост дадено физическо тяло към колапсара и ето, че то вече изскача в някоя друга част на галактиката. Формулата, която позволява да се определи къде точно ще се появи то, бе измерена много скоро — тялото ще се движи по същия „маршрут“ (според геодезията на Айнщайн), който би следвало, ако колапсарът не се бе изпречил на пътя му, докато не се сблъска с друго колапсарово поле, където то се появява отново — тласнато със същата скорост, с която е навлязло преди това в първия колапсар. Времето за пътуване между два колапсара, както се оказа, бе... равно на нула.

Откритието отвори сума работа на физиците-математици, които трябваше да предефинират едновременността, сетне да разрушат общата теория на относителността, след което отново да я възстановят. Ала политиците бяха истински щастливи, защото вече можеха да изпратят кораб с колонисти до ФомалхAUT на по-ниска цена, отколкото някога бе струвало основаването на форпост на Луната. А имаше и маса народ, който политиците умираха да пратят там, на славно пътешествие, вместо да го оставят да създава смутове у дома.

Корабите винаги се придружаваха от автоматична сонда, която ги следваше на два-три милиона мили разстояние. Ние знаехме всичко за входно-изходните планети, малки отломки, които кръжаха около колапсарите; целта на дрона-сонда^[3] бе да се завърне и да извести, в случай, че корабът се трясне в планетата с 0,999 от скоростта на светлината.

Подобна катастрофа изобщо не се състоя, но един ден у дома почти на куц крак се довлече самотен дрон. След като данните, които носеше, бяха анализирани, се оказа, че корабът на колонистите е бил

преследван и разрушен от друг кораб. Беше се случило в близост до Алдебаран, в съзвездието Телец^[4], но тъй като „алдебаранец“ е малко трудничко за произнасяне, врагът бе назован „тауранец“.

След този случай корабите с колонисти пътуваха с въоръжена охрана. Тя често летеше и сама, докато накрая колонизационната група не бе сведена само до UNEF^[5].

С ударение върху „армия“.

По-късно някой умник от Общото събрание реши, че трябва да разположим войска от пехотинци, която да охранява входно-изходните планети до най-близките колапсари. Това от своя страна доведе до Закона за военната повинност на елита от 1996 г. и до най-елитната войска в цялата военна история.

И ето ни сега, петдесет мъже и петдесет жени, всички с коефициент на интелигентност над 150, физически необикновено здрави и силни, си мааме най-елитно през калта и кишата на средно Мисури и разсъждаваме върху безполезността на уменията си да строим мостове в светове, където единствената течност ще е някоя случайно останала локва течен хелий.

3.

След около месец заминахме на последното си учение — маневри на планетата Харон. Макар и близо до перихелия му, в сравнение с Плутон тя се намираше почти двойно по-далеч от Слънцето.

Транспортният кораб за превоз на войски бе преоборудван „конски вагон“ — строен да поеме двеста колонисти и съответното количество растения и добитък. Не си мислете обаче, че бе просторен, само защото броят ни бе наполовина по-малък. Повечето свободно място бе заето от допълнителни количества реакторна маса и оръжия.

Цялото пътуване трая три седмици, през първата половина ускоряхме до 2 g, а през втората — намалявахме скоростта. Най-високата ни скорост, когато префучахме покрай орбитата на Плутон, бе около една двадесета от скоростта на светлината — относителността дори не успя да надигне дяволската си глава. Три седмици да разнасяш насам-натам двойно по-голямото си тегло... е, не е като на пикник. Правехме някои предпазливи упражнения по три пъти на ден, но останахме в хоризонтално положение колкото е възможно по-дълго. И въпреки това имахме няколко счупени кости и тежки изкълчвания. Мъжете трябваше да носят специални поддържащи приспособления и бандажи, инак подът щеше да се застеле с откъснатите им органи. Беше почти невъзможно да се спи; от кошмари, че се задушаваш или се смачкваш, от това, че трябва непрекъснато да се въртиш, за да си облекчиш кръвообращението и за да не се образуват рани от лежането. Едно от момичетата бе толкова изтощено, че едва не проспa момента, когато реброто ѝ разкъса тялото и щръкна навън.

И преди това бях излизал в космоса на няколко пъти, но когато най-сетне забавянето на скоростта бе преустановено и преминахме в режим на свободно падане, единственото, което усетих, бе огромно облекчение. Някои обаче не бяха излизали в космоса, ако не броим обучението ни на Луната, и неочакваното замайване и загубата на ориентация направо ги смаза. Ние, по-опитните, чистехме подире им — носехме се из жилищните помещения със сунгери и инспиратори,

за да изсмучем наполовина смлените хапчета „Високопротеинов концентрат, с малка утайка и аромат на телешко (Соя)“.

Докато се спускахме от орбита, Харон се виждаше добре. Нямахме обаче кой знае какво за гледане. Представляваше замъглена, белезникава сфера с няколко петна върху нея. Приземихме се на около двеста метра от базата. Към кораба се скачи херметизирана верижна машина, тъй че нямаше нужда да обличаме скафандри. С подрънкване и скърцане се намърдахме в главната сграда — безлична кутия от сивкава пластмаса.

Стените вътре имаха също толкова гаден цвят. Ротата се разположи по чиновете и се разбъбри. Свободно място имаше до Фрийланд.

— По-добре ли си, Джеф? — попитах го. Все още беше малко бледен.

— Ако Господ е предвиждал човекът да издържа на свободно падане, той щеше да го надари с чугунен ларинкс — въздъхна тежко Джеф. — Малко по-добре съм, но страшно ми се пуши.

— Така ли?

— Ама на теб май ти понесе. В училище ли си го минавал?

— В горните курсове на университета — дисертация по вакуумно заваряване. Три седмици в орбита около Земята.

Облегнах се назад и бръкнах за кутийката с тютюна за п-ти път, но нея я нямаше. Животоподдържащият костюм не предвиждаше място за никотин и ТНС^[6].

— То и тренировките си бяха тежки — измърмори Джеф, — ама тия лайна тук...

— Ми-и-и-рно!

Надигнахме се шумно по двама, по трима. Вратата се отвори и в залата влезе един майор. Изпънах се лекичко. Това бе офицерът с най-висок ранг, когото изобщо бях виждал. Върху комбинезона му бяха пришити орденски лентички, включително и тъмночервена, което означаваше, че е бил ранен в бойни действия, когато се е сражавал в редовете на старата американска армия. Сигурно ще да е било в Индокитай, но тая история бе приключила безславно още преди да се родя. Не изглеждаше чак толкова стар.

— Седнете, седнете.

Той направи плавен жест да седнем, все едно че погали куче. Сетне сложи ръце на хълбоците си и с усмивчица на лицето огледа ротата.

— Добре дошли на Харон. Избрали сте чудесен ден за кацане, температурата навън е средно с 8,5 градуса над Абсолютната нула. През следващите два века и нещо не очакваме кой знае какви промени.

Някой от нас се засмяха нерешително.

— Наслаждавайте се на тропическия климат в базата Маями, докато можете. Тук сме откъм слънчевата страна, а по-голямата част от обучението ви ще премине в неосветената част. Температурата там е малко по-нисичка — заковала се е на около 2,08 градуса. Можете да смятате цялото си обучение на Земята и на Луната за елементарно упражнение, чиято цел е била да ви даде достатъчно справедлив шанс, за да оцелеее на Харон. Тук ще ви се наложи да повторите целия репертоар: инструменти, оръжия, маневри. И ще откриете, че при тези температури инструментите не работят така, както би трябвало, оръжията не искат да стрелят, а пък хората действат съ-ъ-ъ-всем внимателно.

Той хвърли поглед на папката, която държеше и продължи:

— В този момент сте четирийсет и девет жени и четирийсет и осем мъже. Двама са останали мъртви на Земята, а един е бил освободен по психиатрични причини. След като прочетох резюмето от тренировъчната ви програма, най-искрено се учудвам, че толкова много от вас са я преминали. Трябва обаче да знаете, че няма да бъда недоволен, ако само петдесетина, тоест половината, завършите тази последна фаза. А единственият начин човек да не я завърши, е да умре. Тук. Единственият начин да се озовем отново на Земята — и аз в това число — е да се завърнем от бойния поход. Обучението ви ще бъде прекратено след един месец. Сетне отивате на колапсара Старгейт, намира се на половин светлинна година разстояние. Ще останете в базата на Старгейт 1, най-голямата входно-изходна планета, докато не дойде смяната ви. Да се надяваме, че това няма да трае повече от месец; следващата група трябва да пристигне тук веднага щом вие отпътувате. От Старгейт ще заминете за някоя стратегически важна черна дупка, където ще установите военна база и ще се биете с врага, ако бъдете нападнати. Ако това не стане, ще поддържате пункта си до второ разпореждане. Последните две седмици от обучението ви ще са

посветени на изграждането на тъкмо такава база, на тъмната страна на планетата. Там ще бъдете напълно изолирани от базата Маями: никакви свръзки, никаква евакуация по медицински причини, никакви допълнителни доставки. Малко преди да изтекат тези две седмици, вашите отбранителни съоръжения ще бъдат подложени на преценка посредством въоръжена атака на управляеми дрони.

И са похарчили толкова пари, само за да ни убият, докато ни обучават?

— Всички от постоянния персонал тук, на Харон, сме бойци-ветерани. Което означава, че сме на възраст между четирийсет и петдесет години. Но мисля, че ще можем да издържим на темпото ви. Двама от нас ще бъдат непрекъснато с вас и ще ви придружат поне до Старгейт. Това са капитан Шърман Стот, вашият ротен командир, и сержант Октавио Кортес, вашият главен сержант. Господа?

Двамина от първия ред небрежно се надигнаха и се обърнаха към нас. Капитан Стот бе малко по-дребен от майора, но бе излят сякаш от същия калъп: лицето му беше сурово и гладко като порцелан, с цинична полуусмивка. Брадичка, широка точно сантиметър, обрамчваше едрата му челюст. На външен вид изглеждаше най-много трийсетгодишен. На бедрото си бе запасал грамаден пищов, оръжие от барутен тип.

Сержант Кортес бе друг роман от зоната на ужасите. Главата му бе бръсната и с неправилна форма, сплескана от едната страна, където очевидно значителна част от черепа му е била отстранена. Лицето му бе много тъмно, изпъстрено с бръчки и белези. Липсваше половината от лявото му ухо, а очите му бяха толкова изразителни, колкото са бутоните на някоя машина. Носеше комбинация брада-мустаци — все едно кльощава бяла гъсеница бе направила кръгче около устата му. Ученическата му усмивка би изглеждала приятна върху което и да е друго лице, но той бе най-грозното и подло на вид създание, което някога бях виждал. И все пак, ако забравите за главата му, а вземете предвид останалите метър и осемдесет под нея, то той би могъл да бъде втората част от рекламата „преди да влезеш“ и „след това“ на някой курорт, специализиран в областта на културизма. Нито Стот, нито Кортес носеха орденски лентички. Кортес имаше малък, джобен лазер, окачен на магнитен кобур странично под мишницата му. Ръкохватката му бе дървена и беше излъскана от употреба.

— И сега, преди да ви оставя на нежните грижи на тези двама господа, нека ви предупредя отново: преди два месеца на тази планета нямаше жива душа, само останки от екипировката на експедицията от 1991-ва. Работен отряд от четирийсет и пет мъже се поти един месец, за да издигне тази база. Двайсет и четирима от тях, повече от половината, загинаха докато я строяха. Това е най-опасната планета, на която човек изобщо се е опитвал да живее, но там, където тепърва ви предстои да отидете ще бъде още по-гадно. В следващия месец началниците ви ще се постараят да ви запазят живи. Слушайте ги... и следвайте примера им; те са издържали тук много по-дълго, отколкото ще ви се наложи на вас. Капитане?

Капитанът се изправи и майорът напусна помещението.

— Ми-и-и-рно! — последната сричка прозвуча като експлозия и всички скочихме на крака.

— Вижте сега, това, което ще ви кажа, ще е за пръв и за последен път, затова най-добре слушайте — изръмжа той. — Тук се намираме в бойна обстановка, а при такава съществува само едно наказание за неподчинение и неизпълнение на заповед. — Той измъкна пищова от кобура си и го хвана за дулото като бухалка. — Това е автоматичен пистолет, армейски образец 1911 година, калибър 45-ти; примитивно, но ефективно оръжие. Сержантът и аз сме овластени да използваме оръжие и да убиваме в името на здравата дисциплина. Не ни карайте да го правим, защото ще го направим.

Той прибра пищова. Кобурът силно изщрака в мъртвата тишина, сетне капитанът продължи:

— Заедно със сержант Кортес сме убили повече хора, отколкото са събрани в тази стая. И двамата бяхме в американската армия във Виетнам, и двамата после служихме в Международната гвардия на Обединените нации преди повече от десет години. Аз доброволно се отказах от повишение в чин майор, заради честта да поема командването на тази рота, а главен сержант Кортес — от повишение в чин капитан, защото и двамата сме действащи войници, а това е първото бойно положение от 1987-ма насам. Помнете какво ви казах. Сега главен сержант Кортес ще ви инструктира по-подробно за задълженията ви под негово командване. Поеми нататък, сержант.

Той се завъртя на пета и с широка крачка излезе от стаята. През цялото време, докато произнасяше речта си, изражението на лицето му

не помръдна и с милиметър.

Главният сержант се придвижваше като тежка машина, пълна със сачмени лагери. Когато вратата се затвори със скърцане, той се обърна тромаво към нас и рече:

— Свободно, седнете.

Тонът му бе удивително благ. Настани се на една маса в предната част на помещението. Тя изстена под тежестта му, но издържа.

— Вижте сега, капитанът ви говори страховити работи, аз пък изглеждам страшно, но и двамата ви мислим доброто. Ще ви се наложи да работите доста отблизо с мен, ето защо не е зле да свикнете с това, което виждате на черепа ми. Навярно няма да срещате често капитана, освен на ученията.

Той докосна плоската страна на темето си.

— И като заговорих за глави и тяхното съдържимо, трябва да ви уведомя, че все още разполагам с повечето от своя собствен мозък, въпреки усилията на китайците да ме лишат от него. Всички ние, старите ветерани, които се събрахме в UNEF, трябваше да отговаряме на същите критерии, по които подбраха и вас по Закона за военната повинност на елита. Предполагам, че всички сте умни и корави, но не забравяйте, че капитанът и аз сме не само умни и корави, но и опитни.

Той прелисти списъка, без всъщност да го погледне.

— И тъй, както каза капитанът, по време на полевите учения ще има само един вид дисциплинарно наказание. Смъртно. Но при нормални условия няма да ни се наложи да убиваме за неподчинение; Харон ще ни спести това главоболие. В жилищните помещения ще е друга опера. Не ни е грижа какво ще вършите там. Дали ще се щипете по дупетата по цял ден, дали ще се чукате по цяла нощ, няма никакво значение... Но след като сте облекли скафандрите и излезете навън, ще трябва да сте толкоз дисциплинирани, че да засрамите и един центурион. Ще има ситуации, когато нечия глупава постъпка може да убие всички ни. Както и да е, първото нещо, което трябва да направим, е да изпробваме бойните ви скафандри. Оръжейникът ви очаква в жилищните помещения; ще ви приема един по един. Да вървим.

4.

— Известно ми е, че на Земята сте изучавали възможностите на бойния скафандър.

Оръжейникът бе дребен мъж, донякъде плешив, без отличителни знаци върху комбинезона си. Сержант Кортес ни бе казал да се обръщаме към него със „сър“, тъй като бил лейтенант.

— Бих искал обаче да подчертая някои моменти, а може би и да добавя неща, за които вашите инструктори на Земята не са били наясно или не са ги знаели. Вашият главен сержант бе достатъчно любезен и се съгласи да ми помогне при демонстрациите. Сержант?

Кортес съблече комбинезона си и излезе на леко повдигнатия подиум, където бе поставен един боен скафандър — наподобяваше на отворена раковина с човешки форми. Той влезе заднешком в него и пхна ръцете си в твърдите ръкави. Чу се изщракване и костюмът се затвори с въздишка. Беше яркозелен на цвят, върху шлема му бе изписано с бели букви името КОРТЕС.

— Маскировката, сержант.

Зеленото се обезцвети до бяло, сетне до мръсносиво.

— Това е един добър камуфлаж за Харон и за повечето от входно-изходните планети — рече Кортес. Сякаш говореше от дъното на някой кладенец. — Но има и още няколко подходящи комбинации — сивото се изпъстри и се превърна в смес от яркозелени и кафяви петна. — Джунгла. — Сетне плавно премина в светла охра. — Пустиня. — Тъмнокафяво, още по-тъмно, до чисто черно. — За нощно време или за космоса.

— Отлично, сержант. Доколкото ми е известно, това е единствената особеност на костюма, която е била усъвършенствана в хода на вашето обучение, така че бихте могли и да не знаете за нея. Камуфлажният регулатор е около лявата ви китка и е всеизвестен факт, че е неудобен за управляване. Но след като нагласите желаната комбинация, не е трудно да се застопори. На Земята не сте имали достатъчно тренировки със скафандрите. Не искахме да свикнете с употребата им в невраждебна среда. Бойният скафандър е най-

смъртоносното лично оръжие, което е било измисляно някога, но и с никое друго оръжие не е толкова лесно човек да се самоубие по невнимание. Обърнете се, сержант — нареди той и продължи: — Какво имам предвид — потупа голямата квадратна издатина между раменете. — Теплообменник. Както ви е известно, скафандърът се стреми да поддържа подходяща за вас температура, независимо какво с времето навън. Материалът, от който е изработен, представлява най-съвършения изолатор, който можем да си позволим, съобразявайки се с механичните изисквания. Ето защо пластините на теплообменника се нагорещават — те „отвеждат“ навън от скафандъра високите температури. В тъмната половина на планетата тези пластини направо се нажежават, тъй като вътрешната топлина буквално започва да се отцежда по тях. И е достатъчно само да се облегнете на някой отломък замръзнал газ; наоколо е пълно с такива. Твърдият газ ще се сублимира бързо и разширявайки се, в стремежа си да се оттласне от заобикалящия го „лед“, ще разтроши теплообменника и за стотна от секундата ще получите във врата си експлозия, равносилна на избухване на ръчна граната. И няма даже да разберете какво ви е сполетяло.

Лекцията продължаваше.

— През последните два месеца различни вариации на тази тема убиха единайсет души. При това те само строяха бараки. Предполагам, знаете колко лесно могат да ви убият усилвателите на скафандъра — вас или вашите другари. Някой има ли желание да се ръкува със сержанта? — Оръжейникът замълча, сетне пристъпи и обгърна ръкавицата на Кортес. — Той е много, много опитен. Докато и вие не станете такива, бъдете изключително внимателни. Можете да поискате само да се почешете и да свършите със счупен врат. Винаги помнете полулогаритмичната прогресия: натиск със сила един килограм създава усилие от два килограма и половина; кило и половина натиск — дава десет; две кила — двайсет и три; две и половина — четирийсет и седем. Повечето от вас биха могли да постигнат хватка със сила над петдесет кила. След като бъде усилена, на теория с нея бихте могли да строшите на две стоманена гредка. Но всъщност мощността ще разруши материята на ръкавиците ви и, поне на Харон, ще умрете много бързо в резултат от надпреварата между декомпресията и мигновеното замръзване. Умирате, независимо кой ще победи в

състезанието. И усилвателите на краката са опасни, въпреки че при тях усилването не е толкова крайно. Докато не придобиете умения, не се опитвайте да тичате или да скачате. Напълно е възможно да се препънете, а това с доста голяма вероятност също ще е равнозначно на смърт. Гравитацията на Харон е три четвърти от нормалната на Земята, което е поносимо. Но на един наистина малък свят можете да подскочите със засилване и да не се приземите в следващите двайсет минути, просто да отлетите зад хоризонта. Може да се блъснете в някой скалист хълм със скорост осемдесет метра в секунда. На един малък астероид не е никак трудно да се засилиш и да отхвърчиш на неочаквано пътешествие в космоса. А това в крайна сметка е един доста бавен и несигурен начин на придвижване.

Той вече приключваше:

— Утре заран започваме да ви обучаваме как да оцелеете вътре в тези адски машинки. В останалата част от този следобед и вечерта ще ви викам един по един, за да прогоним скафандрите. Това е всичко, сержант.

Кортес отиде до вратата и завъртя крана, с който шлюзът се пълнеше с въздух. Светна група инфрачервени излъчватели, които предотвратяваха замръзването на въздуха в него. Когато налягането се изравни, той затвори крана, отвори вратата и се намъкна в шлюза, след което я затръшна подире си. Помпата, която изпразваше шлюза, бръмча около минута; сетне Кортес излезе и отново затвори вратата.

Приличаше доста на лунните ни тренировки.

— Искам пръв да остане редник Омар Алмираз. Другите могат да отидат да си потърсят койките. Ще ви викам по вътрешната свръзка.

— По азбучен ред ли, сър?

— Да. Всеки от вас ще ми отнема около десетина минути. Ако името ви започва с Я, можете да се напъхате с някого в спалния чувал.

Въпросът зададе Роджърс. Навярно си мислеше тъкмо за това: да се пъхне с някого в чувала.

5.

Слънцето изглеждаше като студена, бяла точица точно над нас. Бе много по-ярко, отколкото бях очаквал; след като се намирахме на 80 AU^[7] от него, то яркостта му представляваше едва 1/6400-на от тази, която ни беше позната от Земята. И все пак, излъчването му напомняше на мощна улична лампа.

— Светлината тук е значително повече, отколкото на някоя входно-изходна планета — изпраща гласът на капитан Стот по общата честота. — Радвайте се, че поне можете да виждате къде стъпвате.

Бяхме се строили в редица на пермопластовата пътека, която свързваше жилищния отсек със склада. Цяла сутрин се бяхме тренирали да ходим вътре и сега не бе по-различно, ако изключим екзотичната природа. Макар и светлината да бе доста оскъдна, човек можеше да вижда ясно почти всичко до хоризонта, благодарение на отсъствието на каквато и да е атмосфера. Някаква черна скала, която имаше прекалено правилни форми, за да е с естествен произход, се простираше от хоризонт до хоризонт, сиреч на километър от нас. Земята бе черна, прилична на обсидиан, нашарен с бял или синкав лед.

Досами склада се издигаше хълмче сняг в сандък с надпис КИСЛОРОД.

Скафандърът бе сравнително удобен, но в него човек изпитваше странното усещане, че е едновременно и марионетка, и кукловод. Прилагаш усилие да придвижиш крака си и скафандърът го поема, усилва го и придвижва крака вместо теб.

— Днес ще обходим района на ротата, но никой няма да го *напуска*.

Капитанът не носеше 45-калибровия пищов, освен ако не го бе скрил като амулет под скафандъра си — но имаше лазерен — един „пръст“ от ръкавицата, като всички нас. И навярно чрез канала за радиовръзка можеше да подслушва всички ни.

Слязохме от пермопласта и последвахме капитана по гладката скала, като спазвахме помежду си двуметрова дистанция. Вървахме

внимателно около час, като се разгръщахме спираловидно и накрая спряхме в самия край на района.

— Сега внимавайте много. Отивам до онази синкава ледена плоча — беше доста голяма, на около двайсет метра разстояние — за да ви покажа нещо, което трябва да научите, ако искате да останете живи.

Той се отправи демонстративно към нея с уверена стъпка.

— Първо ще трябва да нагрея този камък, така че спуснете филтрите.

Натиснах копчето под мишницата си и филтърът се плъзна пред зрителния ми преобразувател. Капитанът насочи „пръста“ си към един черен камък с размера на баскетболна топка и пусна къс лазерен откос. Сиянието хвърли дълга сянка от фигурата на капитана над нас и подалеч. Камъкът се разтроши и се превърна в купчина отломки.

— На тези парчета не им трябва много време да изстинат — спря той и вдигна едно. — Навярно се е нагрело до 20–25 градуса. Гледайте.

„Топлият“ камък бе запратен срещу ледената плоча. Той се хлъзна, описа невероятна траектория и отхвърча. Следващият захвърлен камък направи същото.

— Както ви е известно, не сте идеално изолирани. Тези камъни имат долу-горе температурата на ходилата на скафандрите ви. Ако решите да застанете върху плоча замръзнал водород, ще ви се случи съвсем същото нещо. Единствената разлика е, че камъкът си е отдавна мъртъв. Причината за явлението се крие в това, че камъкът влиза в бърз контакт с леда. Получава се малка локвичка течен водород — и камъкът се плъзва на няколко молекули височина над течността върху възглавница от водородни пари. По този начин той или вие изгубвате всякакво съпротивление спрямо леда, а човек не може да остане прав, ако няма никакво съпротивление под ботушите си. При условие, че сте живели в скафандрите си месец или повече, би трябвало да можете да оцелеете след падане, но засега вие все още нямате нужните умения. Гледайте.

Капитанът се сви и подскочи върху ледената плоча. Краката му моментално бяха изстреляни изпод него и той се завъртя във въздуха, приземявайки се на четири крака. Извъртя се и се изправи.

— Цялата трудност се състои в това да запазите топлообменниците си от съприкосновение със замръзналия газ. На

ледения фон температурата им е като на стоманолеярна пещ и всеки допир, придружен от съответния натиск, би довел до експлозия.

Подир тази демонстрация повървахме още около час и се върнахме в жилищните помещения. След като минахме през въздушния шлюз, трябваше да се помотаем, за да дадем на скафандрите възможност да придобият поне донякъде стайна температура. Някой се приближи и чукна шлема си в моя.

— Уилям? — върху предната му част бе изписано името МАККОЙ.

— Здравсти, Шон. Да не се е случило нещо?

— Просто се чудех дали имаш с коя да спиш тази вечер.

Точно така; бях забравил. Тук нямаше разписание кой с кого и къде да спи. Всеки сам си подбираше партньора.

— Ами да, разбира се... ъ-ъ-ъ, не... искам да кажа, че не съм канил никоя. Разбира се, ако искаш...

— Благодаря, Уилям. Ще се видим по-късно.

Гледах я как се отдалечава и си помислих, че, ако някой бе в състояние да накара един боен скафандър да изглежда секси, то това би могло да бъде само Шон. Ала дори и тя не успяваше.

Кортес реши, че сме се стоплили достатъчно и ни отведе в съблекалнята, където подредихме скафандрите си и ги скачихме със зарядните устройства. (Всеки скафандър разполагаше с малко късче плутоний, който можеше да го захранва няколко години, но трябваше да караме на акумулатори колкото е възможно повече.) След доста суетене всички се включиха в норматива и едва тогава ни разрешиха да се съблечем — деветдесет и седем голи пилета, които се измътват на Божия свят от яркозелените си яйца. Наистина бе *студено* — въздухът, подът, особено пък костюмите и ние набързо и без всякакъв ред се засилихме към шкафчетата.

Навялякох туниката, панталоните и сандалите, но още ми беше студено. Взах си чашата и се подредих на опашката за соя. Всички подскачаха от крак на крак, за да се стоплят.

— Колко с-с-студено смяташ, че е, М-м-мандела? — беше Маккой.

— Дори не ми се иска да си го помисля — спрях да подскачам и почнах да се разтривам колкото се може по-енергично, стиснал в една ръка чашата. — Поне колкото в Мисури.

— Уф... да бяха пуснали малко топло в туй помещение.

Дребните женички винаги страдат повече от останалите. А Маккой бе най-ситната в цялата рота, мацка с кръстче на осичка, нямаше дори метър и шейсет.

— Включили са климатика. Скоро ще стане топло.

— Как ми се иска да съм с някой як добитък като теб.

Доволен бях, че не беше.

6.

На третия ден, докато се учехме да копаем дупки, дадохме първата жертва.

След като в оръжията на войника е съсредоточена такава енергия, не е практично той да дълбае дупки с обичайните кирка и лопата. И все пак, можеш цял ден да си мяташ гранати и в резултат да получиш само плитки ямки, затова обичайният метод бе да издълбаеш дупка с ръчния си лазер, след като се охлади да пуснеш в нея взривна шашка с часовников механизъм, и да я затрупаш с подръчни материали. Разбира се, на Харон има сума ти излишен камънак, особено ако вече си думнал наблизко някоя дупка.

Единственият проблем в края на цялата тая процедура е напускането. Казаха ни, че за да бъдем в безопасност, всеки трябва да се прикрие зад нещо наистина солидно или да се намира поне на сто метра разстояние. След като спуснеш заряда, имаш три минути, за да се оттеглиш, но не можеш просто ей-така да спринтираш. Не е и безопасно, щом си на Харон.

Инцидентът се случи, когато дълбаехме една наистина внушителна яма, от типа, необходим за подземен бункер. За целта трябваше да изровим голяма дупка, сетне да се спуснем на дъното на кратера и да повтаряме процедурата отново и отново, докато дупката не станеше още по-дълбока. Вътре в кратера използвахме заряди с петминутно забавяне, ала и това време едвам стигаше — човек наистина трябваше да се движи полека, да пълзи нагоре по ръба на кратера.

Почти всички бяха издълбали вече двойни дупки; почти всички, освен мен и още трима. Предполагам, че единствено ние видяхме как загази Бованович. Намирахме се достатъчно далеко — на двеста метра разстояние. Посредством включения на четирийсет процента от мощността му зрителен преобразувател я зърнах да изчезва под ръба на кратера. Сетне можех вече само да слушам разговора ѝ с Кортес.

— Долу съм, сержант.

За подобни упражнения обичайната радиовръзка бе ограничена: никой освен обучаваният и Кортес нямаше право да се включва.

— Добре, придвижи се до центъра на ямата и изчисти боклука. Не бързай. Няма смисъл да се шашкаш, преди да си изтеглила предпазителя на взривателя.

— Разбира се, сержант.

Можехме да чуем как тихо ехтят преместваните дребни камъни, звукът се препредаваше посредством допира на ботушите ѝ. Няколко минути не каза нищо.

— Стигнах до дъното — сякаш трудно си поемаше дъх.

— Лед или скала?

— О, скала е, сержант. От онези, зеленикавите.

— Тогава използвай по-слаб заряд. Едно цяло и две, разпръскване четири.

— По дяволите, сержант, това ще ми отнеме цяла вечност.

— Да, ама тая работа съдържа хидрирани кристали — топлината ще се разпространи много бързо и можеш да си счупиш някой кокал. А тогава ще се наложи да те изоставим там, момиче. Мъртва и потънала в кръв.

— Окей, едно цяло и две, четири.

Вътрешността на кратера проблясва с червено от отразената лазерна светлина.

— Когато стигнеш дълбочина половин метър, увеличи на две цяло.

— Роджър^[8].

Отне ѝ точно седемнайсет минути, три от тях — за разпръскване от втора степен. Мога да си представя колко е била изморена ръката, с която стреляше.

— Сега си почини няколко минути. Когато дъното на дупката престане да тлее, сложи взривателя и пусни взрива вътре. Сетне се махай *внимателно*, ясно? Разполагаш с достатъчно време.

— Тъй вярно, сержант. Ще се отдалеча, вървейки. — Тонът ѝ издаваше уплаха. Е, на човек не му се налага често да се измъква на пръсти от двайсет микротонна тахионна^[9] бомба. Няколко минути слушахме само дишането ѝ.

— Хайде, пускам — последва леко шумолене на плъзгаща се в дупката бомба.

— Сега действай хладнокръвно. Разполагаш с пет минути.

— А-аха. Пет.

Стъпките ѝ зазвучаха бавни и постоянни. Сетне, след като започна да се катери по склона, звуците не бяха вече тъй постоянни, може би дори малко отчаяни. И когато оставаха още четири минути...

— О, мамицата му! — чу се силен стържещ звук, сетне нещо изтрака, удари се. — Мамицата му, мамицата му!

— Какво стана, редник?

— О, мамицата му — тишина, — мамицата му!

— Редник, нали не искаш да бъдеш разстреляна, *кажи ми какво се случи?*

— Аз... мамицата му, заседнах. Някакво шибано свличане на скали... мамка му... **НАПРАВЕТЕ НЕЩО!** Не мога да помръдна, мамка му, не мога да помръдна, аз...

— Млъкни! На каква дълбочина?

— Не мога да помръдна, мамка му, шибаният ми крак. **ПОМОГНЕТЕ МИ...**

— Тогава използвай ръцете си, по дяволите — бутай! Можеш да преместиш по един тон с всяка длан.

Три минути.

Тя спря да ругае и започна да мърмори нещо, предполагам на руски, с тихичък, монотонен глас. Дишаше тежко, човек можеше да чуе как камъните се търкаляха около нея.

— Освободих се. Две минути.

— Тръгвай колкото можеш по-бързо — тонът на Кортес бе спокоен и лишен от всякакви чувства.

Появи се деветдесет секунди преди взрива — изпълзя над ръба на кратера.

— Тичай, момиче. Най-добре тичай.

Тя направи пет или шест стъпки и падна, хлъзна се настрани, изправи се, затича; пак падна, изправи се отново...

Изглеждаше, че се движи бързо, но бе изминала само трийсетина метра, когато Кортес каза:

— Добре, Бованович, лягай по корем и не мърдай.

Оставаха десет секунди, но тя или не го чу, или искаше да измине още малко от разстоянието. Тъкмо когато се намираше в най-високата точка на един скок, взривът блесна като светкавица и избуча;

нещо голямо я удари под врата, обезглавеното ѝ тяло се завъртя и политна в пространството, подире му се проточи червено-черната спирала на моментално замръзналата кръв, която полека се свлече на земята — една пътечка от кристален прах... Всички я заобикаляха, додето събирахме камъни да покрием лишената от всякакви сокове маса на мястото, където свършваше „пътечката“.

Тази вечер Кортес не ни чете лекции, дори не се появи за вечерната кльопачка. Ние бяхме много вежливи един към друг и никой не се боеше да говори за станалото.

Легнах си с Роджърс — всеки гледаше да се приюти при добър приятел — но единственото, което ѝ се искаше, бе да плаче; рева толкова дълго и толкова силно, че накрая разплака и мен.

7.

— Огневи екип „А“ — тръгвай!

Бяхме дванайсетима и напреднахме в неравна редица към учебния бункер. Намираше се на километър от нас, пътят до него бе грижливо подготвен и осеян с препятствия. Би трябвало да се придвижваме доста лесно, след като ледът бе почистен от полето, но дори и след десетдневни тренировки, бяхме в състояние само леко да подтичваме.

Носех гранатомет, зареден с учебни гранати с мощност една десета от микротона. Лазерните „пръсти“ на всички ни бяха нагласени на 0,8 — не по-силни от лъча на фенерче. Това бе учебна атака — бункерът и роботът, който го отбраняваше, струваха прекалено скъпо, за да бъдат използвани еднократно и след това да бъдат изхвърлени.

— Екип „Б“, последвайте ги! Водачите на екипи да поемат командването.

Приближихме купчина камъни на половината път до бункера и Потър, водачът на моя екип, рече:

— Спри и се прикрий!

Струпахме се зад грамадата от скални парчети и зачакахме екип „Б“.

Едва различни в почернелите си скафандри, дузината мъже и жени прекосиха безшумно край нас. Веднага щом ни отминаха, те се затичаха наляво, встрани от полезрението ни.

— Огън!

Червени кръгове светлина затанцуваха на около половин клик^[10] разстояние, там, където бункерът едва се забелязваше. Обсегът на учебните гранати бе петстотин метра; можех да извадя евентуално късмет, затова насочих гранатомета си към бункера, повдигнах го на четирийсет и пет градуса и изстрелях залп от три гранати.

Ответният огън от бункера започна още преди падането на моите гранати. Автоматичните му лазери не бяха по-мощни от тези, които използвахме и ние, но директно попадение можеше да дезактивира зрителния ти конвертор и да те ослепи временно. Мнимият враг биеше

напосоки, огънят му дори и не доближи балваните от замръзнал газ, зад които се криеха някои от нас.

Три ярки магнезиеви светкавици блеснаха едновременно, на около трийсет метра от бункера.

— Мандела! Мислех си, че си добър с това нещо.

— По дяволите, Потър, то стреля само на половин клик разстояние. Като се приближим, ще ги стоваря всичките отгоре му, сто процента.

— Дано!

Не отвърнах нищо. Тя нямаше да е вечно водач на екип, я. Пък и не беше лошо момиче, преди властта да ѝ замае главата.

Тъй като гранатометчикът е заместник на екипния водач, бях включен на честотата на радиостанцията на Потър и можах да чуя разговора ѝ с екип „Б“.

— Потър, тук е Фриймън. Имате ли загуби?

— Тук — Потър, не, изглежда огънят е съсредоточен.

— Да, ние загубихме трима. Намираме се в една долчинка на около 80–100 метра от вас. Можем да ви прикрием, когато сте готови.

— Добре, започвайте — последва леко изщракване. — Екип „А“, следвайте ме.

Тя се измъкна иззад камъните и включи слабия розов светлинен буй под енергийната си раница. И аз включих своя и затичах до нея, а останалата част от екипа се разгърна зад нас във формата на клин. Никой не откри огън, а екип „Б“ ни прикриваше.

Единственото, което чувах, бе дишането на Потър и тихото хрущене на собствените си стъпки. Не виждах почти нищо и затова превключих с език зрителния си конвертор на втора степен. Получи се малко размазан, но достатъчно ярък образ. Изглежда, че бункерът бе приковал здраво екип „Б“ към земята и го въртеше на шиш. Отвърщаха единствено с лазерен огън. Сигурно бяха изгубили гранатометчика си.

— Потър, тук е Мандела. Не трябва ли да отклоним малко огъня от екип „Б“?

— Веднага щом намеря подходящо прикритие. Съгласен ли си? Редник?

Бе повишена в чин ефрейтор за времето на учението.

Завихме надясно и залегнахме зад някакъв плочест камък. Повечето от останалите намериха прикритие наблизко, но на неколцина

се наложи да рият земята.

— Фриймън, тук е Потър.

— Потър, тук е Смити, Фриймън е аут; Самуелс също е аут. Останахме само петима. Прикрийте ни малко, за да можем да...

— Роджър, Смити. — Изщракване. — Екип „А“, открийте огън. Екип „Б“ наистина е изпаднал в тежко положение.

Надникнах зад крайчеца на камъка. Далекомерът на гранатомета показваше, че бункерът бе на около триста и петдесет метра, все още твърде далеч. Прицелих се малко по-височко и изстрелях три гранати, сетне с няколко градуса по-ниско — още три. Първите прехвърлиха целта с около двајсетина метра; вторият залп избухна право пред бункера. Опитах се да задържа мерника си под същия ъгъл и изстрелях още петнайсет гранати — целия остатък от пълнителя.

Би трябвало да залегна отново зад камъка и да презаредя, но исках да видя попадението, затова, докато бърках да откача следващия пълнител, не свалях поглед от бункера...

Когато лазерният лъч удари зрителния ми преобразувател, блесна ослепително силна червена светлина, която сякаш премина през очите ми, после се удари и отскочи от задната част на черепа ми. Трябва да е било само няколко милисекунди преди преобразувателят да се претовари и да изключи, но от яркозеления образ, вследствие на попадението, очите ме боляха няколко минути.

Тъй като официално бях „мъртъв“, радиото ми автоматично бе изключено и трябваше да остана на място, докато битката-игра завършеше. Лишен от всякакъв приток на сензорна информация, освен усещанията на собствената ми кожа (а тя болеше там, където бе осветена от припламването върху екрана на зрителния преобразувател) и от пищенето в ушите ми, чакането ми се видя ужасно дълго. Най-сетне някакъв шлем се тракна в моя.

— Добре ли си, Мандела? — беше гласът на Потър.

— Съжалявам, че преди двајсет минути умрях от скука.

— Изправи се и се хвани за ръката ми.

Направих го и заедно се затътрихме към жилищните помещения. Влачихме се сигурно около час. По време на целия път тя не каза нищо — звуковите вълни не са най-удачния способ за комуникация, когато си нахлузил бойния костюм — но след като минахме през въздушния шлюз и се стоплихме, ми помогна да съблека скафандъра си. Бях готов

за леко словесно бичуване, но когато скафандърът се отвори, преди още очите ми да се адаптират към светлината, тя ме грабна за врата и лепна мокра целувка върху устните ми.

— Отлична стрелба, Мандела.

— А?

— Не видя ли? Разбира се, че не... Последният залп, преди да те улучат — четири преки попадения. Бункерът реши, че е извън строя и единственото, което ни оставаше, бе да извървим оставащото разстояние.

— Страхотно — почесах се под очите, откъдето се поръсиха люспи суха кожа. Тя се изкикоти.

— Да можеше да се видиш. Приличаш на...

— Всички да се явят в общия салон — обяви гласът на капитана. Лоши новини, както обикновено.

Тя ми подаде туниката и сандалите.

— Хайде да вървим.

Общият салон-столова се намираше в края на коридора. На вратата имаше няколко колонки бутони; натиснах онзи, който бе срещу името ми. Четири от имената бяха покрити с черно тиксо. Дотук добре, само четирима. Значи в днешното учение не бяхме дали нито една жертва.

Капитанът седеше върху издигнатата платформа, което означаваше, че нямаше да ни се наложи отново да минаваме през всичките онези „Ми-и-ирно“ и прочее военни глупотевини. За по-малко от минута залата се изпълни; тих камбанен звън оповести, че списъкът на присъстващите е попълнен.

Капитан Стот не се изправи.

— Днес се справихте *доста* добре. Няма убити, а очаквах да има. В това отношение надхвърлихте очакванията ми, но във всяко друго — изпълнението ви бе слабо. Радвам се, че се грижите добре за себе си, защото всеки от вас представлява инвестиция от над милион долара плюс една четвърт човешки живот. Но в тренировъчната битка срещу този *много* глупав робот трийсет и седмина от вас се изхитриха да се подложат на лазерния огън и да бъдат убити *наужким*, след като мъртвите нямат нужда от храна, вие също няма да се нуждаете от нея през следващите три дни. Всеки, който е в списъка на „убитите“ в тази

битка, ще има право само на два литра вода дневно, както и на дажбата си от витамини.

Вече бяхме достатъчно опитни, за да си позволим да изохкаме, но на лицата с опърлени вежди и с розов правоъгълник от изгорена кожа около очите се появи съответния гаден поглед.

— Мандела?

— Сър?

— Ти си пострадал най-зле от изгаряне. Зрителният ти преобразувател в неутрално положение ли беше?

О, по дяволите!

— Не, сър. На втора степен.

— Ясно. Кой бе водач на екипа ти в това учение?

— Временно изпълняващата длъжността ефрейтор Потър, сър.

— Редник Потър, ти ли му нареди да използва усилен образ?

— Сър, аз... аз не си спомням.

— Значи не помниш. Е, добре тогава, като упражнение за развиване на паметта, ще се присъединиш към „убитите“. Доволна ли си?

— Тъй вярно, сър.

— Добре. „Мъртвите“ ще ядат за последно тази вечер и от утре са без дажби. Има ли въпроси? — Сигурно се шегуваше. — Добре. Свободни сте.

Избрах си манджа, която ми се видя пълна с най-много калории и с табла в ръка се запътих да седна до Потър.

— Чиста донкихотщина, дяволите да те вземат. Но ти благодаря, все пак.

— Няма защо. И без това ми се искаше да сваля някой и друг килограм.

Не можах да забележа къде се намираха излишните й килограми.

— Зная едно чудесно упражнение — рекох, а тя се усмихна, без да вдига поглед от таблата си. — Имаш ли някого за тази вечер?

— Мислех си да помоля Джеф...

— Тогава побързай. Усуква се около Маиджима.

Е, това бе самата истина. Всички се усукваха около нея.

— Не знам. Може би би трябвало да си пазим силите. На третия ден...

— Хайде, хайде — подрасках дланта й леко с нокът. — Не сме лягали заедно от Мисури насам. Може да съм научил нещо ново.

— Може и да си — тя някакси лукаво наклони глава към мен. — Окей.

Всъщност, оказа се, че тя знаеше нов номер. Наричаше го френски тирбушон. Не пожела обаче да ми каже кой я бе научил, макар че ми се щеше да му стисна ръката — веднага, щом си възстановях силите.

8.

В края на краищата двуседмичното обучение в базата Маями ни коства живота на единайсет души. Дванайсет, ако броим Далкуист. Защото, предполагам, че да изживееш остатъка от живота си на Харон, без два крака и една ръка, си е почти равносилно на смърт.

Фостър загина при свличане на земни маси, а Фрийланд имаше повреда в скафандъра и се превърна в буца лед преди да успеем да го пренесем в помещението. Повечето от останалите мъртъвци бяха хора, които не познавах толкова добре. Ала ми бе мъчно за всички. Изглежда смъртта им по-скоро ни стресна, вместо да ни направи по-внимателни.

И ето ни на тъмната страна. Превозиха ни по въздуха на групи от по двайсет души и ни приземиха до купчина строителни материали, които някой благоразумно бе потопил във вир от хелий II.

Измъквахме материалите от вира с куки. Не е безопасно да газиш вътре, тъй като полепва по теб и не можеш да разбереш върху какво стъпваш; тогава човек може да налети на някоя ледена плоча водород и с това късметът му съвсем да свърши.

Предложих да се помъчим да изпарим хелия с лазерите си, но десетте минути концентриран огън не го свалиха до удовлетворително ниво. Хелий II е „сврхтечност“, която трябва да бъде изпарявана равномерно по цялата повърхност. Никакви горещи точки, никакви мехурчета.

Не биваше да използваме осветление, за да „не се издадем“. Ако човек нагласеше зрителния си конвертор на три или четири, звездите даваха достатъчно светлина, ала всяка следваща степен означаваше известна загуба на яснота, защото детайлите започваха да губят контурите си. На четвърта степен пейзажът представляваше груба монохромна картина; не можеш да прочетеш надписите върху шлемовете, освен ако хората не застанат непосредствено пред теб.

Но гледката и без това не бе кой знае колко интересна. Имаше пет-шест метеоритни кратера със средни размери (всичките еднакво пълни с хелий) и някакво подобие на мизерна планина, едва издадена над хоризонта. Неравната почва бе с консистенцията на замръзнала

паяжина; при всяка стъпка потъваш половин инч със скърцащо хрущане. Да ти се скъсат нервичките.

Измъкването на материалите от вира ни отне почти цял ден. Подремвахме на смени — можеше да спиш прав или седнал, или легнал по очи. Нито една от тези пози не ми допадаше, затова горях от нетърпение да построим бункера и да го херметизираме.

Не можехме да го изградим под земята — щеше да се напълни с хелий II, затова първата ни работа бе да сглобим изолиращата платформа — трислоен „сандвич“ от вакуумиран пермопласт.

Бях временно назначен за ефрейтор и под мое разпореждане се намираше екип от десет души. Пренасяхме пермопластовите плоскости до строителната площадка — двама души с лекота можеха да носят една плоскост — когато един от „моите“ се подхлъзна и падна по гръб.

— По дяволите, Сингър, гледай къде стъпваш.

Вече имахме два-три смъртни случая при подобни обстоятелства.

— Съжалявам, ефрейтор. Спънах се. Краката ми се преплетоха.

— Добре де, внимавай.

Успях да се изправи и заедно с партньора си оставиха плоскостта и се върнаха за нова.

Продължих да го държа под око. След няколко минути той вече залиташе, нещо, което е доста трудно за изпълнение, когато си в някоя от нашите кибернетични брони.

— Сингър, след като оставите дъската искам да те видя.

— Слушам.

Той се справи с мъка и се затътри към мен.

— Дай да видя показанията ти.

Отворих вратичката на гърдите му, за да погледна монитора с медицинските данни. Температурата му бе с два градуса по-висока; пулсът и кръвното налягане — също бяха повишени, но не бяха преминали критичната точка.

— Да не си нещо болен?

— По дяволите, Мандела, чувствам се добре, само дето съм уморен. Откакто паднах съм малко замаян.

Набрах с брадичка комбинацията за свръзка със санитаря.

— Док, тук е Мандела. Искаш ли да наминеш за минутка?

— Разбира се, къде си?

Помахам му с ръка и той тръгна към нас, заобикаляйки вира.

— Какво има?

Посочих му показанията върху монитора на Сингър.

Той бе наясно за какво служеха всичките останали малки циферблати и скали и все пак огледът му отне известно време.

— Доколкото мога да преценя, Мандела... на него просто му е горещо.

— Майната ви, ами че и аз можех да ви кажа същото — рече Сингър.

— Може би ще е най-добре да извикаш оръжейника да хвърли едно око на скафандъра му.

Имахме двамина, които бяха минали скорострелен курс по поддръжка на скафандрите; те бяха „оръжейниците“ ни.

Набрах Санчес и го повиках да дойде с инструментите си.

— След минута-две, ефрейтор. Тъкмо пренасяме една дъска.

— Виж какво, оставяй я веднага и идвай тук.

Обземаше ме неприятно предчувствие. Докато го чакахме, аз и санитарят прегледахме скафандъра на Сингър.

— Охо — рече доктор Джоунс. — Я виж това.

Обиколих го изотзад и видях къде сочеше. Две от пластините на топлообменника бяха силно изкривени.

— Какво е станало? — попита Сингър.

— Паднал си върху него, нали?

— Разбира се, ефрейтор — точно така е. Сигурно не работи както трябва.

— Аз смятам, че *изобщо* не работи — рече „докторът“.

Санчес пристигна със своето диагностично куфарче и ние му разказахме какво се бе случило. Той огледа топлообменника, сетне мушна два-три жака в него и на малкия монитор в куфарчето му се появиха някакви данни. Не знам какво точно измерваше, но показанията бяха нула до осмия знак след десетичната точка.

Чу се леко изщракване, Санчес влезе в личната ми честота.

— Ефрейтор, това момче е смъртник.

— Какво? Не можеш ли да поправиш тая дяволска машинария?

— Може би... може би, ако я разглобя. Но няма никакъв начин да...

— Хей, Санчес? — Сингър се обаждаше на общата честота. — Откри ли повреда? — дишаше тежко.

Щрак.

— Дръж се човече, работим по проблема.

Щрак.

— Няма да издържи, докато херметизираме бункера. А аз не мога да поправам топлообменника откъм външната му страна.

— Имаш резервен скафандър, нали?

— Два, от онези, дето стават за всякакви мерки. Но няма къде... ако речем...

— Добре. Отиваш и затопляш един от тях. — Превключих с брадичка на общата честота. — Слушай, Сингър, ще те измъкнем от това нещо. Санчес има резервен скафандър, но за да стане смяната, ще построим около теб „къща“. Разбра ли?

— Тхъ.

— Виж сега, ще направим около теб един бокс и ще го включим към животоподдържащата система. Така ще можеш да дишаш, докато извършваш смяната.

— Вижда ми се доста копли... компли... комплицирано.

— Хайде, ела...

— Ще се оправя, бе човек, само ма остайте да си почина.

Хванах го за ръка и го поведох към строителната площадка. Вече наистина плетеше крака. „Докторът“ го подхвана от другата страна и така, между двама ни, не му давахме да падне.

— Ефрейтор Хо, тук е ефрейтор Мандела.

Хо отговаряше за животоподдържащата система.

— Разкарай се, Мандела, заета съм.

— Скоро ще си още по-заета.

Очертах ѝ проблема. Групата ѝ се захвана набързо да подготви ЖПС-а^[11] — в случая трябваше да е само въздухопровод с отоплител — а аз накарах екипа си да донесе шест плочи пермопласт, за да можем да построим една голяма кутия около Сингър и резервния скафандър. Щеше да прилича на огромен ковчег, метър широк и шест — дълъг.

Поставихме скафандъра върху плочата, която щеше да играе пода на ковчега.

— Окей, Сингър, хайде.

Никакъв отговор.

— Сингър, хайде да вървим.

Няма отговор.

Той просто си стоеше и не ми отвърщаше. Доктор Джоунс провери данните му.

— Припаднал е, човече, в безсъзнание е.

Мислите ми препуснаха бързо. В бокса би трябвало да има място за още един човек.

— Я ми помогни!

Хванах Сингър за раменете, а Джоунс — за краката и внимателно го положихме да легне до ботушите на резервния скафандър.

Сетне и аз се настаних там.

— Окей, затваряйте ни.

— Виж, Мандела, ако някой трябва да влезе вътре, това трябва да бъда аз.

— Майната ти. Док. Туй е моя работа. Той е от моите хора.

Думите ми прозвучаха съвсем фалшиво. Уилям Мандела, момчето-герой.

Исправиха една плоча отстрани — имаше два отвора: за вход и за изход на ЖПС-а, и се заеха да я заваряват с тънък лазерен лъч за плочата в основата. На Земята бихме използвали лепило, но тук единствената течност бе хелият, който има маса интересни свойства, но определено не е леплив.

След около десет минути вече бяхме напълно затворени. Можех да усетя лекото бръмчене на ЖПС-а. Включих фара на скафандъра — за първи път, откакто бяхме на тъмната страна — и от светлината пред очите ми заиграха морави петна.

— Мандела, тук е Хо. Остани в скафандъра си поне две или три минути. Въвеждаме топъл въздух, но той се връща обратно в почти втечен вид.

Моравите кръгове взеха да се разсейват по малко.

— Окей. Още е студено, но вече можеш да започваш.

Отворих скафандъра си — не нацяло, но не ми бе трудно да изляза от него. Все още бе достатъчно студен, за да свлече по малко кожа от пръстите на ръцете и от челото ми, докато, гърчейки се, се измъквах от него.

За да се добера до Сингър, трябваше да пълзя в ковчега с краката напред. След като се отдалечих от светлината на фара бързо се стъмни. Когато отворих костюма му, в лицето ме блъсна гореща воня. На мижавата светлина лицето му изглеждаше пурпурно и осеяно с тъмни петна. Дишането му бе съвсем слабо, а туптенето на сърцето бе зачестило.

Първо откачих отходните тръби — доста неприятна работа — сетне биосензорите; след това ми предстоеше да извлека ръцете от ръкавите му.

Да го осъществиш ти самият не е трудно. Извиваш се натам, усукваш се на иначе и ръката ти изскача. Но да го направиш отвън е съвсем друга работа; трябваше да изкривя ръката му, сетне да подхвана отдолу и да завъртя и ръкава на скафандъра в същото положение; а за да преместваш скафандри трябва бая мускул.

След като извадих едната му ръка, ми стана по-лесно; просто изпълях напред, стъпих върху раменете на скафандъра и задърпах освободената му ръка. Той се измъкна от костюма като стрида от черупката си.

Отворих резервния скафандър и след доста дърпане и бутане успях да напъхам вътре краката му. Свързах биосензорите и предната облекчителна тръба. Другата щеше да му се наложи да си я окачва сам; прекалено е сложно. За п-ти път се зарадвах, че съм се родил мъж; жените са принудени да употребяват две от тези водопроводни инсталации, вместо една, състояща се от съвсем прост маркуч.

Оставих ръцете му извън ръкавите. Бойният комплект и без това щеше да е безполезен; усилвателите се пригаждат индивидуално за всеки.

Клепките му потрепераха.

— Ман... дела. Къде... на майната си...

Обясних му бавно и той май схвана повечето от казаното.

— Сега ще те затворя и се връщам в своя скафандър. Ще наредя на екипа да разреже тая кутия и да те изтегли навън. Разбра ли?

Той кимна. Неочаквана гледка — когато кимнеш или свиеш рамене вътре в костюма, той изобщо не препредава това движение.

Мушнах се в своя скафандър и включих с брадичка общата честота.

— Док, мисля, че ще се оправи. А сега ни извадете оттук.

— Ще ви.

Беше гласът на Хо. Лекият брѳм на ЖПС-а бе сменен от тракане, сетне и от вибрации. Източваха въздуха от кутията, за да се избегне експлозия.

Единият ѳгъл на шева се зачерви, сетне побеля и през него проникна яркият тъмночервен лъч, на не повече от трийсетина сантиметра от главата ми. Дръпнах се назад и се свих, доколкото това бе възможно в моето положение. Лъчът обходи шева и се върна там, от където бе започнал. Единият край на кутията се отдели полека, последван от капещите частици от пълнежа на пермопластовата плоча.

— Почакай това нещо да изстине и да се втвърди, Мандела.

— Не съм толкова глупав, Санчес.

— Хайде, тръгвай.

Някой ми подхвърли вѳже. По-разумно е, отколкото да се заема сам с извличането на Сингър. Направих широка примка под мишниците му и я завързах зад врата му. Сетне се изкатерих, за да им помогна в тегленето, но решението ми бе наивно — дванайсетина човека вече се бяха подредили да дърпат.

Сингър се измъкна без произшествия и успя да седне, докато доктор Джоунс проверяваше показанията му. Хората ме разпитваха и ме поздравяваха, когато Хо неочаквано каза:

— Гледайте! — и посочи към хоризонта. Беше някакъв черен кораб, който бързо се приближаваше. Имах време само да си помисля, че не бе справедливо, не бе предвидено да ни нападат броени дни преди да е завършило учението ни, ала в следващия миг корабът вече бе надвиснал над главите ни.

9.

Всички се проснахме инстинктивно на земята, но корабът не атакува. Спирачните му ракетни двигатели заработиха и той се приземи върху опорната си „шейна“. Сетне се завъртя и се плъзна досами строителната площадка.

Всички го бяхме забелязали и сега стояхме, загледани тъпо. От кораба излязоха двамина души в бойни скафандри.

По общата честота изпраща познат глас.

— Видяхте ни, че идваме, но нито един от вас не откри лазерен огън. Не че щеше да има кой зае какъв ефект, но щеше да покаже, че притежавате поне боен дух. До истинските военни действия ви остава само седмица или дори още по-малко, и след като аз и сержантът вече сме тук, ще настоявам да покажете малко повече воля за живот. Изпълняваща длъжността сержант Потър?

— Аз, сър.

— Определете дванайсет души за разтоварване. Донесохме стотина малки дрона^[12] — работи като мишени за обучението ви по стрелба, така че да получите поне известен шанс да оцелеете, когато се появят истинските ви цели. Хайде, размърдайте се. Разполагаме само с трийсет минути, преди корабът да се завърне на Маями.

Нарочно засякох времето и се оказа, че всъщност минутите бяха около четирийсет.

Това, че капитанът и сержантът бяха при нас, не променяше кой знае колко нещата. Ние действахме самостоятелно, те само наблюдаваха отстрани.

След като вече бяхме построили изолиращата платформа, ни бе необходим само един ден, за да привършим с бункера. Беше сив, продълговат и безличен, ако не броим издутината на въздушния шлюз и четирите прозореца. Най-отгоре бе монтираният на въртяща се основа гигаватов лазер. Операторът — наречете го и „стрелец“, ако искате — седеше в кресло, стиснал „на мъртво“ ключовете за управление в двете си ръце. Лазерът не можеше да стреля, докато той държеше единият от двата ключа. Ако ги пуснеше, той щеше

автоматично да вземе на прицел всеки летящ обект и да го порази, когато сам реши. Първоначалното засичане на обекта и прицелването ставаше с помощта на висока един километър антена, която бе издигната в близост до бункера.

Това бе единственото оръжие, от което всъщност можеше да се очаква някаква работа, след като хоризонтът бе толкова близо, а човешките рефлексии — тъй бавни. Но не биваше да го оставяме на автоматичен режим, защото, теоретично поне, можеха да се появят и приятелски кораби.

Прицелният компютър можеше да избира между дванайсет едновременно появили се цели (като първо стреля по най-голямата) и да разпердушини всичките дванайсет в рамките на половин секунда.

Инсталацията бе донякъде защитена от вражеския огън чрез ефикасен аблативен слой, който покриваше всичко, освен дежурния оператор. А двата ключа наистина бяха в ръцете на „мъртвец“. Един човек, пожертван да защити осемдесетте в бункера. На армията еша й няма за подобни аритметики.

След като бункерът бе завършен, по всяко време с чувството на обречени в него оставаха половината от нас: редувахме се в управлението на лазера, докато останалите излизаха навън, на занятия.

На около четири километра от базата имаше голямо „езеро“ от замръзнал водород; особено важно бе да се научим как да се справяме с коварната опасност.

Не бе чак толкова трудно. Човек не можеше да остане прав върху „езерото“, затова трябваше само да легне по корем и да се хързулне.

Ако се намери някой да те джасне, нямаш проблем със засилването. Инак трябва да драскаш с ръце и с крака, да се избутваш надолу с все сила, докато не започнеш да се пързаяш на тласъци. След като си потеглил веднъж, плъзгаш се, додето ледът свърши. Можеш да управляваш донякъде движението си, като забиеш съответния крак или ръка, но все пак по този начин не можеш да се спреш както подобава. Затова най-добре е да не се засилваш много и да се извиеш така, че при спирането да не поемеш удара с шлема си.

Тренирахме отново всичките неща, с които се бяхме занимавали в базата Маями: курс по стрелба, работа с взрив и шаблонни учебни атаки. На неравномерни интервали изстрелвахме срещу бункера управляеми снаряди и операторите трябваше да демонстрират

умението си да пускат ключовете веднага, щом светнеше лампичката, която известяваше за приближаването на опасността.

И аз, като всички други, изкарах четири часа на лазера. Нервничех до началото на първото „нападение“, когато разбрах колко малко се изискваше. Лампичката светна, пуснах ключа, оръдието се прицели и, когато дронът се появи над хоризонта — „Б-з-з-т!“ Чудесен цвят — на разтопен метал, разхвърчал се из въздуха. Иначе — нищо особено.

Ето защо никой от нас не се безпокоеше много за приближаващия изпит, мислехме си, че ще е все същото.

Базата Маями ни атакува на тринайсетия ден едновременно с две ракети, които се стрелнаха от противоположни посоки с около четирийсет километра в секунда. Лазерът изпари първата без проблеми, но, преди да бъде улучена, втората достигна на осем километра разстояние от бункера.

Връщахме се от учение и бяхме на един километър от него. Нямаше да видя какво се случи, ако в момента на нападението не гледах случайно натам.

Втората ракета изхвърли дъжд от огнени осколки право към бункера. Единайсет от тях попаднаха в него и... след като по-късно възстановихме събитията, разбрахме какво се бе случило.

Първата жертва била Маиджима, толкова обичаната Маиджима, която била улучена в гърба и в главата, и умряла на място. След като налягането спаднало, ЖПС-ът включил на по-високи обороти, Фрийдмън стоял до климатика и въздушната струя го изхвърлила върху отсрещната стена с достатъчна сила, за да изгуби съзнание; умрял от декомпресия, преди останалите да успеят да му навлекат скафандъра.

Всички други успели да преодолеят бурята и да облекат скафандрите, но костюмът на Гарсия бил пробит и това не му донесло нищо добро.

Когато ние пристигнахме, вече бяха изключили ЖПС-а и заваряваха пробойните в стената. Един се опитваше да изчисти невъобразимата кървава маса — всичко, което бе останало от Маиджима. Чух го да хълца и да повръща. Току-що бяха изнесли Гарсия и Фрийдмън навън, за погребение. Капитанът прие рапорта на Потър за хода на ремонта. Сержант Кортес отведе ридаещия мъж в

ъгъла и се върна сам да изчегърта останките на Маиджима. Не нареди на никого да му помогне, а и никой не пожела доброволно да го стори.

10.

„Изпитът“ ни започна така: натъпкаха ни най-безцеремонно в един кораб — „Земна надежда“, същият с който летяхме до Харон — и отхвърчахме към Старгейт с ускорение малко по-голямо от 1 g.

Пътуването сякаш беше безкрайно, продължи около шест месеца субективно време, и бе отегчително, но не и толкова тежко за тялото, както полетът до Харон. Капитан Стот всеки ден ни принуждават да преговаряме устно наученото досега, всекидневно правехме и физически упражнения, докато не се превърнахме в една обща дрипа.

Старгейт 1 бе досущ като тъмната страна на Харон, само дето бе още по-тъмна. Базата на Старгейт 1 бе далеч по-скромна от Маями, макар да бе по-голяма от онази, която построихме на тъмната страна, и трябваше да се трудим една седмица, за да я разширим. Тамошният екип ни се зарадва много, особено двете жени, които ми се видяха доста невзрачни.

Събрахме се всички в малката столова, където младши майор Уйлямсън; началникът на Старгейт 1, ни съобщи някои обезпокоителни новости.

— Настанете се удобно. Слезте обаче от масите, на пода има достатъчно място. Имам представа какво сте усвоили по време на обучението си на Харон. Не бих казал, че всичко ще отиде на вятъра. Но там, накъдето сте се насочили, нещата ще са доста по-различни. Ще е по-топло.

Той направи пауза, за да попием казаното.

— Първият колапсар, който е бил открит въобще, Алеф Ауриге, се завърта около нормалната звезда Епсилон Ауриге за 27 години. Оперативната база на противника не е на обичайната входно-изходна планета Алеф, а на планета, която е в орбита около Епсилон. Не знаем много за тази планета; известно е само, че тя се завърта около Епсилон за 745 дни, че има размери около три-четвърти от тези на Земята и албедо 0,8, което означава, че вероятно е покрита с облаци. Не знаем с точност колко горещо ще е, но ако съдим по разстоянието, на което отстои от Епсилон, навярно там ще е доста по-топло, отколкото на

Земята. Разбира се, не знаем дали ще се трудите... т.е. дали ще се биете на светлата или на тъмната страна, на екватора или на полюсите. Вероятността атмосферата да става за дишане е доста незначителна, във всеки случай ще си стоите постоянно в скафандрите. Ето че вече знаете за мястото, където отивате, толкова, колкото и аз. Има ли въпроси?

— Сър — рече провлечено Щайн, — сега, след като научихме закъде сме се запътили... знае ли някой какво ще правим, когато пристигнем там?

Уилямсън сви рамене.

— Това зависи от вашия капитан, както и от сержанта ви, от капитана и от логистичния компютър на „Земна надежда“. Засега не разполагаме с достатъчно данни, за да планираме предварително хода на действията ви. Може да се завърже дълга и кръвопролитна битка; а може просто да се разходите и да сложите нещата в ред. Допустимо е тауранците да направят предложение за примирие — Кортес изсумтя, — в такъв случай вие ще сте просто демонстрация на силата ни, нашият коз в пазарлъка — и той погледна благо Кортес. — Никой не може да каже със сигурност.

Оргията тази нощ бе главозамайваща, но бе все едно да се опитваш да спиш в центъра на някое парти. Единственото помещение, достатъчно голямо да побере всички ни, бе столовата; тук-таме като пране на простир провесиха чаршафи, за да създадат илюзията за интимна обстановка, сетне символичната каишка бе развързана и осемнайсетте сексуално изгладнели старгейтски мъжкари бяха пуснати на нашите жени — отстъпчиви и непретенциозни, както е прието във войската (и по закон), но и неособено въодушевени, защото трябваше да спят на пода.

Осемнайсетте мъже действаха така, сякаш някой ги заставяше да опитат колкото е възможно повече смени на партньорите, а изпълнението им бе впечатляващо (имах предвид само в чисто количествения смисъл). Онези от нас, които им водеха сметка, образуваха поддържаща агитка за най-надарените. Мисля, че надарени е точната дума.

На утринта, както и на всички последвали утрини, докато бяхме на Старгейт 1, се изсулихме от леглата и се напъхахме в скафандрите, за да излезем навън и да заработим по „новото крило“. Старгейт щеше

да е тактическият и логистичен щаб по време на войната, с хиляден постоянен персонал, охраняван от половин дузина тежки крейсери от класа на „Надежда“. Когато започнахме, екипът ни се състоеше от две бараки и два̀сет души; когато отпътувахме, имаше четири бараки и пак два̀сет души. Бачкането ни едва ли можеше да бъде оприличено на истинска работа, в сравнение с онази на тъмната страна, тъй като разполагахме с добро осветление и за всеки осем часа навън получавахме шестнайсет часа престой на закрито. И никакво нападение с управляеми снаряди за последна проверка.

Когато полетяхме обратно на „Надежда“, никой не се радваше, че си тръгнахме (макар някои от по-популярните жени да бяха заявили, че имат нужда от почивка). Старгейт бе последната лека и безопасна задача, която получихме, преди да вдигнем оръжие срещу тауранците. А и, както бе подчертал Уйлямсън още през първия ни ден тук, нямаше начин да се предвиди *какво* точно ни престоеше.

Повечето от нас не бяха много ентусиазирани и от колапсаровия скок, който ни предстоеше. Бяха ни уверили, че нямало дори да го усетим, през цялото време щяло да бъде като при свободно падане.

Не бях убеден в това. Като студент по физика бях минал обичайния курс по обща теория на относителността и теориите за гравитацията. По онова време обаче имахме съвсем малко непосредствени данни — Старгейт бе открита, когато учех в началните курсове.

Математическият модел бе достатъчно ясен. Черната дупка Старгейт^[13] бе идеална сфера с радиус около три километра. Тя се намираше завинаги в състояние на гравитационен колапс, което би трябвало да означава, че повърхността ѝ се свлича към центъра ѝ със скорост почти равна на тази на светлината. Относителността я поддържаше, или поне създаваше илюзията, че съществува... по същия начин, по който за изучаващия относителността цялата реалност става илюзорна и насочена към наблюдателя. Кое то важи и за изучаващия будизма. Или за призования в армията.

Съществуваше теоретично положение, при което в пространствено-времево съотношение единият край на нашия кораб щеше да се озове точно над повърхността на колапсара, а другият — да изостане на километър отзад (съобразно собствената ни пространствено-времева рамка). В една нормална вселена, това би

трябвало да предизвика „приливно-отливни“ напрежения, които да пръснат кораба на парчета и ние да се превърнем в нови хиляда тона разрушена материя от предполагаемата ѝ повърхност, литнали с главата напред наникъде и завинаги, или пък спускащи се към центъра само след една трилионна от секундата. Плащаш си за гяволъка и си получаваш пространствено-времевата рамка.

Но стана така, както ни бе казано. Отблъснахме се от Старгейт 1, направихме някои корекции на курса и сетне просто се спускахме в продължение на час.

След това иззвъня камбана и ние се залепихме върху възглавниците си в резултат на внезапното намаляване на ускорението. Вече се намирахме на вражеска територия.

11.

Осем дни се влачихме с понижено ускорение, а на деветия битката започна. Лежахме унили по койките и усетихме двете леки потрепвания при изстрелването на ракетите. Няколко часа по-късно изпука кутията на говорителя.

— Внимание, до целия екипаж! Говори капитанът!

Кинсаня, пилотът, бе само лейтенант, но имаше правото да се титулува като капитан на борда на кораба, тъй като тук той бе най-старши, по-старши дори и от капитан Стот.

— Мърморковците от товарния сектор също могат да слушат. Току-що влязохме в бойни действия, като ударихме противника с две тахионни ракети, с мощност от по 50 гигатона всяка, и унищожихме както неприятелския кораб, така и друг обект, изстрелян от него три микросекунди по-рано. Врагът се опитваше да ни нападне през последните 179 часа корабно време. По време на инцидента той се движеше със скорост малко по-висока от половината от скоростта на светлината, спрямо Алеф, и се намираше само на 30 астрономически единици от „Земна надежда“. Скоростта му спрямо нас беше 0,47 на сто, което означава, че щяхме да се срещнем в пространството — (сиреч, да се сблъскаме!) — след малко повече от девет часа. Ракетите бяха изстреляни в 07:19 часа корабно време и унищожиха врага в 15:40, като и двете тахионни бомби се взривиха в рамките на 1000 клика разстояние от вражеските обекти.

Нашите две ракети бяха от онзи тип, чиято пропульсивна система сама по себе си представлява почти неконтролируема тахионна бомба. Ускоряваха се със 100 g и летяха със същата относителна скорост, докато появилата се в близост маса на вражеския кораб не ги детонираше.

— Не очакваме друга намеса на неприятелски кораби. След около пет часа скоростта ни спрямо Алеф ще бъде равна на нула; сетне ще започнем обратното пътуване. Връщането ще ни отнеме 27 дни.

Последваха всеобщи стонове и вяли ругатни. Всички вече го знаехме; обаче не ни се щеше да ни го напомнят.

И така, след един месец на логически упражнения и вдървени тренировки при постоянна гравитация от 2 g, за пръв път успяхме да съзрем планетата, която щяхме да нападнем. Нашественици от космоса — тъй вярно, сър.

Видяхме един ослепително бял полумесец, който ни очакваше на разстояние две астрономически единици от Епсилон. Капитанът бе засякъл неприятелската база от 50 астрономически единици и затова летяхме по широка дъга, при което оставихме планетата между нас и тях. Това не означаваше, че се промъквахме незабелязано — тъкмо обратното. Те предприеха три неуспешни атаки, но засега ние се намирахме в по-силни отбранителни позиции. Поне докато не се наложеше да слезем на повърхността, разбира се. Тогава само корабът и неговият екипаж от Звездната флотилия щяха да са в относителна безопасност.

Тъй като планетата беше доста мудна — завърташе се около оста си на всеки десет и половина дни, стационарната орбита на кораба трябваше да отстои на 150 000 километра разстояние от нея. При това положение хората на борда му до голяма степен се чувстваха сигурни; от врага ги делиха 6000 мили скали и 90 000 мили космическо пространство. Това означаваше обаче и цяла секунда разминаване във връзката между стъпилия на вража територия десантен екип и бойния компютър на кораба. Човек можеше сто пъти да пукне, додето неутриновата пулсация изпъкнаше цялото разстояние дотам и обратно.

Най-общо казано, заповедите ни бяха да нахлуем в базата, да я овладеем, като повредим минимално екипировката на противника и да вземем поне един жив пленник. По никакъв начин не биваше да се оставяме да попаднем в плен. А и решението на тоя проблем не бе в наша власт; един специален сигнал от бойния компютър и онова парченце плутоний в енергийната ти раница ще се задейства само с 0,1 на сто от мощността си и ще се превърнеш не в нещо друго, ами в бързо разрастваща се маса от много гореща плазма.

Ние скоро заехме своите места и закопчахме коланите си в шест разузнавателни катера — по един взвод от дванайсет души във всеки — и отлетяхме от „Земна надежда“ с ускорение от 8 g. Всеки катер трябваше да следва своя грижливо подбран маршрут до точката на

срещата ни, която щеше да се състои на 108 километра от базата. В същото време бяха изстреляни и 14 дрона, които щяха да объркат космическата отбранителна система на противника.

Приземяването ни мина почти идеално. Един от катерите бе леко повреден, несполучливо попадение бе изпарило част от изолационния материал от едната страна на корпуса му, но и той бе в състояние да се приземи, трябваше само да намали скоростта си, додето навлизаше в атмосферата.

Летяхме на зиг-заг. Нашият катер пристигна първи на мястото на срещата. Имаше обаче една неприятна подробност: мястото се оказа на четири километра под водата.

Едва ли не чувах как на 90 000 мили разстояние от нас скърцат мозъчните предавки на бордовия компютър, който прибавяше тази нова информация към старата. Продължихме, все едно че се канехме да кацнем на твърда земя: спирачни ракетни двигатели, падане, разтваряне на „шейната“, удар във водната повърхност, подскок, пак удар във водата, нов подскок, удар, потъване.

Можехме и да се приземим чак на дъното — в крайна сметка корпусът бе обтекаем, а водата е просто един флуид. Но все пак корпусът не бе достатъчно здрав, за да издържи четирикилометровия воден стълб. Заедно с нас в разузнавателния катер се намираше и сержант Кортес.

— Сержант, кажи на онзи компютър да направи нещо! Ще се...

— О, млъкни, Мандела! Вярвай в бога!

Така, както го изрече, Бог за него бе нещо с малка буква.

Разнесе се леко бълбукане, сетне друго, а после настъпи известно повишаване на налягането, което усетих на гърба си; това означавате, че катерът се издига.

— Плавателна възглавница?

Кортес не благоволит да отговори или не знаеше отговора.

Това беше. Издигнахме се на около десет до петнайсет метра под повърхността и спряхме, увиснали там. През илюминатора можех да видя повърхността над нас, блещукаше като огледало от копано сребро. Помислих си как би се чувствал човек като риба, с ясно очертан покрив над главата си.

Видях как във водата се плъосна още един катер. Вдигна голям облак от мехурчета и предизвика вълнение, после известно време

потъва с опашката напред, преди под всяко от делтовидните му криле да се появят големи балони, които се олюляваха като шамандури. Сетне изплава приблизително до нашето равнище и замря.

— Говори капитан Стот. Слушайте внимателно. На около 28 километра разстояние, по посока на неприятеля се намира бряг. Ще се приближите с катерите до него и от там ще започнете нападението срещу позициите на тауранците.

Това подобряваше нещата *донякъде*; щеше да ни се наложи да извървим само осемдесет километра.

Заехме се да изпразним „спасителните пояси“. Когато балоните спаднаха и се спаружиха напълно, се издигнахме на повърхността и полетяхме бавно и развърнати към брега. Това ни отне няколко минути. Докато катерът акостираше със стържене на скалистия бряг, чух бръмченето на помпите, които изравняваха налягането в кабината с атмосферното налягане отвън. Още преди да спре нашият катер, аварийният изход до който ми се отвори. Изтърколих се по крилото на машината и скочих на земята. Десет секунди, за да намеря прикритие — спринтирах по пръснатия чакъл към „гората“ — редицък синьо-зелен шубрак от усукани храсталаци. Гмурнах се в коренака и се обърнах, за да видя как катерът си тръгва. Робоснарядите, които бе оставил, бавно се издигнаха на около сто метра височина и поеха с влудяващ рев във всички посоки. А самият разузнавателен катер плавно се плъзна отново във водата. От стратегическа гледна точка може би това бе добра идея.

Не бе страшно привлекателен свят, но определено щеше да ни е по-лесно, отколкото в онзи криогенен кошмар, за който се бяхме тренирали. Небето излъчваше еднообразна и убита, сребриста светлина, която преливаше в мъглата над океана тъй цялостно, че бе невъзможно да се каже къде свършваше мъглата и къде започваше водата. Малки вълнички, прекалено бавни и твърде грациозни за тези 3/4 от нормалната земна гравитация, лижеха черните камъчета по брега. Дори от петдесет метра разстояние, ромонът на милионите камъчета, които приливът търкаляше, ехтеше силно в ушите ми.

Температурата на въздуха бе 79 градуса по Целзий, недостатъчна да заври морето, макар и атмосферното налягане да бе ниско, в сравнение със земното. Там, където водата се срещаше със сушата, валма от пара се издигаха право нагоре. Почудих се как самотен човек

би издържал тук без скафандър. Дали първо жегата или ниското съдържание на кислород (парциално налягане $1/8$ от нормалното за Земята) щяха да го убият? Или някой смъртоносен микроорганизъм щеше да изпревари и двете...?

— Говори Кортес. Всички да се съберат при мен.

Беше се изправил на брега, малко вляво, и размахваше ръка в кръгообразно движение над главата си. Запътих се към него през храсталака, който изглеждаше някакси чуплив и нематериален, удивително сух на фона на влажния въздух. Не би могъл да предложи кой знае какво прикритие.

— Ще напредваме в направление с пеленг $0,05$ радиана източно от северната посока. Първи взвод ще води. Втори и трети ще го следват на около два̀сет метра разстояние отляво и отдясно. Седми, командният взвод, ще се разположи в средата, на два̀сет метра зад втори и трети. Пети и шести формират ариергарда, те ще затварят тила ни плътно в полукръг. Ясно ли е на всички?

Разбира се, можехме да извършим тази „копиевидна“ маневра дори и на сън.

— Окей, хайде да се поразмърдаме.

Бях в седми взвод, в „командната група“. Капитан Стот ме бе поставил в нея, не защото от мен се очакваше да издавам заповеди, а защото бях учил физика.

Командната група би трябвало да е най-безопасното място, нали бе оградена от шест взвода: хората биваха включвани в нея, защото съществуваха тактически причини за по-дългото им оцеляване от това на останалите. Кортес бе в нея, за да издава заповеди. Чавес — за да поправя евентуални повреди в скафандрите. Старшият санитар доктор Уилсън (единственият от медицинския персонал, който имаше лекарска диплома) също бе тук, както и Теодополис, радистът — нашата връзка с капитана, който бе избрал да остане на орбита.

Другите участваха в командната група или по силата на някакви специални умения, или поради способности, които при нормални условия не биха имали категорично „тактическо“ оправдание. След като се изправяш срещу непознат противник, няма начин да определиш кое точно ще ти бъде от полза. Ето защо се намирах в тази група — имах най-солидни професионални познания по физика в цялата рота. Роджърс представяше биологията, Тейт — химията. Хо би

могла по всяко време да реши без грешка който и да е екстрасензорен тест. Боргс бе полиглот, говореше свободно двайсет и един езика, и то с идиомите им. Талантът на Петров се състоеше в това, че не бе проявил и следа от ксенофобия при всички възможни тестове. Кийтинг бе изкусен акробат. А пък Деби Холистър — Щастливеца Холистър — бе показал забележителна дарба да прави пари и освен това също имаше известни телепатически способности.

12.

Отправихме се на път. Бяхме се дегизирали с комбинацията от краските на джунглата. Ала онова, което в тези анемични тропици минаваше за джунгла, бе твърде рехаво; приличахме на банда съмнителни клоуни, които крачеха из гората. Кортес ни накара да почерним маскировката си, но и това решение се оказа също толкова неподходящо, колкото и предното, тъй като светлината на Епсилон се лееше равномерно от цялото небе и липсваха всякакви други сенки, освен нашите собствени. Най-сетне се спряхме на пясъчнооцветения пустинен камуфлаж.

Докато вървахме на север и се отдалечавахме от морето, характерът на околността бавно се променяше. Бодливите стъбла, които с известна условност можеха да бъдат наречени дървета, намаляваха на брой, но ставаха по-едри и по-яки; основата им представляваше оплетена маса от лиани с неопределен синьо-зелен цвят, която имаше формата на сплескан конус с десетметров диаметър. Близо до върха на всяко дърво се кипреше нежен зелен цвят с големината на човешка глава.

На около пет километра разстояние от морето се появи трева. Изглежда тя уважаваше „собственическите“ права на дърветата и оставяше парцели гола земя около всеки конус с лиани. По ръба на парцелите тревата образуваше плахо синьо-зелено стърнище, по-нататък избуяваше все по-висока и по-гъста, някъде стигаше на височина до раменете — там, където разстоянието между дърветата бе прекалено голямо. Зеленото на тревата имаше по-светъл оттенък от това на дърветата и лианите. Променихме маскировката на скафандрите си до яркозелено. На Харон същият цвят ни позволяваше да се виждаме един друг максимално добре. Придържайки се към най-гъстата трева, тук до голяма степен станяхме незабележими.

Изминавахме по двайсетина километра на ден. След месеците, прекарани в гравитация от 2 g, се чувствахме съвсем леки. Единственият животински вид, на който се натъкнахме до втория ден, бе някакъв вид черен червей, с размерите на човешки пръст и със

стотици ресничести крачета — досущ като косми на четка. Роджърс каза, че очевидно наоколо би трябвало да има и по-големи създания, иначе дърветата нямаше да имат тръни. Затова поддържахме повишено внимание, очаквайки неприятности както от тауранците, така и от неидентифицираните „големи създания“.

Водеше взводът на Потър; общата честота на свръзките бе запазена за нея, тъй като най-вероятно взводът ѝ пръв щеше да забележи каквато и да е опасност.

— Сержант, тук е Потър — чухме я всички. — Движение отпред.

— Тогава залегнете!

— Залегнали сме. Не мисля, че ни виждат.

— Първи взвод, придвижете се надясно. Дръжте се ниско до земята. Четвърти, обърни се наляво. Обадете се, когато заемете позиция. Шести взвод, останете назад и пазете тила ни. Пети и трети, приближете към командната група.

Двайсетина души тихо се промъкнаха през тревата към нас. Кортес изглежда бе получил доклада на четвърти взвод.

— Добре. Ами вие, първи?... Окей, отлично. Колко са там?

— Доколкото виждам — осем — гласът бе на Потър.

— Добре. Когато ви наредя, откривате огън. Стреляте на месо, смъртоносно.

— Сержант... ама те са само животни.

— Потър, ако през цялото време си знаела как изглеждат тауранците, би трябвало да кажеш и на нас.

— Ама на нас ни трябва...

— Трябва ни пленник, но няма нужда да го охраняваме цели четирийсет километра до базата му и да го държим под око, докато се бием.

— Слушам, сержант.

— Окей! Седми, всички гении и свръхземни, отиваме да погледнем. Пети и трети, елате и ни прикривайте.

Пропълзяхме през еднометровата трева до мястото, където бе залегнал втори взвод, разгърнат в огнева позиция.

— Нищо не виждам — рече Кортес.

— Напред и малко вляво. Тъмнозелено. Те бяха съвсем малко по-тъмни от тревата. Но след като забележиш първото, можеше да видиш

и всички останали — движеха се полека на около трийсет метра пред нас.

— Огън!

Кортес стреля пръв; сетне дванайсет тъмночервени лъча се стрелнаха напред, тревата се люшна изсушена назад и изчезна, а съществата се мятаха в конвулсии и умираха, докато се опитваха да се разпръснат.

— Прекрати огъня, спри! — изправи се Кортес. — Трябват ни останките им. Втори взвод, последвай ме.

Той тръгна с широка крачка към димящите трупове, насочил лазерния си „пръст“ напред, една безсрамна убийствена цев, която го теглеше към резултатите от клането... Усетих как ми се повдига и разбрах, че всички зловещи тренировъчни филми и всички ужасни смъртни случаи по време на обучението, не ме бяха подготвили за тази неочаквана реалност... Притежавах магическа диригентска палка, която можех да насоча срещу едно живо същество и да го превърна в димящо парче полуопечено месо; в действителност аз не бях войник, нито някога съм искал да бъда, нито пък някога щях да поискам...

— Окей, седми, приближете насам.

Докато отивахме към тях, едно от съществата помръдна — съвсем леко потрепване — и Кортес с почти небрежен жест го стрелна с лъча на лазера си. Лъчът направи рана, дълбока колкото длан в тялото му. То умря, както и останалите, без да издаде звук.

Не бяха едри колкото хора, но телата им бяха по-широки в средата. Имаха тъмнозелена, почти черна козина, а там, където я бе опърлил лазерът, бе побеляла. Изглежда притежаваха по три крака и една ръка. Единствената „украса“ на рошавите им глави бе нещо като уста — влажен, черен отвор, изпълнен с плоски, черни зъби. Бяха ужасно отблъскващи, но най-гадното не се състоеше в различията им спрямо човека, а в приликите... Там, където лазерният лъч бе попаднал в някоя телесна кухина, се бяха изсипали кълбета и спирали от вътрешни органи. Кръвта им имаше тъмночервения цвят на човешка съсирена кръв.

— Роджърс, хвърли им едно око. Тауранци ли са или не?

Роджърс клекна до едно от изтърбушените същества и отвори плоската си пластмасова кутия, пълна с инструменти за дисекция. Извади скалпел.

— Единственият начин, по който можем да разберем.

Доктор Уилсън гледаше през рамото ѝ, докато тя методично разрязваше ципите, покриващи някои от органите.

— Ето, тук.

Тя вдигна с два пръста някаква черна, влакнеста маса. Бронираният скафандър превръщаше движението ѝ в пародия на изисканост.

— Е, и?

— Трева е, сержант. Ако тауранците се хранят с трева и дишат този въздух, те са решили, че планетата е като собствената им.

Тя изхвърли тревата настрани и продължи:

— Това са животни, сержант, просто едни шибани животни.

— Не знам — рече доктор Уилсън, — дали само защото вървят на четири крака или може би на три, и ядат трева...

— Е, добре, нека видим мозъка. Тя намери едно от тях, улучено в главата и изстърга повърхностното обгаряне от раната.

— Вижте това.

Отдолу се показва само гола, масивна кост. Тя дръпна и разроши козината по главата на друго същество.

— Какво, по дяволите, използва като сензорни органи? Няма очи, няма уши или...

Тя се изправи.

— В тази шибана глава няма нищо друго, освен уста и десет сантиметра череп. Който пък не защитава нищо, ама съвсем нищо, по дяволите.

— Ако можех, щях да свия рамене — рече докторът. — Не е задължително обаче мозъкът да прилича на кашест орех и да се намира в главата. Може черепът им да не е от кост, може би именно това е техният мозък, съставен от някаква кристална решетка...

— Да, ама шибаният му стомах си е на мястото, а ако туй не са черва, ще си изям...

— Чакайте — рече Кортес, — всичко това наистина е интересно, но единственото, което трябва да узнаем, е дали съществото е опасно и да продължим по-нататък; нямаме време да...

— Не са опасни — започна Роджърс. — Те не са...

— Санитар! ДОКТОРЕ! — някой отзад, от позицията на стрелците, махаше с ръце. Докторът хукна към него, последван от

останалите.

— Какво стана? — докато тичаше, той посегна и откачи медицинската си чанта.

— Хо. Припаднала е.

Докторът отметна рязко капачето на биомонитора на Хо.

— Мъртва е.

— Мъртва ли? — попита Кортес. — Какво, по дяволите...

— Една минутка — докторът мушна един жак в монитора и бързоцифферблатите в чантата си. — Биомедицинската информация се съхранява дванайсет часа. Връщам записа назад, би трябвало... ето!

— Какво?

— Преди четири и половина минути — май е станало, когато открихте огън. Господи!

— Е?

— Силен мозъчен кръвоизлив. Без... — гледаше циферблатите, — без... предупреждение, без никакви отклонения; кръвно налягане повишено, пулс повишен, но в нормалните граници при тези обстоятелства... нищо... което да... подсказе...

Той посегна и отвори скафандъра ѝ. Фините и източни черти бяха изкривени в ужасна гримаса, двата ѝ венеца бяха оголени. Изпод стиснатите ѝ клепки бе протекла лепкава течност, а от ушите ѝ още се отцеждаха капки кръв. Доктор Уилсън затвори отново скафандъра.

— Никога не съм виждал нещо подобно. Сякаш в черепа ѝ е избухнала бомба.

— О, по дяволите — възкликна Роджърс, — тя нямаше ли свръхсезивно възприятие?

— Точно така — думите на Кортес прозвучаха загрижено. — Добре, слушайте всички. Командирите на взводове, проверете хората си и вижте дали някой е ранен или липсва. Други пострадали от седми?

— Аз... страхотно ме цепи главата, сержант — оплака се Щастливеца.

Още четирима изпитваха силно главоболие. Единият потвърди, че имал телепатични дадености, макар и скромни. Останалите не знаеха.

— Кортес, очевидно е — каза доктор Уилсън, — че трябва да се държим настрана от тези чудовища и повече не бива да нараняваме

никое от тях. Не и след като имаме петима души, податливи на онова, каквото и да е то, което очевидно уби Хо.

— Разбира се, по дяволите, няма нужда някой да ми го казва. Най-добре да тръгваме. Току-що докладвах на капитана за случилото се и той също смята, че преди да спрем за нощувка е за предпочитане да се отдалечим възможно най-далече от тук.

— Връщаме се към бойния ред и продължаваме по същия пеленг. Пети взвод, поемете водачеството; втори, вървете в ариергарда. Всички останали — постарому.

— Ами Хо? — попита Лъки.

— За нея ще се погрижат от кораба.

Бяхме се отдалечили на половин километър, когато блесна светкавица и отекна гръм. Там, където се намираше Хо, се издигна яркосветец облак с формата на гъба и после изчезна в сивото небе.

13.

Спряхме за през „нощта“ — всъщност, слънцето нямаше да залезе още 70 часа. Намирахме се на малка височинка на около десет километра разстояние от мястото, където убихме неизвестните същества. Но все трябваше да си напомням, че не те бяха чужденците, а ние.

Два взвода образуваха защитен кръг, в който се тръшнахме изтощени. Всекиму се полагаха четири часа сън и два часа на пост.

Потър дойде и седна до мен. Включих с брадичка нейната честота.

— Здравей, Меригей.

— О, Уилям — прозвуча гласът ѝ по радиото, беше дрезгав и треперещ. — Господи, толкова е ужасно.

— Вече мина...

— Аз убих едно от тях, още в първия миг, застрелях го право в, право...

Положих длан върху коляното ѝ. Шумът от допира бе като изпукване на пластмаса. Рязко отдръпнах ръката си, обзет от видения за съвкупляващи се машини.

— Не се смятай за единствено виновна, Меригей; каквато и вина да имаме, тя... вече е разпределена по равно между всички ни..., макар че може би тройна порция от нея се полага на Кор...

— Редници, престанете да ломотите и поспете малко. След два часа и двамата застъпвате на пост.

— Слушам, сержант.

Гласът ѝ бе толкова тъжен и уморен, че не можех да го понеса. Имах усещането, че само ако я докоснех, щях да отнема мъката и — тъй, както кабелът за заземяване отвежда електричеството, но и двамата бяхме затворени в изкуствения капан на собствените си бронирани светове...

— Лека нощ, Уилям.

— Лека.

Почти е невъзможно човек да се възбуди сексуално в скафандър, с тръбата за облекчаване и с всичките онези сензори от сребърен хлорид, които надничат в теб, но тъкмо това бе отговорът на тялото ми спрямо чувствената импотентност; може би си припомних далеч по-приятно прекараните нощи с Меригей. Вероятно усещах, че сред всичката тази заобикаляща ни смърт можеше твърде скоро да дойде и моята кончина; затова съзидателното ми кранче се надигна за последен път... Изобщо такива ми ти приятни мисли. Заспах и сънувах, че бях машина, която копираше жив организъм; със скърцане и потракване несръчно си пробивах път в света, хората бяха прекалено учтиви да кажат нещо, но се подсмиваха зад гърба ми, човечето, което седеше в главата ми дърпаше ръчките и лостовете й наблюдаваше цифровите скали. Това човече вече се бе побъркало напълно; то трупаше получените през деня обиди и щеше да си ги припомни, когато настъпи...

— Мандела... събуди се, по дяволите, твой ред е!

Затътрих се към мястото си в кръга, за да дебна Бог знае за какво... но бях толкова уморен, че едва държах очите си отворени. Накрая поех с език една стимулираща таблетка, макар да знаех, че по-късно щях да си платя за това.

Повече от час седях там, като оглеждах сектора си наляво и надясно, после наблизо и надалеч, ала гледката изобщо не се променяше; тревата не помръдваше дори и от лек порив на вятрец.

И изведнъж тя се разтвори и едно от трикраките същества застана право пред мен. Вдигнах „пръста“ си, но не натиснах спусъка.

— Виждам движение!

— Движение!

— Господи, Боже... ето едно, право пред...

— НЕ СТРЕЛЯЙТЕ! За Бога, не стреляйте...

— Движение.

— Движение.

Погледнах наляво и надясно, сетне — колкото можах по-далеч; пред всеки от постовите в кръга бе застанало по едно от слепите и тъпи същества.

Може би хапчето, което бях взел, за да ме държи буден, ме бе направило по-чувствителен към тяхното излъчване. Скалпът ме засърбя и в ума ми пропълзя нещо безформено. Беше усещането, което

придобиваш, когато някой те запита, а ти не си го разбрал и искат да му отговориш, но си пропуснал възможността да осъзнаеш въпроса му.

Съществото седна на задните си крака, наведе се напред и се подпря на единствения си преден крак. Изглеждаше като голяма зелена мечка с недоразвита ръка. Мощта му сякаш се промъкна в съзнанието ми, като някаква паяжина, като някакъв отзвук от среднощни кошмари, опитваше се може би да се свърже с мен или да ме унищожи — не знам.

— Добре, всички от кръга да внимават, оттегляйте се, но бавно. Избягвайте резките жестове... Някой да го боли главата или нещо подобно?

— Сержант, тук е Холистър. — Щастливеца. — Опитват се да кажат нещо... Почти мога да... не, просто... Единственото, което мога да схвана, е, че те ни мислят за... *забавни*. Не се страхуват от нас.

— Искаш да кажеш, че този пред теб не се бои...

— Не, това е тяхното общо усещане. Не ме питайте откъде го знам, просто така го чувствам.

— Може би си мислят, че онова, което сториха с Хо, е смешно?

— Може би. Струва ми се, че не са опасни. Просто са любопитни.

— Сержант, говори Борс.

— Да.

— Тауранците са тук поне от година. Навярно са се научили как да общуват с тези... доморасли плюшени мечета, които може да ни шпионират и да изпращат съобщения до тях...

— Не мисля, че ще се издадат, ако случаят е такъв — рече Щастливеца. — Когато искат, те очевидно могат да се прикриват доста добре.

— Както и да е — каза Кортес, — дори и да са шпиони, бедата вече е факт. Не намирам, че ще бъде разумно да се предприемат каквито и да е действия срещу тях. Знам, че след онова, което сториха с Хо, всички бихте искали да ги видите мъртви, аз — също. Но най-добре ще е да бъдем внимателни.

Аз не исках да ги видя мъртви, по-скоро ми се щеше да не ги бях срещал. Оттеглях се полека към средата на лагера. Съществото не изглеждаше склонно да ме последва. Сигурно си даваше сметка, че бяхме обкръжени. Скубеше с ръка трева и хрупаше.

— О'кей, командирите на взводове, събудете всички хора и направете проверка. Съобщете ми, ако някой е пострадал. Кажете на хората си, че потегляме след минута.

Не знам какво бе очаквал Кортес, но съществата, разбира се, веднага ни последваха. Не ни държаха в истинско обкръжение; просто двайсет-трийсет от тях ни придружаваха през цялото време. Но не бяха едни и същи. Някои си тръгваха, а други се присъединяваха към парада. Беше очевидно, че нямаха намерение да се откажат.

Разрешена ни бе по една стимулираща таблетка. Без нея нито един от нас не би могъл да върви и час. Добре би ми дошла и втора таблетка, когато напрежението започнеше да спада, но ситуацията не позволяваше; все още се намирахме на трийсет километра от вражеската база — очакваше ни най-малко петнайсетчасов поход. И макар че с помощта на таблетките човек можеше да остане буден и енергичен в продължение на стотина часа, след първото хапче отклоненията в преценките и възприятията му се разрастваха като лавина, като *in extremis* и най-странните халюцинации можеха да се възприемат като нормални явления — човек можеше да разсъждава с часове преди да реши дали да закуси или не.

Под влиянието на изкуственото стимулиране през първите шест часа ротата се придвижваше много енергично, на седмия забави ход, а след девет часа и деветнайсет изминати километра — спря, напълно изтощена. Плюшените мечета не ни изпускаха изобщо из очи, а според Лъки не бяха престанали и да „излъчват“. Кортес реши да починем известно време, като всеки взвод поеме кръговата охрана за един час. Никога не съм бил по-доволен, че бях в седми взвод, тъй като застъпвахме на пост последна смяна и можехме да спим шест часа без прекъсване.

В кратките мигове, докато лежах буден, след като най-сетне си бяхме легнали, ми мина през ума, че следващият път, когато затворех очи, едва ли щях да се събудя. И установих, отчасти поради „махмурлука“ след наркотика, а най-вече поради ужасиите през деня, че пет пари не давам за това.

14.

Първата ни среща с тауранците се състоя по време на моята смяна.

Когато се събудих и смених доктор Джоунс на пост, плюшените мечета все още бяха там. Бяха се върнали към предишното си разположение — по едно пред всеки постови. Онова, което очакваше мен, ми се видя малко по-едро от нормалното, но иначе си беше досущ като останалите. Там, където седеше, тревата бе напълно опоскана, затова от време на време правеше набези наляво и надясно. Винаги се връщаше обаче да кукне отпреде ми, човек би рекъл „за да се втренчи“, ако имаше с какво да се втренчи.

Седяхме си тъй лице срещу лице около петнайсет минути, когато гласът на Кортес избоботи:

— Команда! Събудете се и се скрийте!

Инстинктивно изпълних заповедта, плъснах се на земята и се претърколих странично в една туфа висока трева.

— Вражески кораб над нас — добави Кортес лаконично.

Ако трябва да бъдем точни, не се намираше точно над главите ни, по-скоро летеше малко по-на изток от нас. Движеше се бавно, може би със стотина километра в час и наподобяваше дръжка на метла, заобиколена от мръсен сапунен мехур. Съществото, което го управляваше, бе с малко по-човешки облик, отколкото мечетата, но в никакъв случай не бе привлекателно. Включих зрителния си конвертор на фокусно разстояние 40 и степен на яркост две, за да го разгледам по-отблизо.

Имаше две ръце и два крака, но кръстът му бе толкова тънък, че човек можеше да го обхване с длани. Под него бе поместена голяма, подковообразна тазова структура, широка почти метър, от която излизаха два люлеещи се кльощави крака, без видими коленни стави. Над талията тялото също се разширяваше в гръден кош, не по-малък от огромния таз. Ръцете му изглеждаха удивително човешки, само дето бяха прекалено дълги и не бяха достатъчно мускулести. На тях имаше премного пръсти. Нямахме рамене и врат. Главата му бе с кошмарни

размери, издигаше се право от гръдния кош, като при заболялите от гуша. Двете очи приличаха на гроздове рибен хайвер, вместо нос имаше кичур, подобен на пискюл, а постоянно зейналата дупка, която би трябвало да е устата му, бе разположена съвсем долу, там, където би следвало да е адамовата му ябълка. Очевидно сапуненият мехур съдържаше безвредна за него среда, защото не носеше нищо друго, освен собствената си козина, която напомняше кожа, държана твърде дълго в гореща вода, а сетне боядисана в бледооранжево. „Той“ нямаше външно изразени гениталии и нищо не подсказваше, че притежава зачатъци на млечни жлези. Затова го приехме за мъжко, само по догадка.

Беше ясно, че той или не ни виждаше, или ни смяташе за част от стадото мечета. Изобщо не ни погледна, просто си продължи по пътя, с курс 0,5 радиана на изток от северната посока.

— Доспете си, стига да ви се спи, след като видяхте *това нещо*.
Тръгваме в 04:35 часа.

След четирийсет минути.

Поради непроницаемия облачен, покров на планетата, от космоса не можеше да се разбере как изглеждаше вражеската база, нито пък — колко бе голяма. Знаехме само къде е разположена, както и координатите, където трябваше да се приземят разузнавателните ни катери. Тъй че тя би могла да се намира и под земята, и под водата.

Някои от дроните, освен като примамка, функционираха и като разузнавателни уреди: по време на лъжливата им атака срещу базата, един от тях бе успял да се приближи достатъчно, за да я заснеме. Когато бяхме на пет километра от определеното по радиоизлъчванията местоположение на базата, капитан Стот предаде изображението ѝ на Кортес — единственият от нас с визьор в скафандъра си. Спряхме и той извика всички командири на взводове да дойдат при нас на съвещание. Дотърчаха и две от мечетата. Стараехме се да не им обръщаме внимание.

— Значи така, капитанът изпрати снимка на нашата цел. Ще ви начертая карта; командири на взводове да я изкопират.

Измъкнаха от джобовете на набедрениците си подложки за писане и писала, а Кортес разгъна голям пластмасов лист. Тръсна го, за да го изпразни от остатъчните електрически заряди и извади писалото си.

— Сега, ние идваме от тази посока — и той нарисова стрелка в долната част на листа. — Първото, което ще нападнем, е тази редица от постройки, може би бараки или бункери, откъде, по дяволите, да знам... Началната ни цел е да ги разрушим — цялата база е разположена върху плоска равнина; няма начин да се промъкнем незабелязано покрай тях.

— Говори Потър. Не можем ли да ги прескочим?

— Да, можем, но тогава ще се окажем напълно обкръжени и ще бъдем изтрепани като пилци. Ще разрушим сградите. След като го направим... нататък ще ни се наложи да разсъждаваме на прима виста. Чрез въздушно разузнаване можем да разгадаем предназначението само на една-две сгради, а това е доста жалко. Може да се окаже, че сме си изгубили времето да унищожим нещо, което представлява в действителност войнишки бар, а да пренебрегнем логистичния компютър, само защото прилича на... място за изхвърляне на боклука или нещо подобно.

— Тук — Мандела — обадих се аз. — Няма ли някъде наоколо техен космодрум? Струва ми се, че би трябвало да...

— Ще стигна и до това, по дяволите. Тези сгради образуват кръг около лагера, така че ще трябва да пробием ето тук. Най-близкото място предлага най-добрата възможност да не бъдем открити преди да нападнем. Нищо в цялата околност не прилича на оръжие. Това обаче няма никакво значение; във всяка от тези бараки човек може да скрие по един гигаватов лазер. Така... На около петстотин метра от постройките, в средата на базата, ще се натъкнем на една конструкция с формата на цвете — Кортес изрисува голям симетричен обект, който имаше очертанията на цвете със седем венчелистчета. — Какво точно представлява това? И аз знам толкова, колкото и вие. То обаче е само едно и не бива да го повреждаме повече, отколкото е наложително. Макар че... ще го пръснем на парченца, ако решим, че ни грози опасност. Що се отнася до твоя космодрум, Мандела, такъв не съществува. Няма. Онзи крейсер, който „Надежда“ ликвидира, вероятно е бил оставен в орбитален полет, както е нашият сега. Ако притежават нещо подобно на разузнавателни кораби или ракети-дрони, то или не ги държат тук, или са добре прикрити.

— Говори Борс. Тогава с какво ни нападнаха, докато се спускахме от орбита?

— И аз бих искал да узная, редник. Очевидно не сме в състояние да преценим колко са. Поне не и направо. На разузнавателните снимки от района на базата не се вижда и един-единствен тауранец. Кое не означава нищо, защото това е вражеска среда. Косвено обаче... преброихме метлите, тези де, летящите. Има петдесет и една сгради и всяка разполага с поне една метла. Пред четири не се забелязват, но три засякохме в други части на базата. Може би това означава, че тауранците са петдесет и един, като един от тях е бил извън базата, когато е била направена снимката.

— Говори Кийтинг. Навярно петдесет и един е броят на офицерите.

— Точно така — може би в тези помещения са натъпкани петдесет хиляди пехотинци. Няма как да узнаем. А може да са и десетима тауранци, всеки с по пет метли, които да си използва както му кефне. Разполагаме с едно предимство и това са свързките. Те очевидно използват честотни модуляции от мегахерцовото електромагнитно излъчване.

— Радио?

— Правилно, който и да си, дете се обаждаш. Съобщавайте имената си, когато вземате думата. Така че е напълно възможно те да не могат да засекат нашите фазиращи неутрино-свързки. Освен това, малко преди атаката, „Надежда“ ще им пусне една хубавичка, гадна ядрена бомба; ще я взриви в горните слоеве на атмосферата точно над базата. Тъй че за известно време свързките на тауранците ще бъдат ограничени само в рамките на тяхната видимост; а дори и тогава тези свързки ще бъдат нарушавани от статичното електричество.

— Нашите защо не... говори Тейт... защо не им метнат бомбата право в скута. Ще ни спестят сума ти...

— Въпросът дори не заслужава отговор, редник. И все пак отговорът е: биха могли. Надявай се обаче да не го сторят. Ако решат да съсипят базата, то ще е заради безопасността на „Надежда“. След като сме атакували и вероятно преди да сме се отдалечили достатъчно далеко, за да има някакво значение за тях. Но ние можем да предотвратим подобно развитие, като си свършим добре работата. Трябва да ограничим възможностите на базата дотам, че да не може да действа; в същото време, да я запазим, доколкото това е възможно. И да вземем един пленник.

— Тук — Потър. Искате да кажете поне един пленник.

— Казах това, което имах предвид. Само един. Потър... освободена си от командването на взвода си. Изпрати ми Чавес.

— Слушам, сержант.

Човек не можеше да сбърка с нищо облекчението в тона ѝ.

Кортес продължи да рисува по картата и да дава инструкциите си. Имаше една сграда с очевидно предназначение; върху нея се намираше голяма, управляема антена с формата на чиния. Трябваше да я разрушим в мига, в който попаднеш в обсега на гранатометите ни.

Планът за нападение бе доста неясен. Сигналът за атака щеше да бъде избухването на ядрената бомба. В същото време няколко дрони щяха да се насочат срещу базата, за да проверим на практика противокосмическата ѝ защита. Трябваше да опитаме да намалим ефикасността ѝ, без да я унищожаваме напълно.

Веднага след бомбите и дроните, гранатометчиците трябваше да превърнат на прах седем от „къщите“. Всички щяхме да се втурнем през направения отвор в базата... и никой не знаеше какво щеше да стане след това.

В най-добрия случай трябваше да префучим от единия край на базата до другия, унищожавайки определени цели и ликвидирайки всички тауранци, с изключение на един. Това обаче бе един малко вероятен изход от ситуацията, освен ако тауранците не се съпротивляваха съвсем слабо.

От друга страна, ако те покажеха превъзходство още в началото, Кортес щеше да даде заповед да се разпръснем. На всеки от нас бе зададен съответния компасен пеленг за изтегляне и ние щяхме да се разпилеем на всички страни. Оцелелите щяха да се срещнат в една долина на около четирийсет километра източно от базата. Сетне щяхме да мислим за евентуално завръщане, след като междувременно „Надежда“ поохладеше ентузиазма на базата.

— И последно — изръмжа Кортес, — може би някои от вас изпитват същите чувства като Потър, може би на някои от хората ви им се струва, че трябва да я караме по-кратко, да не превръщаме всичко това в кървава баня. Милостта е лукс, слабост, която не можем да си позволим да демонстрираме на този етап на войната. *Всичко*, което

знаем за противника, е, че е убил седемстотин деветдесет и осем човека. Не проявиха никаква сдържаност при нападенията срещу нашите крейсери и ще е глупаво да се надяваме на милосърдие от тяхна страна тъкмо сега, по време на първия наземен сблъсък. *Те* носят отговорността за смъртта на нашите другари, които загинаха по време на обучението ви, за Хо, за всички останали, които несъмнено ще загинат днес. Не мога да *разбера* човек, който би искал да ги пожали. Но това няма никакво значение. Вече получихте заповедите си и, майната му, както знаете, всички вие сте податливи на постхипнотично внушение, което аз ще задействам чрез ключова фраза малко преди битката. Така ще си свършите работата по-лесно.

— Сержант...

— Млък! Нямаме време; върнете се при взводовете си и ги инструктирайте. След пет минути тръгваме.

Командирите на взводове се върнаха при хората си и ни оставиха с Кортес — десетима души плюс три мечета, които се мотаеха наоколо и ни се пречкаха.

15.

Последните пет километра изминахме много внимателно, придържахме се към високата трева и притичвахме през оголените пространства. Когато се озовахме на петстотин метра от мястото, където се предполагаше, че се намира базата, Кортес поведе трети взвод на разузнаване, а ние залегнахме.

— Всичко е почти както го очаквахме — разнесе се по общата честота гласът на Кортес. — Напредвайте пълзешком във верига. Когато настигнете трети взвод, следвайте водачите на групи и се разгърнете вляво и вдясно.

Сторихме го и образувахме верига от осемдесет души, перпендикулярно на посоката на нападение. Бяхме доста добре прикрити, само гдето около десетина мечета се навъртаха около веригата и бръстеха трева.

Базата не показваше никакви признаци на живот. Всички сгради бяха без прозорци и имаха еднакъв блестящ бял цвят. Бараките, които представляваха първата ни цел, бяха безлични, полузаринати яйцевидни здания, разположени на около шейсет метра едно от друго. Кортес ги разпреди по едно на всеки гранатометчик.

Бяхме разделен и в три екипа: екип А се състоеше от втори, четвърти и шести взвод; екип Б — от първи, трети и пети; командният взвод бе екип В.

— Остава по-малко от минута до началото — спуснете филтрите! — когато командвам „Огън!“ гранатометчиците да поразят целите си. Господ да ви е на помощ, ако не улучите.

Изведнъж се раздаде звук, напомнящ гигантско оригване и от сградата с форма на цвете излетя серия от пет-шест сапунени мехура с цветовете на дъгата. Те се заиздигаха с нарастваща скорост, докато почти не ги изгубихме от поглед, сетне завиха на юг, право над главите ни. Неочаквано стана светло и за пръв път от много време насам видях сянката си — беше дълга и сочеше на север. Бомбата бе избухнала предварително. Остана ми време само да си помисля, че това едва ли

имаше някакво особено значение; тя поне щеше да им заглуши комуникациите...

— Дрони!

Един от тях прелетя с рев на височината на дърветата, а един от мехурите излетя във въздуха да го пресрещне. Когато се сблъскаха, балонът се спуска, дронът експлодира и се пръсна на милиони парченца. От отсрещната страна се появи друг мехур, но и той бе сполетян от същата участ.

— ОГЪН!

Седемте ослепително ярки избухвания бяха последвани от сътресение, което със сигурност би убило незащитен човек.

— Вдигнете филтрите!

Сива пелена от пушек и прах. Бучици боклук, които падат и барабанят като тежки дъждовни капки. — Слушайте:

*Шотландци, какво ни остава?
Уолъс е в кърви.
Шотландци, след като и Брус е убит,
или срещнете гроба,
или — победата!*

Почти не го чувах, опитвах се да разбера какво ставаше в черепа ми. Знаех, че звучеше сигналът за задействане на програмираното хипнотично внушение, дори си спомних за сеанса, при който ни го имплантираха в Мисури, но от това то не ставаше по-малко непреодолимо. Съзнанието ми се замая от силните псевдо-спомени: рошавите дангалаци, които уж представляваха тауранци (изобщо не приличаха на тези, които вече бяхме видели), се качват на борда на кораб с колонисти и заръфват невръстни деца, докато майките им гледат ужасени (колонистите никога не вземаха със себе си деца; не биха издържали на ускоренията), сетне изнасилват жените до смърт с огромните си, покрити с пулсиращи вени членове (смешна е мисълта, че биха пожелали земните жителки), събарят мъжете на пода и късат мяса от живите им тела, сетне ги лапат (сякаш могат да приемат и усвояват чуждоземен протеин)... Стотици страховити подробности, толкова добре запаметени, колкото събитията преди минути, и все пак

твърде пресилени и абсурдни. Но докато съзнанието ми отхвърляше наивността на внушението, някъде по-дълбоко, в дълбините на заспалото животно, там, където обикновено се намират мотивациите и моралът ни, нещо вече жадуваше кръвта на иноземците, отдадено на убеждението, че най-благородната постъпка, която човек би могъл да извърши, бе да убие едно от тези ужасни чудовища...

Знам, че всичко това бяха абсолютни глупости и мразех човека, който си бе позволил такива противни волности със съзнанието ми, но вече чувах дори скърцането на зъбите си, а лицето ми беше замръзнало в спазматична кръвожадна усмивка... Едно от плюшените мечета вървеше пред мен като замаяно. Започнах да свалям лазерния си „пръст“ и в следващия миг главата на съществото експлодира в облак от сиви парчетии и кръв. Щастливеца изстена, почти изви.

— Гадни... мръсни, шибани копелета.

Лумна кръстосан лазерен огън и всичките плюшени мечета паднаха мъртви.

— *Внимавайте*, по дяволите — изкрещя Кортес. — Целете се поточно в шибаните неща — те не са играчки! Екип „А“, тръгвайте към кратерите, ще прикривате екип „Б“.

Някой плачеше и се смееше едновременно.

— Петров, какво бе, мамицата му, ти става? — бе необичайно да чуеш Кортес да ругае.

Извърнах се и видях Петров, вляво зад мен: бе легнал в една плитка ямка и копаеше яростно с две ръце, плачеше и се кикотеше.

— Майната ти — изрече Кортес. — Екип „Б“! Десет метра зад кратерите, развърнете се в редица. Екип „В“ — в кратерите заедно с „А“.

Изправих се и взех стоте метра с дванайсет усиления от скафандъра крачки. Кратерите бяха с диаметър от по десетина метра — достатъчно големи, за да скрият и разузнавателен катер. Скочих към противоположния край на ямата и се озовах отвъд нея, до един приятел на име Чин. Той дори не се огледа, когато се приземих, продължи да наблюдава базата за някакви признаци на живот.

— Екип „А“ — залегни в редица на десет метра от екип „Б“.

Едва бяха изречени тези думи и сградата пред нас избълва залп от мехури, който се понесе към редиците ни. Повечето от нашите ги

забелязаха и залегнаха, но Чин тъкмо се канеше да се затича и налетя на един от тях.

Мехурът се допря до върха на шлема му и изчезна с едва доловимо изпукване. Чин направи крачка назад и се строполи от ръба на кратера, оставяйки след себе си ивица от кръв и мозък. Безжизнен, с разперени ръце и крака, той се плъзна надолу по склона; абсолютно симетричната дупка, която мехурът бе издълбал в пластмасата, косата, кожата, костите и мозъка му, се запълни с прахоляк.

— Всички на място. Взводните командири, докладвайте за жертви... прието... прието... прието, прието, прието... прието. Имаме трима убити. Нямаше да има и един, ако всички бяхте залегнали. Така че отсега нататък, когато това нещо изригне, всички да си заврат муцуните в пръстта. Екип „А“, завършете набега.

Приключиха маневрата без инцидент.

— Добре. Екип „В“, тичайте към мястото където Б... задръж! Залегни!

Всички се проснаха на земята. Мехурите се понесоха плавно под формата на идеална дъга на около два метра над земята. Преминаха спокойно над главите ни, с изключение на един, който превърна някакво дърво в клечки за зъби, и сетне изчезна в далечината.

— „Б“, подминете „А“ с десет метра. „В“, заемете мястото на „Б“. Гранатометчиците от „Б“, вижте дали можете да достигнете „цветето“.

Две гранати разореха земята на трийсет-четирийсет метра от конструкцията. Тя сякаш се паникьоса и забълва на свой ред непрекъснат поток от мехури — и отново нито един от тях не летеше по-ниско от два метра над земята. Продължихме да настъпваме приведени.

Изведнъж в сградата се появи някакъв шев, който се разшири до размерите на голяма врата. Тауранците изскочиха на тълпи.

— Гранатометчиците, прекратете огъня. Екип „Б“, лазерен огън отляво и отдясно — дръжте ги притиснати в плътна групичка. „А“ и „В“, напред към центъра.

Един тауранец загина, опитвайки се да прекоси през лазерен лъч. Другите останаха на мястото си.

Когато си в скафандър, е доста неудобно да тичаш и едновременно с това да държиш главата си наведена. Трябва да търчиш

насам-натам като къркър, който набира скорост; в противен случай ще полетиш. Поне един човек от екип „А“ отскочи прекалено високо и бе постигнат от съдбата на Чин.

Чувствах се натикан в ъгъла, като в капан, между стената от лазерен огън от двете страни и от ниския таван, който, ако го докоснеш, вещаеше смърт. Но въпреки това се усещах щастлив — бях изпаднал в еуфорично настроение — най-сетне ми се предлагаше възможността да убия някой от подлите детейдци. Макар да се досещах, че всичко това бе абсолютна лайнарщина.

Те не се съпротивляваха, освен чрез доста неефикасните си мехури (очевидно не бяха конструирани като оръжие за масово поразяване), нито пък се оттеглиха в сградата. Притискаха се един в друг и ни гледаха как се приближаваме. Една-две гранати можеха да ги довършат, но очевидно Кортес не бе забравил за пленника.

— Добре. Сега, щом ви наредя „тръгвайте“, ще ги заобиколите във фланг. Екип „Б“ да поддържа огъня... Втори и четвърти взвод — надясно, шести и седми — наляво. Екип „Б“ — напред в редица, за да ги обградим. Тръгвайте!

Разгърнахме се наляво. Веднага щом лазерният огън секна, тауранците се втурнаха на тълпи към нашия фланг.

— Екип „А“, залегни и огън! Не стреляйте, ако не сте сигурни в прицела си — можете да засегнете някой от нашите. И, за Бога, оставете ми един жив!

Гледката бе ужасяваща: всичките тези чудовища, забързани срещу нас. Тичаха на големи скокове, а мехурите им ги избягваха; приличаха на онзи, който бяхме видели преди това, да се вози с метлата; бяха голи, с изключение на почти прозрачните сфери, обвили телата им. Десният фланг откри подборен огън, целеха се в ариергарда на групата.

Изведнъж покрай редицата на тауранците проблесна лазерен лъч, който пропусна целта си. Чу се ужасен писък, огледах се и видях някого — мисля, че бе Пери, който се гърчеше на земята, притиснал с дясната си ръка тлеещото пънче на лявата си ръка, изгорена до лакътя. През пръстите на десницата му се стичаше кръв, а скафандърът, поради преплетените вериги за маскировка блещукаше във всички цветове — черен, бял, пустинен, шарен като за джунгла, зелен, сив. Не знам колко време зяпах, но във всеки случай достатъчно, за да видя как

санитарят хукна да му окаже първа помощ. Когато извърнах поглед, тауранците почти бяха връхлетели върху мен.

Първият ми изстрел бе отчаян и твърде висок, но все пак бръсна горната част от защитната сфера на водещия тауранец. Сферата изчезна, после чудовището се препъна и падна на земята, гърчейки се в спазми. От устния му отвор блъвна пяна, отначало бяла, след това прошарена в червено. Той застина в последна конвулсия и се изви назад, тялото му прие формата на конска подкова. Дългият му писък, висок и подобен на изсвирване, престана в мига, в който другарите му го сгазиха. Ненавиждах се за усмивката си.

Беше истинско клане, въпреки че съотношението на живата сила на фланга ни бе пет към едно в тяхна полза. Те продължиха да налитат без колебание, дори когато трябваше да преодоляват купчината тела и части от тела, която се издигаше все по-високо, успоредно на фланга. Земята пред нас бе почервеняла от тауранска кръв, нали всички Божи твари имат хемоглобин, и както и при мечетата, за необученото око вътрешностите им изглеждаха доста сходни с нашите. Шлемът ми кънтеше от истеричен смях, докато, сечейки ги с огън, ги превръщахме в окървавен миш-маш, затова едва не пропуснах думите на Кортес:

— Спрете огъня, СПРЕТЕ, казах, по дяволите! *Хванете* двамина от негодниците, няма да ви ухапят.

Престанах да стрелям, същото сториха и останалите. Когато следващият тауранец изскочи от димящата купчина месо пред мен, се гмурнах напред и се опитах да го сграбча за тънките крака.

Беше все едно да прегърнеш голям, хлъзгав балон. Опитах се да го повлека надолу, но той се измъкна от ръцете ми и търти отново.

Успяхме да го спрем чрез един много прост способ: половин дузина от нас се нахвърлиха върху него. Междувременно останалите тауранци преминаха през нашата линия и се отправиха към редицата големи, цилиндрични резервоари, за които Кортес ни бе казал, че представляват някакви складове. В основата на всеки цилиндър се бе отворила малка врата.

— Имаме пленник — извика Кортес. — Убивайте! Те се намираха на петдесетина метра разстояние и търчаха здраво — бяха трудни за поразяване цели. Лазерните лъчи метяха около тях, над тях и под тях. Един падна, разсечен на две, но останалите, десетина на брой,

продължиха и вече почти бяха достигнали до вратите, когато гранатометчиците откриха огън.

Бяха заредили с 500-микротонни гранати, но и близкото попадение не бе достатъчно да причини сериозна вреда на тауранците — взривната вълна просто ги изхвърляше във въздуха, невредими в мехурите им.

— Сградите! Целете се в шибаните им сгради!

Гранатометчиците вдигнаха мерника по-нависоко, но гранатите им само опърлиха бялата покривка на сградите; докато най-сетне една от тях не улучи случайно вратата. Конструкцията се разцепи на две, като че ли имаше шев по средата; двете половини се отделиха и във въздуха полетя облак от машинарии, придружен от огромен, блед пламък, който се изви на валмо във въздуха и мигновено изчезна. Сетне и останалите съсредоточиха огъня си върху вратите, с изключение на единичните изстрели, които даваха по тауранците — не толкова за да ги улучат, колкото да ги изблъскат настрани, преди да са успели да влязат вътре. Стрелците ми се видяха ужасно енергични.

През цялото време се мъчехме да поразим тауранците с лазерен огън, докато те се мятаха насам-натам, опитвайки се да влязат в постройките си. Приблжихме се, доколкото можахме, като избягвахме да се излагаме на опасността от взривовите на гранатите, но въпреки това бяхме все още далеч, за да се прицелим точно.

И все пак, ние ги помитаме един след друг и успяхме да разрушим четири от седемте сгради. Когато бяха останали само двамина от техните, близка експлозия изхвърли единия на метри от вратата. Той наново се насочи към нея и няколко гранатометчика дадоха залпове подире му, но попаденията им или бяха твърде къси, или гранатите избухваха безвредно встрани. Гърмежите бяха страхотни, но този шум неочаквано бе удавен от една голяма въздишка, като че ли някакъв великан си поемаше дъх, и там, където се издигаше сградата, се появи плътен димен облак, с вид на масивна колона, който изчезваше бързо и право, сякаш по конец, нагоре в стратосферата. Другият тауранец бе до основите на цилиндъра; видях го как се разхвърча на части. Секунда по-късно ни врхлетя взривната вълна и аз безпомощно се завъртях през глава, сгромолясах се върху купчината таурански тела и се претърколих по-нататък.

Изправих се и за миг се шашнах, след като видях скафандъра си облян в кръв, но когато осъзнах, че тя бе неприятелска, се успокоих, макар и да се чувствах измърсен.

— *Хванете* копелето! Хванете го!

В бъркотията тауранецът се бе освободил и тичаше към тревата. Преследваше го цял взвод, но изоставаше; тогава екип „Б“ се юрна и му прегради пътя. Изтичах, за да не изгърва шоуто.

Четирима души го бяха повалили, а около петдесет бяха образували кръг и наблюдаваха борбата.

— Разпръснете се, по дяволите! Може да има още хиляда от тях, които само чакат да се съберем на едно място.

Пръснахме се, мърморейки. По някакво негласно споразумение всички бяхме решили, че на тази планета нямаше повече тауранци.

Кортес пое към пленника, докато отстъпвахме. Изведнъж четворката ловци се строполи върху съществото... Дори и от мястото, на което се намирах, можах да видя пияната, изригваща от устния му отвор. Мехурът му се бе пукнал. Беше се самоубил.

— По дяволите! — Кортес този път бе прав. — Махнете се от негодника.

Четиримата се изправиха и Кортес разряза чудовището с лазера си на десетина потрепващи къса. Страшно окуражителна гледка.

— Няма значение, ще заловим друг. Внимание, всички! В копиевиден строй, бойна атака срещу „цветето“!

Е, нападнахме „цветето“, което очевидно бе свършило боеприпасите (още се оригваше, но мехури не излизаха), и то се оказа празно. Тичахме по рампи и по коридори, готови за стрелба с лазерите, досущ като деца, които си играят на войници. Нямаше никой вкъщи.

Същият резултат ни очакваше и при антенната уредба — „салама“, в още двайсетина по-съществени сгради, както и в четирийсет и четирите бараки от обграждащия базата кръг. И тъй, бяхме завладели десетки здания, повечето с неизяснено предназначение, но се провалихме в главната си задача — да заловим тауранец, с когото ксенолозите ни да си правят опити. Но пък можеха да си получат всичките парчета и парченца, за които досега само си бяха мечтали. И това бе нещо.

След като преровихме и последния квадратен сантиметър от базата, пристигна един разузнавателен съд с истинския

изследователски екип — учените. Кортес рече:

— Е, добре, излизайте от това.

И хипнотичната принуда изчезна.

„Събуждането“ ни бе доста зловещо. Някои, например Щастливеца и Меригей, едва не полудяха при спомена за кървавото стократно убийство. Кортес разпореда всички да вземат успокоителни таблетки, а най-разстроените — по две. И аз взех две, без специално нареждане.

Защото това си бе убийство, лишено от всякакво оправдание, същинска скотобойна. След като обезвредихме противокосмическата им отбрана, изобщо не бяхме заплашени. Тауранците изглежда нямаха и понятие от ръкопашен бой. Ние просто ги заприщихме и ги изклахме — при първия контакт между човека и друго интелигентно същество. Можехме да го смятаме и за втори, ако се броят плюшените мечета. Какво ли би станало, ако бяхме седнали и се бяхме опитали да разговаряме с тях? Те обаче получиха същото, каквото и другите.

Дълго след това си повтарях, отново и отново, че не аз бях тоя, който тъй радостно сечеше тези изплашени, бягащи в паника същества. Нали в двайсетия век, за всеобщо удовлетворение, обществото бе възприело, че твърдението „изпълнявах заповеди“ е неадекватно извинение за човешкото поведение... но какво можеш да сториш, когато заповедите произлизат от глъбините на подсъзнанието ти, този потаен кукловод?

Най-лошо от всичко бе усещането, че може би моите действия не бяха чак толкова нехуманни. Само преди няколко поколения предците ни бяха вършили същото спрямо собствения си вид, без дори да са били хипнотично програмирани.

Бях отвратен от човешката раса, отвратен от армията и ужасен от перспективата да се понасям в следващия век и кусур... Е, какво пък, винаги може да се прибегне до промиване на мозъка.

Корабът с единствения оцелял тауранец се бе измъкнал без проблеми (масивът на планетата го защитаваше от „Земна надежда“) и се бе спуснал в колапсаровото поле на Алеф. Офейкал бе към дома си, където и да се намираше той, и, както предполагах, щеше да докладва там какво могат да сторят двайсет мъже с ръчни оръжия на стотици бягащи и невъоръжени.

Подозирах, че следващия път, когато се срещнем с тауранците в наземна битка, те щяха да бъдат готови да ни отвърнат. И се оказах прав.

[1] Абсолютната нула — минус 273,15 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

[2] Колапсар — тук и по-нататък равнозначно на черна дупка — Б.пр. ↑

[3] Дрон — безпилотен космически апарат с най-различно предназначение — Б.пр. ↑

[4] Taurus (лат.) — Телец, от там и тауранци, т.е. жители на Taurus — Б.пр. ↑

[5] United Nations Exploratory Force — Изследователска армия на Обединените нации — Б.пр. ↑

[6] THC — Тетрахидроканабиол — естествена съставка и основното психоактивно вещество в канабиса. — Бел. moosehead ↑

[7] AU — Астрономически единици — Б.пр. ↑

[8] На езика на радиопредаванията — „разбрано“ — Б.пр. ↑

[9] Тахиони — хипотетични частици, движещи се със скоростта на светлината, формалното им съществуване противоречи на Теорията на относителността — Б.пр. ↑

[10] Клик — разстояние приблизително равно на 1 км — Б.пр. ↑

[11] ЖПС — животоподдържаща система. — Бел. moosehead ↑

[12] Дрон — в случая — управляем снаряд — Б.пр. ↑

[13] Старгейт (англ.) — „Звездна врата“. — Б.пр. ↑

СЕРЖАНТ МАНДЕЛА
2007 — 2024 Г. СЛ. Р. ХР.

1.

Дали бях изплашен ли? Ами разбира се, че бях, а и кой ли не би бил? Само един глупак, самоубиец или робот. Или старши офицер.

Младши майор Стот крачеше напред-назад върху малкия подиум в залата за събрания (едновременно столова, всекидневна и физкултурен салон) на „Анивърсърй“. Бяхме извършили последния си колапсаров скок от Тет-38 до Йод-4. Забавяхме с ускорение от 1,5 g, а скоростта ни спрямо тази черна дупка бе в рамките на почтеното 0,9. Преследваха ни.

— Бих искал да се успокоите за малко и да се доверите на корабния компютър. През следващите две седмици тауранският кораб при всяко положение няма да е на разстояние, подходящо за атака, и ако продължите да сте в това настроение, нито вие, нито хората ви ще сте в състояние да се биете, когато му дойде времето. Страхът е заразна болест. Мандела!

Обикновено гледаше да се обръща към мен пред ротата със „сержант Мандела“. Но на това съвещание всички бяха от взводен командир нагоре; в групичката нямаше нито един редник.

— Слушам, сър.

— Мандела, ти си отговорен за психологическата, както и за физическата готовност на мъжете и жените в твоята група. Ако приемем, че си наясно с проблема за воинския дух, който се задълбочава на този кораб, и ако приемем, че твоята група не е имунизирана срещу нарастващото напрежение... какво би предприел в тази насока?

— Що се отнася до моята група ли, сър?

Той ме изглежда продължително.

— Разбира се.

— Обсъждаме го, сър.

— И стигнахте ли до някакво заключение?

— Не искам това да прозвучи неуважително, сър, но мисля, че проблемът е очевиден. По дяволите, хората ми, както и всички останали, са натикани в този кораб от четиринайсет...

— Смешно. Всеки от нас е психопрограмиран, за да се избегне напрежението от пребиваването в ограничено пространство, а освен това призованите в армията имат привилегията да принадлежат към едно братство — изрази се доста деликатно той и продължи: — Офицерите са задължени да остават неженени и въпреки това нямаме проблеми с духа.

Ако той смяташе офицерите си за безбрачни, би трябвало да седне и да поговори надълго с лейтенант Хармъни. Може би обаче имаше предвид само старшите офицери — Кортес и себе си. И пак бе прав наполовина. Кортес бе в твърде приятелски отношения с ефрейтор Камеамеа.

— Когато работеха по ликвидирането на програмираната омраза, терапевтите ви подсилиха в тази насока — продължи той, — и вие знаете какво мисля аз по въпроса. Е, може и да са били подведени, но все пак са изкусни — в занаята. Ефрейтор Потър — обърна се той към нея с чина й, за да напомни на всички защо тя не бе повишена едновременно с останалите. Прекалено прозрачен намек. — И ти ли „обсъжда“ проблема с хората си?

— Разговаряхме, сър.

Младши майорът имаше способността да гледа хората „меко-свирепо“. Изглежда „меко-свирепо“ и Меригей, а тя продължи:

— Не смятам, че сержант Мандела имаше нещо против програмира...

— Сержант Мандела може да изрази мислите си сам. Искam твоето мнение. Твоите наблюдения.

Каза го по начин, който подсказваше, че не ги желаете чак толкова много.

— Ами, аз също не смятам, че бедата е в програмирането, сър. Не ни е трудно да живеем заедно. Всички просто са нетърпеливи, уморени да вършат едно и също седмици наред.

— Следователно изгарят от нетърпение да влязат в бой? — в тона му липсваше сарказъм.

— Искат да се махнат от кораба, сър, да се промени установения ред.

— Ще се махнат от кораба — повтори той, позволявайки си малка, механична усмивчица. — И тогава навярно ще са още по-нетърпеливи да се завърнат на него.

Беседата продължаваше от доста време. Никой не искаше да облече с думи основния факт — нашите мъже и жени размишляваха вече повече от година върху предстоящата битка и поради това опасенията им се бяха усилили. А сега, след като тауранският кораб ни настигаше, трябваше да опитаме шансовете си срещу него, преди да наближим на месец разстояние от мястото за нападение по суша.

Самата перспектива да си играем на войници върху повърхността на входно-изходната планета бе достатъчно гадна. Но когато се биеш на земята, поне имаш възможността да повлияеш върху собствената си съдба. А тази тъпотия — да седиш като в пашкул, като част от общата противникова цел, докато „Анивърсър“ си играе на математически игри с тауранския кораб... Да си жив в една наносекунда и в следващата вече да си мъртъв, само защото някой грешно е поставил трийсетия знак след десетичната запетая, ето кое ни безпокоеше. Ама опитай се да го обясниш на Стот. Обаче накрая трябваше да приема, че не разиграваше никаква си своя комедийка — той просто не можеше да разбере разликата между боязън и страхливост. Вече нямаше никакво значение дали бе целенасочено препрограмиран, в което се съмнявах, или просто бе ненормален.

Сега въртеше Чинг на шиш — и пак за същите неща. Разлистих новото бойно разписание, което ни бяха дали.

ОРГАНИЗАЦИОННА ТАБЛИЦА

УДАРНА ГРУПА АЛЕФ

Кампания Йод-4 Команд.: мм. СТОТ, КМНД. Мартинес

2 ешелон: първи лейт. Кортес

3 ешелон: пп. серж. — вакантно

4 ешелон: втори лейт. — вакантно

ПОЛЕВИ МЕДИК: втори лейт. Уилсон

5 ешелон: п. серж. Роджърс

6 ешелон:

Серж. Мандела

ефр. Тейт

ефр. Юкава

ред. Хофстадлер

ред. Малрой

ред. Шокли

ред. Раби

Серж. Чинг

ефр. Петров

ред. Лутули

ред. Херц

ред. Хейроиски

ред. Катауба

ред. Полинг

ред. Ренолт

Ефр. Потър

ефр. Струве

ред. Куросава

ред. Александров

ред. Вергман

ред. Деми

ред. Стилър

СПЕЦИАЛИСТИ:

Първи лейтенант Бок (кк), Левин (ефрейтор). Пастори (ПСУ), Уинбренър (мед.), втори лейтенант Хармония (мед.), Принсъл (инф.), трети лейтенант Стоунвил (оръж.), Теодополис (рад.), есг. Сингх (нав.), първи сержант Далтън (рем.), Намгиал (снаб.)
СЪСТ. СТАРГЕЙТ ТАККОМП(1003296742-с-1300) 20 март 2007.

Повечето от участвалите в клането на Алеф ми бяха познати. Единствените новаци в моя взвод бяха Деми, Лутули и Хейровски. В ротата (извинете, наричаше се „специален ударен отряд“) като цяло, имахме двацет попълнения на мястото на деветнайсетте, които загубихме по време на рейда срещу Алеф. Една ампутация, четирима убити и четиринайсет психявали, жертви на прекалено усърдното психопрограмиране.

Не можех да откъсна очи от датата 20 март 2007-ма, която стоеше най-отдолу на разписанието. Бях в армията от десет години, макар и да ги усещах като по-малко от две. Дължеше се на ускорението на времето, разбира се. Дори и при тези колапсарни скокове пътуването от звезда до звезда подяжда календара.

След тоя рейд навярно щях да си заслужа пълната пенсия — ако оцелея при нападението и ако не променят регламента. Ветеран с двацетгодишна служба, само на двацет и петгодишна възраст.

Стот вече обобщаваше, когато на вратата се почука — беше един-единствен, силен удар.

— Влез — каза той.

Младшият лейтенант от флота, когото познавах бегло, без да изрече нито дума, подаде на Стот лист хартия. Додето Стот четеше, остана прав и отпуснат, с израз на точно премерено високомерие. Практически, Стот не му бе пряк командир, а и всички във флота така или иначе го ненавиждаха.

Стот върна листа на младши лейтенанта и ни погледна сякаш през него.

— Поставете отделенията си в готовност, противоракетната маневра ще започне в 20:10 часа или след петдесет и осем минути! — той изобщо не погледна часовника си. — Целият личен състав да бъде в ускорителните клетки в 20:00. Ми-и-ирно!

Надигнахме се и без желание отвърнахме в хор:

— Майната ви, сър.

Идиотщини.

Стот излезе с широка крачка от залата, последван от самодоволно усмихнатия младши лейтенант.

Завъртях пръстена си на положение 4, честотата на помощник-командира на групата си и заговорих:

— Тейт, тук е Мандела.

Всички останали в залата вършеха същото.

От пръстена долетя тенекиен звук.

— Тук е Тейт. Какво има?

— Събери хората и им съобщи, че в 20:00 трябва да са в клетките. Маневра за отклонение.

— Лайнари. Бяха ни казали, че дотогава има още много дни.

— Предполагам, че се е случило нещо. Може би комодорът^[1] е родил някоя нова гениална идея.

— Комодорът да си я навре... В залата ли си?

— Да.

— Донеси ми една чаша, като идваш насам, става ли? С малко захар.

— Добре. Ще дойда след около половин час.

Всички се бяха насочили към машината за соя. Наредих се на опашката зад ефрейтор Потър.

— Какво мислиш за всичко това, Меригей?

— Аз съм само един ефрейтор, сержант. Не ми плащат да...

— Да де, да де. Но те питам сериозно.

— Ами, може и да не е чак толкова сложно. Може би комодорът иска отново да изпробваме клетките.

— Още веднъж, преди истинските действия?

— Ъхъ. Може би — тя си взе чаша и духна в нея. Изглеждаше разтревожена, една бръчица делеше пространството между веждите ѝ.

— Твърде възможно е тауранците да разполагат с още един кораб, който да ни причаква някъде. Чудя се защо не процедират като нас, на Старгейт.

Вдигнах рамене.

— Старгейт е друга работа. Необходими са седем или осем крейсера, непрекъснато в движение, за да покрият всички възможни изходни ъгли. Не можем да си позволим да охраняваме повече от една черна дупка, те — също.

— Не знам — тя не допълни нищо, докато наливаше чашата си, после продължи: — Може би сме налетели на техния вариант на Старгейт. А може пък да имат десет пъти повече кораби, сто пъти повече. Кой ги знае?

Напълних две чаши, сложих им захар и запечатах едната.

— Няма как да разберем.

Върнахме се на масата, като внимавахме соята да не се разплиска от високата гравитация.

— Може на Сингх да му е известно нещо — рече тя.

— Сигурно. Но мога да се свържа с него само чрез Роджърс и Кортес. А Кортес ще ме хване за гърлото, ако се опитам да го обезпокоя тъкмо сега.

— О, аз мога да се свържа със Сингх направо. Ние... — тя ме погледна много сериозно и се понамръщи малко. — Приятели сме.

Сръбнах малко от горещата соя — сярна киселина! — и се опитах да изразя безразличие.

— Значи там изчезна в сряда вечерта, а?

— Трябва да проверя кога са ми нарядите — рече тя и се усмихна. — Мисля, че в понеделниците, средите и петъците от месеците, които имат „р“ в названието си. Защо? Да не би да не одобряваш?

— Ами... по дяволите, нищо подобно, разбира се, че не. Но той е офицер. Офицер от *Флота*!

— Придаден е към нас, следователно отчасти е в армията — тя завъртя пръстена си и рече: — Управлението! — И към мен: — Ами ти и тази малка и любвеобилна мис Хармъни?

— Не е едно и също.

Тя прошепна някакъв код на Управлението в пръстена си, после се обърна към мен:

— Ами, същото си е. Искало ти се е да го направиш с офицер. Перверзник. — Пръстенът изписука два пъти, даваше заето. — Е, и как беше тя?

— Биваше си я — окопитих се аз.

— Между другото, младши лейтенант Сингх е истински джентълмен. И изобщо не е ревнив.

— И аз не съм — рекох. — Но ако с нещо те обиди, само ми кажи и ще му насиня задника.

Тя ми се усмихна над чашата си.

— Ако лейтенант Хармъни също те обиди с нещо, кажи ми и ще
й насиня...

— Съгласен.

Ръкувахме се тържествено.

2.

Ускорителните клетки бяха нещо ново, монтираха ги и ги оборудваха, докато почивахме и попълвахме запасите си на Старгейт. Те даваха възможност корабът да се използва максимално близо до теоретичния му к.п.д., като тахионният двигател функционираше дори при над двадесет и петкратно натоварване.

Тейт ме очакваше в отсека с клетките. Останалата част от групата се мотаеше наоколо и бърбореше. Подадох му соята.

— Благодаря. Разбра ли нещо?

— Боя се, че не. Освен, че на флотските пачаври изглежда не им пука, а иначе шоуто е по тяхна инициатива. Може би е поредната тренировка.

Той сръбна малко соя.

— Все тая. За нас и така, и така няма особена разлика. Има да седим в резервоарите като премазани. Господи, как ги мразя тия работи.

— Знам ли. Може флотата скоро да започне да воюва, без да прибъгва до услугите на пехотата и въобще в бъдеще да няма нужда от хора като нас за тая цел. А всички ние да се върнем у дома.

— Да, бе.

Санитарят дойде да ми сложи инжекцията.

Изчаках до 19:50 часа и излях на групата:

— Да вървим. Привържете се и се затворете.

Клетката прилича донякъде на гъвкав скафандър; поне отчасти вътрешната ѝ уредба е доста сходна. Но вместо раницата с животоподдържащата система, тук един шланг води до шлема на скафандъра, а два излизат от петите, и в добавка има още два за облекчаване. При ускоряване скафандрите почти са наблъскани рамо до рамо върху леките койки; да се добереш до клетката си е все едно да си проправиш път в гигантска чиния, пълна с маслиненосиви спагети.

Когато лампичката в шлема ми показва, че всички бяха облекли скафандрите, натиснах бутона, който затопляше помещението. Не се виждаше нищо, разбира се, но можех да си представя как светлосиният

разтвор от етилен гликол и още нещо се пени около нас и ни поглъща. Материята на скафандъра — хладна и суха — се сви и залепна по кожата ми. Знаех, че вътрешното налягане на тялото ми бързо се увеличаваше, за да се изравни с налягането на течността отвън. Тъкмо за това бе необходима инжекцията: да предотврати превръщането на клетките ти в мармалад между дяволския костюм и светлосиньото море отвън. И все пак човек можете да го усети. Когато уредът ми посочи 2 (външно налягане равно на воден стълб, висок две мили), имах чувството, че едновременно се сплесквам и се подувам. В 20:07 часа показанието бе 2,7 и се покачваше постоянно. Когато в 20:10 маневрата започна, вече не усещах разликата. Стори ми се обаче, че стрелката малко потрепна, и се почудих какво ли бе ускорението, та да се отрази върху уреда, макар и едва-едва.

Единственият недостатък на системата бе, че ако някой се случеше извън клетката си, когато „Анивърсър“ достигнеше ускорение 25 g, от него щеше да остане само голяма купчина ягодов конфитюр. Затова движението на кораба и битката трябва да бъдат направлявани от корабния тактически компютър; той и така върши повечето от работата, но все пак друго си е, когато има човешки надзор.

Следващото малко неудобство е, че ако корабът бъде улучен и повреден и вземе, че се разхерметизира, ти ще се пръснеш като изпусната диня. А ако вътрешното налягане спадне, ще бъдеш размазан до смърт само за една микросекунда.

Декомпресията отнема долу-горе десет минути, плюс още две-три да се откачиш и да се облечеш. Не е възможно да изскочиш веднага от клетката, готов за бой. Докато ние сме затворени в капана си, на борда могат да оперират само четирима души; това е флотският екип по поддръжката. Те носят цялата апаратура на ускорителната камера със себе си и скафандрите им се превръщат в превозни средства, тежки по двайсет тона. Но дори и те трябва да си останат на място, когато корабът маневрира.

Ускорението продължи до 20:38 часа. Светна зелената лампичка и аз натиснах с брадичка копчето за декомпресия.

С Меригей се обличахме навън. Остатъчните пари от компресионната течност малко ме замайваха, леко ми се гадеше.

— Как се случи това? — посочих аз една разлютена морава ивица, която се простираше от дясната ѝ гърда до лявото бедро.

— За втори път ми е — рече тя, докато търкаше ожесточено кожата си. — Първият път — на задника ми; мисля, че скафандърът не е напаснат, има гънки.

— Може да си отслабнала.

— Умник.

След пасването по мярка на скафандрите ни на Старгейт количеството на калориите и на тренировките се съблюдаваха стриктно. Човек не може да използва боен скафандър, ако сензорната му обвивка вътре не е идеално нагодена към тялото — все едно, че си намазан с плажно масло.

Звукът на стенния говорител заглуши последвалата ѝ реплика.

— Внимание, до целия личен състав. Внимание. Целият армейски личен състав от шесто ниво нагоре и целият флотски личен състав от четвърто ниво нагоре да се явят в заседателната зала в 21:30. Внимание...

Повториха съобщението два пъти. Отидох да полегна за няколко минути, докато Меригей си показваше натъртванията, както и всичко останало, на санитаря и на оръжейника. Длъжен съм да отбележа, че не почувствах и капка ревност.

Съвещанието откри комодорът.

— Няма много за казване, освен лоши новини. Преди шест дни тауранският кораб, който ни преследва, изстреля ракета-дрон. Първоначалното ѝ ускорение бе в рамките на осемдесет g.

Той направи пауза.

— След като летя така около едно денонощие, ускорението ѝ изведнъж подскочи на 148 g.

Всеобщо ахване.

— Вчера то отново нарасна, на 203 g. Няма нужда да ви обяснявам, че това превишава два пъти ускоряемостта на вражеските дрони, които бяха използвани при последния ни сблъсък. Ние също изстреляхме залп от четири снаряда, които да прехванат вражеския по

четирите му най-вероятни траектории. Влязохме в контакт и унищожихме тауранското оръжие на около десет милиона километра оттук.

На практика това бе все едно в съседския двор.

— Единственият окуражителен факт, който узнахме в резултат на този сблъсък, дойде от спектралния анализ на взрива. Не бе по-могъщ от онези, които наблюдавахме и преди, което идва да подсказва, че поне напредъкът им в експлозивите не е равен на този при движителите. Или са сметнали, че не е била необходима по-мощна детонация. Това е първата демонстрация на много важен ефект, който досега представляваше интерес само за теоретиците. Кажи ми, войнико — посочи той Негулеску, — колко време мина, откакто за пръв път се бихме с тауранците, на Алеф?

— Зависи от вашия основен критерий — отговори с готовност тя. — За мен това са около осем месеца, комодор.

— Точно така. Обаче ти си загубила около девет години вследствие на разтягане на времето, докато маневрирахме между отделните колапсарови скокове. Следователно от инженерна гледна точка, тъй като през този период не са ни известни нови сериозни изследвания и разработки по въпроса, вражеският кораб идва от... нашето бъдеще!

Той замълча, за да ни даде време да осмислим казаното.

— С продължаването на войната, тази разлика между субективното и обективното време ще става все по-отчетлива. Но тауранците не могат да противодействат на относителността, тъй че темпоралният ефект ще бъде толкова често в наша полза, колкото и в тяхна. Засега обаче ние сме тези, които са изпаднали в неблагоприятно положение. Когато тауранският кораб ни застигне, предимството му ще се увеличи драстично. Могат просто да ни разстрелят. Налага се да прибегнем до някои хитри тънкости. Когато наближим на петстотин милиона километра от вражеския кораб, всички ще трябва да влязат в клетките си и тогава ще се доверим на логистичния компютър. Той ще ни преведе през поредица от неочаквани промени на курса и скоростта. Ще бъда откровен: ако имат само един дрон в повече от нас, могат лесно да ни довършат. След първия не са изстрелвали друг. Може би задържат стрелбата си — той потри нервно челото си, — или може да са разполагали само с този. В такъв случай са в ръцете ни. Но при

всички обстоятелства личният състав трябва да е в състояние да заеме мястото си в клетките десет минути след първото предупреждение от наша страна. На един милиард километра разстояние от вражеския кораб вие трябва да се намирате в готовност до тях. А когато наближим на петстотин милиона, вече ще сте вътре и всички помещения с клетки ще бъдат напълнени и под налягане. Няма да чакаме никого. Това е всичко, което имах да ви кажа. Младши майор?

— Ще говоря с хората си по-късно, комодор. Благодаря.

— Свободни сте.

И никакви простотии от типа на „Майната ви, сър!“ Подобни изпълнения бяха под достойнството на флотата.

Останахме в стойка „мирно“ — всички, с изключение на Стот — докато комодорът не напусна залата. Сетне някакъв флотски пагон отново повтори „Свободно!“ и ние също излязохме. Отидох в общия салон за малко соя, в търсене на компания, а може би и на малко по-подробна информация.

Не чух нищо кой знае какво, освен празни догадки, затова взех Роджърс и отидохме да си легнем. Меригей отново бе изчезнала — надявах се, че бе отишла да изкопчи нещо в повече от Сингх.

3.

Обещаната ни сбирка с участието на младши майора се състоя на следващата сутрин, но той повече или по-малко повтори с характерния си отсечен и монотонен глас думите на комодора с пехотинска терминология. Подчерта, че щом възможностите на тауранската флотилия се бяха повишили, нищо чудно и наземните им сили да ни се противопоставят по-удачно, отколкото миналия път.

Възникна обаче един интересен момент. Преди осем месеца или девет години, ние имяхме огромно преимущество: а те комай изобщо не разбираха какво става. След като бяха толкова войнствени в космоса, очаквахме да бъдат като истински хуни и на земята. Но вместо това те на практика се строиха в редичка, за да бъдат изклани. Един от тях бе избягал и вероятно бе обяснил на другарите си какво представлява старомодният близък бой.

Това, разбира се, съвсем не означаваше, че тези сведения непременно бяха стигнали по предназначение, и то точно до тази определена група тауранци, които охраняваха Йод-4. Единственият известен нам начин за свръзка, по-бърз от скоростта на светлината, е лично да отнесеш дадено съобщение, посредством няколко колапсарови скока. Но не съществуваше способ да се разбере колко скока бяха необходими, за да се преодолее разстоянието между Йод-4 и родната планета на тауранците — така че тези тук можеха да се окажат или толкова пасивни като предшествениците си, или пък се бяха обучавали в пехотна тактика през последните близо десет години. Щяхме да установим това едва след пристигането ни на място.

Когато преминахме границата от един милиард километра и трябваше да се пъхнем в клетките, оръжейникът и аз тъкмо помагахме на моя отряд да прегледа бойните си костюми.

Имахме на разположение пет часа време за убиване, преди да се намъкнем в пашкулите си. Изиграх партия шах с Раби и загубих. Сетне Роджърс поведе взвода в бясна аеробика, единствената причина за което навярно бе да отклони мислите на хората от перспективата да лежат полусмачкани в клетките през следващите (поне) четири часа.

Най-дългият ни престой в тях досега не бе превишавал и половината от това време.

Десет минути преди да достигнем петстотин милиона километровия предел, ние, командирите на отряди, поехме ръководството и под наше наблюдение всички влязоха в клетките. За осем минути се затворихме, пуснахме течността и се предадохме на милостта или в сигурните ръце на логистичния компютър.

Докато лежах като смазан от невидимата преса, една глупава мисъл облада съзнанието ми и започна да обикаля, подобно на електрически товар в свръхпроводник. Според научния формализъм, воденето на война се разделя на две ясни категории — тактика и логистика. Логистиката се занимава с преместването на войските, изхранването им и с всичко друго, освен с фактическия бой, който вече е въпрос на тактиката. А ето, че сега ние се бием, но нямаме *тактически* компютър, който да ни води в атака и в отбрана, а вместо това разполагаме с този огромен, свръхефикасен, миролюбив бакалин, наричан — забележете думата — *логистичен* (за тилово управление и материално-техническо осигуряване) компютър.

Другата половина на съзнанието ми, навярно не дотам угнетена от претоварването, привеждаше довода, че няма никакво значение как си кръстил един компютър, в крайна сметка той представлява купчина кристали от памет, логически чипове, болтове и гайки... Ако го програмираш да бъде Чингиз хан, той ще се превърне в тактически компютър, няма значение, че обичайните му функции са да наблюдава стоковия пазар или да контролира преработката на отпадни води.

Другият вътрешен глас обаче бе неумолим и твърдеше, че по пътя на тази логика и човек представлява само кичур коса, парче кост и известно количество влакнесто месо. Няма значение какъв е — ако го обучиш добре, дори да вземеш и някой монах-зен будист, можеш да го превърнеш в кръвожаден воин.

Тогава какво по дяволите представлявате вие или ние, или аз, питаше втората половина. Кротък специалист по вакуумно заваряване плюс преподавател по физика, грабнат от Закона за военната повинност на елита и препрограмиран в машина за убиване. Виж какво, убивал съм и това ми е харесвало.

Ала то бе хипноза, мотивационно програмиране, спорех аз отново със себе си. Вече не прибягват към него.

И единствената причина, казвах си, поради която спряха да го прилагат, е, че без него ти ще продължиш да убиваш още по-ефикасно. Логично е.

След като заговорихме за логика, първоначалният въпрос бе защо се налага логистичен компютър да върши работата на човека? Или пък... е, хайде, пак се отплеснах.

Зелената светлинка започна да премигва и аз машинално натиснах с брадичката си ключа. Налягането спадна до 1,3 и чак тогава осъзнах, че бяхме живи и че бяхме спечелили първата схватка.

Но бях прав само отчасти.

4.

Тъкмо затяхах колана на туниката си, когато пръстенът ми изпищя и се наложи да го вдигна до ухото си, за да мога да чувам. Обаждаше се Роджърс.

— Мандела, върви да провериш хората в отсек 3. Там се е случило нещо; Далтън ги е декомпресирал от пулта за управление.

Отсек 3 — това бе отрядът на Меригей! Втурнах се бос по коридора и пристигнах, тъкмо когато отвориха вратата на компресионната камера отвътре и започнаха да се измъкват навън.

Пръв се появи Бергман. Хванах го за ръката.

— Какво, по дяволите, става, Бергман?

— А? — той се взря в мен, все още замаян, като всеки, който излиза от камерата. — А, ти ли си, Мандела? Не знам. Какво имаш предвид?

Надзърнах зад вратата, без да изпускам ръката му.

— Закъсняхте, бе човече, закъсняхте с декомпресията. Какво се случи?

Той поклати глава, опитвайки се да проясни мислите си.

— Закъсняхме ли? Какво искаш да кажеш? Ъ-ъ-ъ, с колко закъсняхме?

За пръв път погледнах часовника си.

— Не прекалено... — Исусе Христе! — Ъ-ъ-ъ, влязохме в 05:20, нали така?

— Да, мисля, че беше така.

Всред неясните фигури, които си проправяха път между подредените в редици койки и плетеницата от шлангове, все още не се забелязваше Меригей.

— Закъсняхте само с няколко минути... но нали трябваше да бъдем в компресия четири часа, дори по-малко. А сега е 10:50.

— Хм — отново поклати глава той. Пуснах го и се отдръпнах, за да направя място на Щилер и Деми да излязат през вратата.

— Тогава значи всички са закъснели — рече Бергман. — И няма нищо страшно за нас.

— Хм — Non sequiturs^[2]. — Добре, добре. Хей, Шцилер? Виждал ли си...

В камерата отекна вик:

— Санитар! САНИТАР!

Някоя друга, но не Меригей, излизаше навън. Изблъсках я грубо от пътя си, нахълтах през вратата и паднах върху някого, сетне пълзешком се добрах до Струве, помощникът на Меригей, който се бе изправил до една клетка и говореше високо и бързо в пръстена си.

— ... и преливане на кръв, за Бога, трябва...

Да, Меригей беше тази, която лежеше още в скафандъра си...

— ... Далтън ни събщи...

... и всеки квадратен сантиметър от нея бе покрит с ярка, лъскава кръв...

— ... не е могла да излезе от „пашкула“...

... започваше като възпалена ивица над ключицата ѝ, продължаваше, минаваше между гърдите ѝ и стигаше до гръдната кост...

— ... тогава натиснах...

... и се отваряше в разрез, който ставаше все по-дълбок със спускането си към корема, където свършваше...

— ... да, тя още е...

... на няколко сантиметра над пубиса се подаваше обвито в ципа черво...

— ... Окей, лявото бедро, разбрах. Мандела...

Беше все още жива, сърцето ѝ пулсираше, но окървавената ѝ глава се люлееше отпуснато, присвитите ѝ очи се бяха забелили, а когато издишваше едва-едва, в тъглчетата на устните ѝ всеки път се появяваха и се разпукваха мехурчета червеникава пяна.

— ... татуирано е на лявото ѝ бедро. Мандела! Ела на себе си! Подхвани я отдолу и виж каква кръвна група...

— НУЛЕВА ГРУПА, РЕЗУС-ФАКТОР — ОТРИЦАТЕЛЕН. Дявол да го вземе! — Нима не бях виждал тази татуировка десетки хиляди пъти?

Струве препредаде информацията, а аз изведнъж се сетих за пакета за първа помощ на колана си, отворих го и затършувах из него.

Спри кръвотечението — превържи раната — третирай срещу шок, това изискваше инструкцията. Забравих, май имаше още нещо...

осигури достъп на въздух. Тя дишаше, ако това са имали предвид. Но как да спреш кръвта или да я превържеш с този малък притискащ бандаж, след като раната е дълга почти метър? Виж, да третирам срещу шок — това можех. Измъкнах зелената ампула, поставих я върху ръката ѝ и натиснах бутона. Сетне внимателно положих стерилизираната страна на бандажа върху излязлото черво, прекарах еластичната ивица под кръста ѝ, нагласих го на минимален натиск и залепих краищата.

— Може ли да се направи още нещо? — попита Струве.

Отдръпнах се назад, чувствах се безпомощен.

— Не знам. Ти какво ще ме посъветваш?

— Аз съм толкова лекар, колкото си и ти. — Беше се загледал във вратата. Сви юмрук и бицепсът му изпъкна. — Къде, по дяволите, се мотаят? Имаш ли в пакета морфин-плекс?

— Да, но някой ми каза, че не бива да го инжектирам при...

— Уилям?

Очите ѝ се отвориха и тя се помъчи да надигне глава. Втурнах се към нея и я подхванах.

— Всичко ще бъде наред, Меригей. Лекарите пристигат.

— Какво... наред? Жадна съм. Вода.

— Не, мила, не бива да пиеш вода. Поне засега.

Не и след като трябваше да поеме към хирургията.

— Откъде се взе всичката тази кръв? — попита с тъничък гласец тя, а главата ѝ се люшна назад. — Не изглеждам добре.

— Сигурно е от костюма — побързах да я успокоя аз. — Спомняш ли си онези гънки? Тя поклати глава.

— Костюмът ли? — изведнъж пребледня и повърна малко. — Вода... Уилям, моля те.

Зад гърба ми се чу властен глас:

— Вземи гъба или кърпа, намокрени с вода.

Обърнах се и видях доктор Уилямс, придружен от двама души с носилка.

— За начало половин литър феморал — рече той безадресно и внимателно надникна под бандажа. — Изтръгни няколко метра от облекчителния ѝ шланг и го прищипи. Разбери дали не е изпуснала кръв и там.

Един от санитарите мушна десетсантиметрова игла в бедрото на Меригей и започна да ѝ прелива кръв от пластмасова торбичка.

— Съжалявам, че се забавих — каза уморено доктор Уилсън. — Бизнесът ми се разраства. Та какво каза за костюма?

— Тя и преди това имаше две по-леки контузии. Костюмът ѝ не пасва напълно, когато е под налягане се образуват гънки.

Той кимна разсеяно, докато мереше кръвното ѝ.

— Ти, или някой друг давал ли е... — той взе една хартиена кърпа, напоена с вода, — ъ-ъ-ъ, давал ли и е лекарство?

— Една ампула противошок.

Той сгъна надве-натри кърпата и я постави в ръката на Меригей.

— Как ѝ е името?

Осведомих го по въпроса.

— Меригей, не бива да пиеш вода, но можеш да смучеш от това. А сега ще светна силно в окото ти. — Докато надничаше в зеницата ѝ през металната си тръбичка, той попита: — Температура?

Един от санитарите докладва показанията от цифровия дисплей, след което взе проба.

— Има ли вътрешно кръвотечение?

— Да, но слабо.

Той положи леко длан върху пластира.

— Меригей, можеш ли да се извърнеш леко на дясната си страна?

— Да — отвърна вяло тя и се облакът. — Не, не мога — прибави после и се разплака.

— Чакай, чакай — рече бързо той и побутна хълбока ѝ достатъчно, за да може да види гърба ѝ. — Само една рана — промърмори. — И толкова много кръв.

Натисна два пъти бутона на пръстена си и го приближи до ухото си.

— Има ли някой свободен в стационара?

— Харисън, освен ако не е отишъл на повикване.

Влезе някаква жена и в първия момент не можах да я позная — бе бледа и разрошена, а туниката ѝ бе изцапана с кръв. Беше Естел Хармъни. Доктор Уилсън вдигна глава.

— Имаме ли нови клиенти, доктор Хармъни?

— Не — отвърна глухо тя. — Мъжът от аварийното не оцеля след двойната травматична ампутация. Живя само няколко минути. Поддържахме тялото за евентуални трансплантации.

— А останалите?

— Експлозивна декомпресия — тя въздъхна шумно. — Мога ли с нещо да помогна тук?

— Да, една минутка — и той опита да се свърже отново. — Проклятие. Не знаеш ли къде е Харисън?

— Не... може би е в хирургия „Б“, ако има някакви проблеми, свързани с мъртвия от аварийното.

— Край! — оповести санитарят с торбичката кръв.

— Още половин литър феморал — каза доктор Уилсън. — Естел, ще имаш ли нещо против да смениш единия от санитарите тук, за да подготвим това момиче за операция?

— Не, тъкмо си търсех работа.

— Добре, Хопкинс, върни се в медицинския отсек и донеси оттам количка и литър, не, два литра изотоничен флуорокарбон; от основния спектър. — Той намери неизцапано с кръв място на ръкава си и избърса чело. — Ако намериш Харисън, изпрати го в хирургия „А“ и му кажи да подготви анестезиологичните системи за коремна операция.

— В „А“ ли ще я отнесем?

— Да. Ако не можеш да откриеш Харисън, вземи някой друг — и той посочи с пръст към мен — ей този например, и докарайте пациентката в „А“; ти върви напред и започни веднага предоперационните процедури.

Докторът отвори чантата си и прегледа съдържанието ѝ.

— Можем да започнем процедурите и тук — промърмори той. — Но, не и с параметадон, по дяволите — само той ми е останал! Меригей? Как се чувстваш?

Тя продължаваше да плаче.

— Боли... ме.

— Знам — рече нежно той, после се замисли за миг и се обърна към Естел: — Няма как да разберем колко кръв е изгубила. Може да е кървяла и под налягане. А и в коремната кухина има кръвоизлив. След като още е жива, не мисля, че е изтекло много, докато е била под налягане. Да се надяваме, че все още няма мозъчно увреждане.

Докосна цифровия индикатор, прикрепен към ръката на Меригей.

— Наблюдавай кръвното налягане и ако вземе да пада, сложи й пет кубика васоконстриктор.

Той затвори чантата си.

— Имаш ли друг васоконстриктор, освен пневматичната ампула? Естел провери в чантата си.

— Не, само ампулата за спешни... ъ-ъ-ъ... да, имам и дилатор с управляемо дозиране...

— Окей, ако използваш констриктор и налягането й започне бързо да се повишава...

— Ще й давам по два кубика с дилатора.

— Добре. Това не е най-правилното решение, но... Ако не си прекалено уморена, бих искал сетне да ми асистираш горе.

— Разбира се.

Доктор Уилсън кимна и излезе. Естел започна да изтрива корема на Меригей с гъба, напоена с изопропилов спирт. Миришеше на хладно и чисто.

— Някой давал ли й е противошок?

— Да — отвърнах аз. — Преди около десет минути.

— А, ето защо докторът се безпокоеше — не, ти си постъпил разумно. Ала в противошока се съдържа и малко васоконстриктор. Добавим ли още пет кубика, получава се свръхдоза.

Тя продължи да бърше мълчаливо с гъбата, а погледът й често се стрелкаше към монитора, отчитащ кръвното налягане.

— Уилям? — тя за пръв път даде някакъв знак, че ме познава. — Тази жена... ъ-ъ-ъ, Меригей, беше ли ти любовница? Искам да кажа, постоянна любовница?

— Да.

— Много е хубава.

Удивителна забележка, като се имаше предвид разкъсаното и покрито със спечена кръв тяло на Меригей, както и изплесканото й лице там, където се бях опитал да избърша сълзите й. Предполагам, че само един лекар, или една жена, или една бивша любовница могат да съзрат красотата изпод всичко това.

— Да, хубава е.

Меригей бе спряла да плаче, очите ѝ бяха затворени и смучеше последните капчици влага от хартиената кърпа.

— Може ли да получи още малко вода?

— Добре, но колкото преди. Не повече.

Отидох в нишата с шкафчетата да потърся кърпа. Сега, след като изпаренията от компресионната течност се бяха разсеяли, можех вече да помириша въздуха. Вонеше на машинно масло и на изгорял метал, досущ като в железарска работилница. Почудих се дали не бяха пренатоварили климатика. Веднъж се бе случило нещо подобно — когато за пръв път използвахме ускорителните клетки.

Меригей прие водата, без да отваря очи.

— Смятате ли да заживеете заедно, като се върнете на Земята?

— Може би — казах аз, — ако изобщо се върнем на Земята.

Предстои ни още една битка.

— Няма да има повече битки — рече категорично тя. — Да не би да не си чул?

— Какво?

— Не знаеш ли, че корабът бе улучен?

— Улучен ли? Тогава как е възможно да сме живи?

— Точно така, улучен — тя отново се зае с почистването на кръвта. — Поразени са четири ускорителни резервоара, а също и оръжейната. На борда не е останал и един боен скафандър... Не можем да се бием по долни гащи.

— Ами спасителните камери... какво стана с хората?

— Няма оцелели. Трийсет души.

— Кои бяха?

— Целият трети взвод. И първо отделение от втори. Ал-Садат, Бусия, Максвел, Негулеску.

— Боже мой!

— Трийсет убити и никой си няма и понятие каква е причината. Не знам, но всеки миг това би могло да ни сполети отново.

— Не е било дрон, така ли?

— Не, прехванахме ги всичките. Ликвидирахме и противниковия кораб. Нищо не се появи на сензорите, само едно *Бам!* и една трета от кораба отиде по дяволите. Извадихме късмет, че попадението не засегна двигателите или животоподдържащата система.

Почти не я чувах. Пенуърт. Ла Бат, Смитърс. Кристин и Фрида. Всичките — мъртви. Направо се бях вцепенил.

Тя извади от чантата си бръснач и туба с гел.

— Бъди джентълмен и се обърни на другата страна — рече тя. — А, ето, дръж това — тя напои парче марля в спирта и ми го подаде. — Свърши нещо полезно. Избърши лицето й.

Заех се с поставената ми задача и Меригей, без да отваря очи, рече:

— Това е приятно. Какво правиш?

— Правя се на джентълмен. И на полезен също...

— Целият личен състав, внимание, целият личен състав!

В компресионната камера нямаше говорител, но гласът ясно долиташе през вратата на съблекалнята.

— Целият личен състав от шесто ниво нагоре, с изключение на пряко заетите със спешни медицински или ремонтни дейности, да се яви незабавно в общия салон.

— Трябва да отида, Меригей.

Тя не отвърна нищо. Не разбрах дали бе чула съобщението.

— Естел — обърнах се към нея, майната му на джентълменството. — Ти ще...

— Да. Ще ти се обадя веднага, щом има нещо за казване.

— Добре.

— Всичко ще се оправи — ала изражението на лицето й бе мрачно и разтревожено. — Хайде, върви — добави меко тя.

Когато излязох в коридора, по говорителя повтаряха съобщението вече за четвърти път. Във въздуха се носеше някаква непозната миризма, която дори не ми се щеше да идентифицирам.

5.

Бях изминал едва половината път към общия салон, когато осъзнах каква гледка представлявах, затова надникнах в близката съблекалня, която се намираше редом с командирската стая. Заварих там ефрейтор Камеаеа, която енергично решише косата си.

— Уилям! Какво се е случило с теб?

— Нищо.

Пуснах крана и се погледнах в огледалото. Цялото ми лице и туниката ми бяха изпомацани със засъхнала кръв.

— Меригей пострада, т.е. ефрейтор Потър, скафандърът й... ами, очевидно е имал гънка, ъ-ъ-ъ...

— Мъртва ли е?

— Не, просто е много зле, ще й правят операция...

— Недей с топла вода. Ще остане петно.

— А, добре. — Използвах топлата вода да измия лицето и ръцете си, а със студената изпрах туниката си. — Камерата на твоето отделение е през два отсека от А1, нали?

— Да.

— Видя ли какво се случи?

— Не. Всъщност, да. Но не и *когато* то се случи.

Чак тогава забелязах, че плачеше, едри сълзи се стичаха по бузите и капеха от брадичката й. Тонът й обаче бе равен и овладян. Дърпаше яростно косите си с четката.

— Беше пълна бъркотия.

Пристъпих и сложих ръка върху рамото й.

— НЕ МЕ докосвай! — изглежда ме тя яростно и ме удари с четката през ръката. — Извинявай. Хайде да вървим.

На вратата ме пипна по ръката.

— Уилям... — изглежда ме тя предизвикателно. — Просто се радвам, че не се случи с мен. Разбираш ли? Човек може да гледа на това само по такъв начин.

Разбрах я, но не знаех дали да й вярвам.

— Ще обобща нещата съвсем накратко — рече комодорът с напрегнат глас, — и то защото знаем съвсем малко. Десет секунди след като унищожихме вражеския кораб, два предмета, два много малки предмета, улучиха „Анивърсъри“ в средата. Тъй като те не бяха засечени на по-ранен етап, а знаем какъв е обсегът на нашата апаратура, става ясно, че те са се движили със скорост, по-голяма от девет десети от скоростта на светлината. Това ще рече, ако трябва да бъде по-точен, че векторът на тяхната скорост, перпендикулярен спрямо курса на „Анивърсъри“, е превишавал девет десети от скоростта на светлината и те са преминали защитните полета. Корабът ни е проектиран да генерира две мощни електромагнитни полета, когато се движи с релативистични скорости, едното с център на около пет хиляди километра от него, а другото на около десет хиляди, като и двете се разполагат успоредно по курса. Тези полета се поддържат чрез т.нар. ефект на „реактивния таран“, като енергията им се събира от междузвездния газ, докато обикаляме насам-натам. Всеки по-едър предмет, който може да представлява някаква заплаха (а това означава достатъчно голям, за да бъде видян със силно увеличаваща лупа) преминава през първото поле и излиза от него с много силен отрицателен заряд по цялата си повърхност. Когато навлезе във второто поле, той се отблъсква от пътя на кораба. Ако предметът е прекалено голям, за да бъде отгласнат по този начин, ние можем да го усетим от по-значително разстояние и да се отклоним от пътя му. Няма нужда да подчертавам дебело, че тауранците са измъдрили страхотно оръжие. Когато „Анивърсъри“ бе улучен, нашата скорост спрямо врага бе такава, че изминавахме дължината на кораба на всяка десет хилядна от секундата. Значи предметите, които са ни ударили, може да са били управляеми, а не просто приблизително насочени. А системата им за управление трябва да е била автономна, след като в момента на попадението вече нямаше жив тауранец. И всичко това — събрано в предмет с размерите на малко речно камъче. Повечето от вас са прекалено млади, за да си спомнят термина „футурошок“. През седемдесетте години на миналия век някои хора почувстваха, че технологичният напредък бе станал изключително бърз и хората, обикновените хора, не можеха да се справят с него; те не бяха в състояние да свикнат с настоящето, преди бъдещето да връхлети върху

им. Един мъж на име Тофлер използва словосъчетанието „шок от бъдещето“, за да обрисова това положение.

Комодорът имаше слабост към академичните речи.

— Сега ние се намираме във физическа ситуация, която илюстрира тази научна теза. Резултатът е катастрофа. Трагедия. И, както изяснихме при предишното ни събиране, няма никакъв начин да му се противопоставим. Относителността ни хвърля в капана на противниковото минало; пак тя ги праща срещу нас от нашето бъдеще. Можем само да се надяваме, че следващият път тази ситуация ще се обърне наопаки. Единственият начин да си помогнем в момента е да се опитаме да се завърнем на Старгейт, а сетне и на Земята, където специалистите може и да измислят нещо, някакво противооръжие, след като анализират попаденията и нанесените от тях повреди. Сега можем да атакуваме тауранската входно-изходна планета от космоса и да я унищожим, без да използваме вас, пехотинците. Мисля обаче, че това би била една прекалено рискована акция. Би могло... да ни поразят и да ни свалят с устройството, което вече ни удари днес, или чрез друго, подобно нему, и така ние никога не ще успеем да се върнем на Старгейт с тази, по мое мнение, жизненоважна информация. Можем да изпратим дрон със съобщение, което да съдържа първоначалната ни хипотеза за новото оръжие... но ако той не достигне целта, армията ни ще изостане от тауранците в технологично отношение. Съответно, взехме курс, който ще ни позволи да обиколим Йод-4, при което черната дупка ще ни прикрие, защото ще остане между нас и тауранската база. Ще избягваме контакт с противника и ще гледаме възможно най-бързо да се върнем на Старгейт.

Колкото и да ми се стори невероятно, тук комодорът седна и разтри слепоочията си.

— Всички вие сте най-малкото командири на отделения или на групи. Повечето от вас имат добри бойни атестации. Надявам се, че някои ще останат във войската и след като изтече двегодишният им срок. Онези, които го направят, сигурно ще бъдат произведени лейтенанти и ще получат първата си истинска възможност да командват. Към тези хора искам да се обърна накратко, не като ваш... като един от вашите началници, а просто като старши офицер и съветник. Човек не може да взема командни решения, изхождайки само от тактическата ситуация и да предприема такива бойни

действия, които да са в съответствие единствено със задачата да се нанесат значителни щети на противника, при минимум жертви и загуби на собствените ни ресурси и хора. Войните не се печелят чрез поредици от спечелени битки, а вследствие на сложни взаимовръзки между военна победа, икономически натиск, стратегическо маневриране, достъп до чужда информация и политически ходове — намесват се десетки, буквално десетки фактори.

Слушах думите му, но в съзнанието ми витаеше само мисълта за това, че една трета от приятелите ми бяха отишли в небитието едва преди час. А той се бе изправил пред нас да ни чете лекция по военна теория.

— Затова понякога е по-разумно човек да изостави една битка, за да спечели войната. Точно така и ще постъпим. Не ми бе лесно да взема това решение. Всъщност, това бе най-трудното решение в цялата ми кариера на военен. Защото, поне на пръв поглед, то изглежда като проява на страхливост. Логистичният компютър изчисли, че имаме около 62 на сто шанс за успех, ако се опитаме да унищожим базата на противника. За нещастие обаче, ще имаме само 30 процента шанс да оцелеем — след като някои от сценариите, водещи до успех, включват таран на входно-изходната им планета, който трябва да бъде осъществен от „Анивърсър“ със скоростта на светлината.

Исусе Христе!

— Надявам се на никой от вас да не му се налага да взема в бъдеще такова решение. Когато се върнем на Старгейт, най-вероятно ще бъда изправен пред военен съд и разстрелян като страхливец. Но аз искрено вярвам, че информацията, която може да бъде извлечена чрез анализ на повредите на „Анивърсър“ е по-важна от разрушаването на тази тауранска база. — Той се изправи. — По-важна от кариерата на един войник.

Трябваше да сподавя напушилия ме смях. Естествено „страхливостта“ нямаше нищо общо с решението му. Той просто не притежаваше нещо тъй примитивно и антивоенно по своята същност, каквото е желанието за живот.

Екипът по поддръжката успя да закърпи огромната пробойна в борда на „Анивърсър“ и отново да го херметизира. Прекарахме

останалата част от деня в почистване на района, без, разбира се, да докосваме онези безценни доказателства, за които комодорът бе готов да жертва кариерата си.

Най-тежкото ни задължение се оказа изхвърлянето на телата. С изключение на онези, чиито костюми бяха експлодирани.

На следващия ден отидох в кабината на Естел, веднага щом свърши дежурството ѝ.

— Няма да ти стане хубаво, ако отидеш да я видиш сега.

Естел посрбваше от питието си, смесица от етилен алкохол, лимонена киселина, вода и капка естер, която наподобяваше аромата на портокалова кора.

— Вън от опасност ли е вече?

— Не и през следващите две седмици. Нека ти обясня. — Тя остави питието си, сплете пръсти и подпря брадицата си върху тях. — При нормални обстоятелства тази рана се лекува сравнително лесно. След като се прелее изгубената кръв, само ще напръскаме с „магически“ прах коремната кухина и ще я зашием отново. И след ден-два ще почне да крета напред-назад. Но съществуват и известни усложнения. До днес никой не е бил раняван по време на престоя си в компресионен костюм. Засега не е изскочило още нищо необичайно. Но през следващите няколко дни искаме внимателно да наблюдаваме реакцията на вътрешностите ѝ. Освен това, много се безпокоим за евентуален перитонит. Знаеш ли какво е перитонит?

— Да. Е, поне бегло.

— Част от червото ѝ е било пробито, докато е била под налягане. Не искахме да прибегнем до обичайната профилактика, защото... ъ-ъ-ъ, перитонеумът ѝ е бил доста замърсен, при това в състояние на компресия. Затова, за по-сигурно, стерилизирахме изцяло коремната кухина и цялата ѝ храносмилателна система надолу от панкреаса. Сетне, естествено, трябваше да подменим цялата ѝ вече умъртвена чревна флора с изкуствено приготвена. Това си е стандартна процедура, но обикновено не се прилага, освен ако уврежданията не са по-сериозни.

— Разбирам.

И от това малко ми се догади. Лекарите изглежда не могат да проумеят, че на повечето от нас не им харесва да си представят себе си като жива торба от кожа, пълна с гадни мръсотии.

— Казаното до тук е достатъчно основание да не я посещаваш няколко дни. Смяната на чревната флора има доста бурен ефект върху храносмилателната система — не е опасна обаче, тъй като Меригей се намира под постоянно наблюдение. Но е изморителна и доста неприятна процедура. Тя би била извън всякаква опасност, ако се намирахме в нормална клинична обстановка. Но ние намаляваме ускорението с 1 — 0,5 g, а нейните вътрешни органи и без това вече доста се пораздрусаха. Би трябвало да знаеш също така, че ако се ускорим внезапно, с повече от 2 g, тя ще умре.

— Но... ние ще трябва да надхвърлим 2 g при подхождането! Какво...

— Знам, знам. Но това ще стане след около две седмици. Да се надяваме, че дотогава ще се възстанови. Уилям, трябва да приемеш фактите. Истинско чудо е, че оцеля след операцията. Съществува реална възможност да не успее да се върне на Земята. Тъжно е, разбира се; за теб тя е от особена важност. Но ние се сблъскахме с толкова много смърт... човек трябва да започне да свиква, да се примирява с действителността.

Отпих голяма глътка от питието си, същото като нейното, но без лимонена киселина.

— Като че ли ставаш доста коравосърдечна.

— Може би... Не. Просто съм реалистка. Имам чувството, че ни предстои още много смърт и мъка.

— Не и на мен. Щом стигнем на Старгейт, се уволнявам.

— Не бъди толкова сигурен — старият, познат довод. — Тези палячовци, които ни мобилизираха за две години, са в състояние с лекота да удължат службата ни на четири или...

— Или на шест или на двайсет, или до живот. Но няма да го направят. Ще последват бунтове.

— Не знам. Щом могат да ни програмират да убиваме, без да се замисляме, значи могат да ни заставят да вършим каквото и да е друго. Например, да останем доброволно на свръхсрочна служба в армията.

Е, това вече бе една смразяваща мисъл. По-късно се опитахме да се любим, но и двамата бяхме прекалено обсебени от дертовете си.

За пръв път отидох да видя Меригей след около седмица. Бе бледа, отслабнала и изглеждаше доста обърквана. Доктор Уилсън ме увери, че се дължало на лекарствата; нямали никакви доказателства за умствено увреждане.

Беше още на системи. Започнах да се тревожа.

Състоянието ѝ се подобряваше с всеки изминат ден, но ако останеше в леглото при спускането в черната дупка, нямаше да има никакъв шанс да оцелее. Ни доктор Уилсън, ни Естел можеха да ме обнадеждат; твърдяха, че всичко зависело от съпротивителните сили на Меригей.

В деня преди скока в черната дупка я преместиха от леглото в ускорителната клетка на Естел в лазарета. Беше в съзнание и приемаше храна през устата, но все още не можеше да се движи сама, не и при 0,5–1 g. Отидох да я видя.

— Чу ли за промяната в курса? Трябвала минем през Алеф-9, за да се върнем на Тет-38. Още четири месеца на тази браква. Но, като се върнем на Земята, ще получим заплата за бойни действия за шест месеца.

— Това е хубаво.

— Ох, само си помисли за страхотните неща, които...

— Уилям.

Оставих тази тема. Не умеех да лъжа.

— Не се опитвай да ме развеселиш. Разкажи ми за вакуумното заваряване, за детството си, за каквото и да е. Само не ме будалкай, че ще се върнем на Земята.

И тя обърна лице към стената.

— Една сутрин, когато смятах, че спя, чух докторите да се разправят в коридора. Но думите им само потвърдиха онова, за което се досетих сама, докато ги гледах как се мотаят с тъжните си физиономии край мен. И така, роден си в Ню Мексико през 1975-та. Сетне какво? Остана ли в Ню Мексико? Беше ли отличник в училище? Имаше ли приятели или бе прекалено умен, като мен? На колко години беше, когато се чука за първи път?

Поговорихме на тази тема, макар и с известно неудобство. Докато си бърбяхме, ми хрумна една идея и след като си тръгнах от

Меригей, отидох направо при доктор Уилсън.

— Смятаме, че шансовете ѝ са петдесет на петдесет, но това е само приблизително. Нито една публикация на тази тема не е в нейна полза.

— Но е очевидно, че шансовете ѝ да оцелее ще се увеличат, при условие че е подложена на по-ниско натоварване.

— Разбира се. Комодорът възнамерява да проведе възможно най-мек маневрата, но това все още означава 4 или 5 g. А на нея дори и три ще ѝ дойдат много; всъщност, няма как да разберем какво я очаква, преди всичко да е приключило.

Кимнах нетърпеливо.

— Да, но мисля, че има начин да я подложим на по-малко натоварване, отколкото останалите.

— Ако си открил противоускорителен екран — рече усмихнат той, — побързай и го патентовай. Можеш да продадеш патента за сума ти...

— Не, Док, тази идея няма приложение при нормални условия; нашите клетки функционират по-удачно, пък и са създадени на същия принцип.

— Добре де, обясни ми.

— Поставяме Меригей в клетка, която напълваме...

— Чакай, чакай. В никакъв случай. На първо място причината за станалото е лошо паснат костюм. А този път тя ще трябва да използва чужд.

— Знам, Док, нека да ти обясня. Няма нужда да ѝ приляга съвсем точно, стига животоподдържащите системи да работят. Клетката няма да бъде под налягане отвътре; няма да е нужно, защото тя няма да е подложена на всичките тези хиляди килограми на квадратен сантиметър налягане, както ние отвън.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Това е просто адаптация на... нали си изучавал физика?

— Малко, в медицинския. Беше най-омразната ми дисциплина след латинския.

— Спомняш ли си принципа на равностойността?

— Помня, че имаше нещо, което се наричаше така. Нещо, свързано с относителността, нали?

— Аха. Няма никаква разлика дали се намираш в гравитационно поле или в ускорителна рамка... това означава, че, когато „Анивърсъри“ се ускори с 5 g, ефектът върху нас е същият, както ако си седим на повърхността на голяма планета с 5 g гравитация.

— Вижда ми се очевидно.

— Отлично. Никакъв експеримент, извършен на кораба, не може да ти докаже, че има някаква съществена разлика. Все едно е дали се ускоряваш или се намираш на голяма планета.

— Можеш да изключиш двигателите, ако...

— Или да погледнеш навън, така е; имах предвид отделен, проведен във физична лаборатория експеримент.

— Да предположим. Приемам. И какво?

— Нали знаеш закона на Архимед?

— Разбира се, историята с фалшивата корона — е, това е нещото, което винаги ме е вбесявало във физиката, че правят голям въпрос от очевидни работи, а когато се стигне до трудни...

— Според закона на Архимед, когато потопиш нещо в течност, то ще бъде изтласкано със сила, равна на масата на изместената течност.

— Звучи разумно.

— И това важи, независимо при каква гравитация или ускорение се намираш. В кораб, който се ускорява с 5 g, изместената вода, ако това действително обикновено е вода, тежи пет пъти повече, отколкото при 1 g.

— Разбира се.

— Но ако поставиш някого в състояние на безтегловност в басейн, пълен с течност, той ще си остане в безтегловност и когато корабът се ускори с 5 g.

— Чакай, чакай, синко. Идеята ти ме гепи, но тя едва ли ще свърши работа.

— Защо? — Изкушавах се да му кажа да си гледа хапчетата и стетоскопите и да остави физиката на мен, но за щастие се удържах.

— Какво става, ако изпуснеш гаечен ключ в подводница?

— Подводница ли?

— Точно така. Законът на Архимед важи и за нея...

— Ох! Прав си. Господи, не ми дойде на ума.

— Ключът пада на пода, сякаш подводницата не е в безтегловност.

Той се зазяпа в нищото, почуквайки с молив върху писалището.

— Това, което предлагаш, е сходно с начина, по който на Земята лекуваме пациенти с тежки кожни увреждания, например от изгаряне. Но в ускорителните клетки вътрешните органи нямат опора, тъй, че Меригей не би могла...

Изправих се.

— Съжалявам, че ти изгубих...

— Почакай малко, една минутка. Можем да използваме отчасти идеята ти.

— Как?

— Още не съм го доизмислил. Начинът, по който си служим с клетките, е, разбира се, неприложим за Меригей.

Дори не ми се искаше да мисля за това. Необходимо е солидно предварително хипнотизиране, за да легнеш там, да приемеш оксидиран флуоровъглерод през всеки от естествените си отвори, както и през един изкуствен. Попипах клапата, имплантирана над бедрената ми кост.

— Да, очевидно е, че тя ще бъде разкъсана — чакай... ти имаше предвид, че ниското налягане...

— Именно. Не са ни нужни хиляди атмосфери, за да я защитим при пряко ускорение от 5 g; ние няма да маневрираме допълнително и да променяме ускорението. Ще се обадя на поддръжката. Отивай в камерата на вашето отделение; нея ще използваме. Далтън ще дойде направо там.

Пет минути преди да навлезем в полето на черната дупка, започнах процедурата по напълването. Аз и Меригей бяхме единствени в клетките. Моето присъствие всъщност не бе толкова важно, след като пълненето и изпразването можеха да се управляват от централния пулт. Но по-безопасно бе да се дублира системата, а и аз исках да бъда там.

Не бе чак толкова зле, беше както при нормалната практика; изобщо липсваха усещанията за смачкване и подуване. Човек изведнъж бива обзет от миришещото на пластмаса вещество (все не

можеш да усетиш първите мигове, когато то нахлува и измества въздуха от белите ти дробове), сетне — леко ускорение и отново дишаш въздух, в очакване клетката да се отвори; после се разкачваш, отключваш и излизаш.

Клетката на Меригей бе празна. Отидох до нея и видях кръвта.

— Направила е кръвоизлив.

Тонът на доктор Уилсън прозвуча погребално. Обърнах се, очите ми още пареха, и го видях, облегнат на вратата към съблекалнята. Невероятно, но той широко се усмихваше.

— Което се и очакваше. Доктор Хармъни се зае с това. Всичко ще бъде наред.

6.

След седмица Меригей вече вървеше, след две бе приета обратно в „братството“, а след шест беше обявено, че е излекувана напълно.

Десет дълги месеца в космоса и през цялото време — военно дело. Армия, армия и пак армия. Гимнастика, безсмислени отработвания на детайли, задължителни лекции — дори се чу приказка, че щели да възстановят първоначалната схема кой с кого да спи, но не го сториха, навярно се бояха от бунт. Смяната на партньора нямаше да бъде приета от онези от нас, които бяха оформили повече или по-малко постоянни двойки.

Всичките тези глупотевини и поддържането на строгата военна дисциплина ме тревожеха. Най-вече се боях да не би да ни попречат на уволнението. Меригей казваше, че съм бил станал параноик; те правели всичко това, защото нямало друг начин да опазят вътрешния ред в продължение на десет месеца.

Повечето разговори, освен обичайните ругатни по адрес на военната институция, се въртяха около това колко се бе променила Земята и какво ще вършим, след като се уволним. Щяхме да бъдем относително богати: полагаше ни се заплата за двацет и шест години наведнъж. Плюс капитализираните лихви; петстотинте долара, които получавахме за първия си месец в армията, бяха станали вече повече от 1500.

Пристигнахме на Старгейт към края на 2023-та, датирано по Гринуич.

През тези почти седемнайсет години, през които участвахме в кампанията Йод-4, базата се бе разраснала учудващо много. Представляваше сграда с размера на лунния Тихо-сити, в която се помещаваха почти десет хиляди души. В рейдовете срещу тауранските входно-изходни планети участваха седемдесет и осем крейсера с размерите на „Анивърсър“, че дори и по-големи. Други десет охраняваха самата Старгейт, а два се въртяха на орбита, в очакване на

своята пехота и екипажите си. Корабът „Земна надежда II“ се бе върнал от битка и изчакваше пристигането на още някой крейсер, за да потегли в обратна посока.

Бяха загубили две трети от екипажа си и икономически не бе оправдано да се праща цял крейсер до Земята само с трийсет и девет души на борда. Трийсет и девет бъдещи цивилни.

Отлетяхме до планетата с два разузнавателни катера.

Генерал Ботсфорд (който беше майор, когато го видяхме за пръв път на Харон, а тогава там имаше само две бараки и дваайсет и четири гроба) ни прие в елегантно обзаведена зала за събрания. Кречеше напред-назад в дъното ѝ пред огромен холографски куб за планиране на бойните действия. Едва разчитах надписите и истински се учудих, когато видях колко отдалечена бе Йод-4, но, разбира се, разстоянията нямат особено значение при колапсаровите скокове. Щеше да ни е необходимо десет пъти повече време да стигнем до Алфа Кентавър, която на практика бе в съседния двор, но не бе колапсар.

— Знаете — започна той прекалено високо, а сетне сниши гласа си, — че можем да ви разпределим в други части и отново да ви изпратим на бой. Законът за военната повинност на елита е променен, времетраенето на службата е продължено на пет, вместо на две години. Няма да го сторим, но — по дяволите! — не виждам причина, заради която някои от вас не *искат* да останат в армията. Още две годинки и капитализираната лихва ще ви направи богати за цял живот. Разбирам, претърпели сте тежки загуби... но това е неизбежно; вие бяхте първите. Условията вече ще бъдат значително по-леки. Бойните скафандри бяха усъвършенствани, знаем повече за тактиката на тауранците, оръжията ни станаха по-ефикасни... Няма защо да се боите.

Той седна пред нашата маса и се загледа по дължината ѝ, без да вижда никого.

— Моите собствени спомени за участието ми във военни действия датират от повече от половин век. За мен те са ободряващи, укрепващи. Може би съм по-различен от всички вас.

Или пък имаш много избирателна памет, помислих си аз.

— Това обаче няма никакво значение. Искам да ви предложа алтернатива, която изключва преките бойни действия. Не ни достигат квалифицирани инструктори. Може дори да се каже, че изобщо липсват — защото, в идеалния случай, армията би желала всичките й инструктори в бойните изкуства да са ветерани от битките. Вие бяхте обучени от ветерани от Виетнам и Синай, най-младите от които бяха прехвърлили четирийсетте, когато напуснахте Земята. Преди двайсет и шест години. Ето защо се нуждаем от вас и сме готови да платим. На всеки, който се съгласи да се заеме с обучение на кадрите, армията предлага лейтенантско звание. Това може да стане на Земята и на Луната — при двойно заплащане, на Харон — при тройно, или *тук* — на Старгейт, при четворно заплащане. Освен това, не е необходимо да вземате решението си още сега. Всички вие ще се отправите на безплатно пътуване до Земята — завиждам ви. Аз самият не съм се връщал от двайсет години и навярно никога няма да се завърна — докато вие отново ще се почувствате цивилни. Ако не ви се хареса, просто влизате в която и да е сграда на UNEF и излизате от там като офицери. С назначение по избор. Някои от вас се подсмиват. Мисля, че не бива да избързвате с преценките си. Земята не е такава, каквато беше, когато заминахте.

Той извади от туниката си малка картичка и я погледна, полуусмихнат.

— Повечето от вас имат на сметките си по четиристотин хиляди долара — натрупани от заплати и лихви. Но Земята е на военни релси и, естествено, жителите й издържат войната с парите от данъците си. Вашите доходи ви поставят в таблицата на 92-процентовия данък. Остатъкът от трийсет и две хиляди долара може да ви стигне за около три години, ако сте пестеливи. В крайна сметка ще се наложи да потърсите работа, а вие имате професия, за която притежавате уникални умения. Нямате и кой знае какъв избор — населението на Земята е над девет милиарда, пет или шест от тях са безработни. А вашето образование е остаряло с двайсет и шест години. Имайте предвид също така, че приятелите и любимите ви отпреди две години ще бъдат с по двайсет и шест години по-възрастни от вас. Мисля, че ще попаднете в един много самотен свят. Но за да научите повече за него, ще ви предам в ръцете на сержант Сири, който току-що пристигна от Земята. Сержант?

— Благодаря ви, господин генерал.

Сякаш нещо не бе наред с кожата и лицето на тоя Сири; изведнъж разбрах, че беше напудрен и с начервени устни. Ноктите му бяха полирани и имаха бадемовидна форма.

— Не знам откъде да започна — прехапа той горната си устна и след като ни погледна, се намръщи: — Нещата толкова са се променили, откакто бях дете. Сега съм на двайсет и три години, тъй че, когато вие сте заминавали за Алеф, дори не съм бил роден... Е, като за начало искам да ви попитам колко от вас са хомосексуалисти? — Никой. — Това изобщо не ме учудва. Аз обаче съм — без майтап? — както и около една трета от населението на Европа и Северна Америка. В Индия и Близкия изток бройката е дори още по-внушителна. По-малко са хомосексуалистите в Южна Америка и в Китай. Повечето правителства насърчават хомосексуализма — ООН официално е неутрална — поощряват го най-вече, защото той е един от сигурните начини за намаляване на раждаемостта.

Това ми се видя само като благовиден предлог. В армията ти вземат проба от спермата, замразяват я и сетне ти правят вазектомия. Напълно надеждно.

Още докато учех, мнозина от хомосексуалистите в студентското градче използваха същия довод. Може и да са имали основание. Бях очаквал населението на Земята да е много повече от девет милиарда.

— Когато ми казаха на Земята, че ще говоря пред вас, направих известно проучване, главно попрочетох стари списания и информационни записи. Много от нещата, за които сте имали опасения, изобщо не са се случили. Гладът например. Дори и без да използваме цялата обработваема земя и моретата, успяваме да изхраним всички и можем да поемем двойно по-голямо население. Това се дължи на хранителните технологии и на справедливото разпределение на калориите — когато вие сте напускали Земята, милиони хора бавно са умирали от глад. Безпокоели сте се и от престъпността. Прочетох, че човек не можел да се разхожда по улиците на Ню Йорк, Лондон или Хонконг без охрана. Но тъй като всички сега са по-образовани и грижата за човека е нараснала, успехите на психометрията ни позволяват да забележим потенциалния престъпник още на шестгодишна възраст и да го подложим на коригираща терапия. В резултат на което от двайсет години насам

сериозната престъпност е в упадък. Навярно в момента се извършват по-малко тежки престъпления в целия свят, отколкото са ставали по ваше време в един голям...

— Всичко това е прекрасно — намеси се грубо генералът, намеквайки, че изобщо не бе така, — но то не съвпада напълно със слуховете, които достигнаха до мен. Какво наричате „тежки престъпления“? Ами останалите?

— О, това са убийства, грабежи, изнасилвания; тежките престъпления срещу личността рязко са намалели. Престъпленията срещу собствеността — дребни кражби, вандализъм, незаконно жителство — всички те продължават да съ...

— Какво, по дяволите, означава „незаконно жителство“?

Сержант Сири се поколеба и сетне рече превзето:

— Човек няма правото да лишава другите от жизнено пространство, като незаконно придобива собственост.

Александров вдигна ръка.

— Да не би да искате да кажете, че вече не съществуват такива понятия като частна собственост?

— Разбира се, че съществува частна собственост... Аз самият притежавах собствена стая, преди да ме мобилизират. — Кой знае защо тази тема го посмути. Носи табути? — Но има известни ограничения.

Обади се Лутули:

— Как постъпвате с престъпниците? Имам предвид с извършилите тежки престъпления. Още ли промиват мозъците на убийците?

Сержантът почувства видимо облекчение от смяната на темата.

— О, не. Това се смята за твърде примитивно. Варварщина. Имплантираме им чрез матрица самосъзнанието на нова, здрава личност и обществото ги приема без предразсъдъци. Много удачен способ.

— Има ли арести, затвори? — попита Юкава.

— Предполагам, че един център за корекции може да бъде назован арест. Докато не бъдат излекувани и пуснати, хората биват задържани там против волята им. Но може да се каже, че причината да попаднат там е именно деформация на волята им.

Нямах намерение да заживея като престъпник, затова го запитах за онова, което ме безпокоеше най-силно:

— Генералът каза, че повече от половината население живее от помощи за безработни; и че нямало да можем да си намерим работа.

— Не знам това понятие — „помощи за безработни“. Разбирам, че имате предвид субсидираната от правителството безработица. Вярно е, правителството се грижи за повече от половината от нас — никога нямаше да си намеря работа, ако не бях мобилизиран. Бях композитор. Не разбирате ли, че хроничната безработица има две страни? Светът и войната могат да бъдат обезпечени безпроблемно от милиард, най-много два милиарда души. Това не означава, че останалите трябва да седят със скръстени ръце. Всеки гражданин има правото на осемнайсет години безплатно образование, четиринайсет от тях са задължителни. Това, както и свободата да не бъдеш зает постоянно с препитанието си, са причината за процъфтяването на науката и творчеството в мащаби, непознати в човешката история — днес има повече художници и писатели, отколкото са живели през двете хиляди години от християнската епоха! И техните произведения достигат до най-широката и образована публика, която някога е съществувала.

Това бе нещо, върху което си заслужаваше човек да се позамисли. Раби вдигна ръка.

— Създали ли сте вече някой Шекспир? Или Микеланджело? Количеството още не е всичко.

Сири махна провисналия кичур коса от очите си с подчертано женствен жест.

— Въпросът ви не е коректен. Само бъдещите поколения могат да правят сравнения от подобен род.

— Сержант, докато говорехме одеve — рече генералът, — не казахте ли, че живеете в огромни, подобни на кошери здания, и че никой не може да остане извън града?

— Ами да, сър, вярно е. Никой не може да живее на потенциално обработваема земя. А там, където живея, тоест където живях — в Градския комплекс Атланта, имах на практика седем милиона съседни в една-единствена сграда — не сме се чувствали обаче натясно. А и когато си поиска, човек може да слезе с асансьора и да се разходи из полето, да отиде пеш до морето... Това е нещо, за което трябва да

бъдете подготвени. Повечето градове вече не приличат на онези случайно възникнали агломерации от сгради, каквито бяха някога. Повечето от тях бяха изгорени до основи по време на гладните бунтове през 2004-та, малко преди ООН да оглави производството и разпределението на богатата. Специалистите по градоустройство ги възстановиха в нов, по-функционален и модерен вид. Например Париж и Лондон трябваше да бъдат построени из основи. Както и повечето столици по света, макар Вашингтон да оцеля. Но сега той е само една китка от паметници и административни сгради; среда за местообитание на почти всички негови жители са околните комплекси — Ресън, Фредерик, Колумбия.

Сетне Сири спомена някои градове и градчета — всички искаха да научат нещичко за родния си кът — и, в общи линии, картината не изглеждаше чак толкова мрачна колкото бяхме очаквали.

В отговор на един груб въпрос Сири отвърна, че употребявал козметика не защото бил хомосексуалист; всички се носели така. Реших да си остана индивидуалист и да нося само собственото си лице.

Събрахме се с оцелелите членове от екипажа на „Земна надежда II“ и поехме с този крайсер към Земята, докато специалистите останаха да анализират повредите на „Анивърсър“. Комодорът щеше да бъде разпитан, но, доколкото узнахме, май нямаше да го съдят.

Дисциплината по пътя към дома бе доста охладена. За седемте месеца прочетох трийсет книги, научих се да играя „го“, прочетох на желаещите курс по елементарна физика въз основа на остарелите си научни познания и се привързах още повече към Меригей.

7.

Не бях се замислял много за това, но на Земята естествено се оказахме знаменитости. В Кейп^[3] Генералният секретар ни приветства лично; беше много възрастен, слабичък чернокож на име Якубу Оюкву. Присъстваха стотици хиляди, може би милиони зрители, струпани непосредствено до пистата за приземяване.

Генсекът се обърна с реч към множеството и към новинарите, сетне офицерите от „Земна надежда II“ си изпяха познатата песен, докато ние малко или много търпеливо стояхме в тропическата жегата.

Отлетяхме за Джаксънвил с голям вертолет — там се намираще най-близкото международно летище. Самият град бил построен наново долу-горе така, както ни бе обяснил Сири. Човек не можеше да не бъде впечатлен.

Първото, което видяхме, бе самотна сива планина, леко неправилен конус, който се появи над хоризонта и бавно наедряваше. Градът бе разположен в средата на сякаш безбрежната шарена черга от засети поля; в него се вливаха десетки пътища и железопътни линии. Окоото виждаше тези пътища — изящни бели нишки, върху които машините пъплеха като ситни бръмбарчета, но мозъкът отказваше да съчетае визуалната информация с представата за нещо с такива размери. Прекалено внушителен бе целият този комплекс.

Приближавахме все по-близо и по-близо — от възходящите въздушни потоци вертолетът се друсаше — докато най-сетне сградата сякаш се превърна в светлосива стена, която се простираше докъдето стигаше погледът. Приближихме още и вече можехме да различим ясно точиците, които представляваха хора; една от тях бе на някакъв балкон и може би ни махаше.

— Не можем да се приближим повече — съобщи пилотът по вътрешната уредба, — без да се включим в насочващата система на града, която ще ни прихване и ще ни застави да кацнем на покрива. А летището е на север.

Завихме и се отдалечихме през сянката, която хвърляше градът.

Летището не ни учуди особено. Беше по-голямо от всички, които съм виждал преди, но традиционно като проект: с централен терминал като главина на колело и с монорелси, дълги близо километър, които водеха към по-малки терминали, където се товареха и разтоварваха самолетите. Прескочихме всички терминали, кацнахме до един стратосферен лайнер на „Суисеър“ и отидохме пеша от вертолета до самолета. Пътят ни бе отцепен, а радостното множество ни аплодираше. След като шест милиона души разчитаха на социални помощи, предполагам, че не е много трудно да се организират тълпи от посрещачи за подобни случаи.

Боях се, че щеше да ни се наложи да изслушаме още речи, но вместо това поехме в редица право към самолета. Докато множеството се разпръскваше, стюарди и стюардеси разнесоха сандвичи и напитки. Няма думи, с които да се опише вкуса на сандвич с пиле и салата, полети с една студена бира, след като две години си дъвкал рециклирани лайна.

Господин Оюкву ни обясни, че отиваме в Женева, в сградата на Обединените нации, където същата вечер ще бъдем чествани от Общото събрание. По-скоро ще ни покажат на Общото събрание, помислих си аз. Каза ни също, че там повечето от нас щели да бъдат посрещнати от свои родственици.

Издигнахме се над Атлантика, водите му ми се сториха неестествено зелени. Любопитен бях да узная причината, дори се канех да попитам стюардесата, но после се досетих. Това бе ферма. Четири големи сала (трябва да бяха огромни, но нямах представа на каква височина се издигаха) се движеха в бавен тандем през зелената повърхност, като всеки от тях оставяше зад себе си синьо-черни откоси, които бавно избледняваха. Преди да кацнем ме осведомиха, че събирали някакво тропическо водорасло, отглеждано за фураж.

Целият град Женева се бе вместил в една-единствена сграда, подобно на Джаксънвил, ала ми се стори по-малък, може би поради естествените планини, които го заобикаляха. Бе покрит със сняг, който изглеждаше мек и красив.

Повървахме минута под снежната вихрушка — чудесно е да не си постоянно на „стайна температура“! — и се прехвърлихме в един вертолет, който ни изкачи до покрива на сградата; сетне се спуснахме с лифт, прекосихме движещ се тротоар, сетне взехме друг елеватор,

преминахме по широк неподвижен коридор и стигнахме до „Трансцрасе“ 218Б, стая 45 — това бе мястото, указано на адресната картичка, която ми бяха дали. Вдигнах ръка да натисна звънеца на вратата; донякъде се страхувах.

Вече бях свикнал с мисълта, че баща ми бе починал — войската любезно ни бе предоставила някои сведения от подобно естество на Старгейт — и това не ме безпокоеше толкова, колкото перспективата да се видя с майка си, станала изведнъж на осемдесет и четири години. Едва не се върнах да потърся някой бар, където да притъпя чувствата си, но се взех в ръце и позвъних.

Вратата бързо се отвори. Беше остаряла, но не бе много различна, само с няколко нови бръчки и бяла, вместо посивяла коса. Гледахме се няколко мига, сетне се прегърнахме. Почувствах се щастлив да я видя отново и я прегърнах с облекчение.

Тя взе наметката ми и ме отведе във всекидневната на апартамента, където ме очакваше истински шок: там стоеше баща ми, усмихнат, но сериозен, с вечната си лула в ръка. Изпитах моментен гняв към войската, задето ме бяха заблудили, но сетне осъзнах, че това не можеше да е баща ми — защото изглеждаше така, както го помнех от детството си.

— Майкъл? Майк?

Той се засмя.

— Че кой друг, Уили?

Братчето ми, някога хлапе, а сега — на средна възраст. Не бях го виждал от деветдесет и трета, когато заминах за колежа. Тогава бе на шестнайсет; две години по-късно UNEF го изпрати на Луната.

— Писна ли ти на Луната? — попитах го аз, докато се ръкувахме.

— А? Не, Уили, връщам се и прекарвам всяка година по месец-два на „голямата земя“. Вече не е така, както беше преди.

Когато ни мобилизираха за първи път се знаеше, че човек можеше да разчита само на едно обратно пътуване. Горивото струваше прекалено скъпо и нямаше как да се организират редовни полети.

Тримата седнахме около една мраморна масичка и мама ни остави да изпушим по една „трева“.

— Всичко се е променило толкова — рекох, преди да са ме разпитвали за войната. — Разкажете ми как сте. Брат ми плесна с ръце и се ухили.

— Прекалено сложна задача ми поставяш. Разполагаш ли с няколко седмици?

Той очевидно изпитваше затруднение при избора си на поведение спрямо мен. Какво бях аз за него — племенник или нещо подобно? Очевидно вече не бях по-възрастният му брат.

— Намерил си кого да питаш — възкликна мама. — Лунарите говорят за Земята така, както девствениците — за секса.

— Но, мамо...

— С ентузиазъм и с невежество.

Палнах цигарата и дръпнах дълбоко. Беше странно сладникава.

— Селенитите прекарват на Земята по няколко седмици годишно и използват половината от времето си да ни дават акъл как да се справяме с проблемите си.

— Може и така да е. Но през останалата половина от времето наблюдаваме. Обективно.

— А, ето ти го сега и Майкъл с неговия „обективен“ коментар.

Тя се облегна назад и му се усмихна.

— Мамо, *знаеш*, че... о, по дяволите, нека оставим това. Уили има цял живот пред себе си, за да разбере как стоят нещата. — Той дръпна от цигарата си и аз забелязах, че не гълташе дима. — Разкажи ни за войната, човече. Разбрах, че си бил в отряда, който наистина се е сражавал с тауранците. Лице срещу лице.

— Аха. Нищо особено.

— Така, така — рече Майк. — Чух, че били бълзльовци.

— Не е съвсем... вярно — поклатих глава, за да ми се прочистят мислите. Марихуаната ме правеше сънлив и ме замайваше. — Поскоро като че ли идеята за близък бой не им допадна. Приличаше повече на панаирджийско стрелбище. Те се строиха и ние ги разстреляхме.

— Как така? — попита мама. — В новините съобщиха, че сте загубили деветнайсет души.

— Нима са заявили, че деветнайсет от нас са били убити? Това не е вярно.

— Не си спомням точно.

— Е, ние наистина *загубихме* деветнайсет души, но само четирима от тях бяха убити. Това бе в началния стадий на битката, преди да проучим отбраната им. — Реших да не им разказвам как умря

Ху. Бе прекалено комплицирано. — От останалите петнайсет единият бе улучен от наш лазер. Загуби ръката си, но оживя. Всички останали... те полудяха.

— Защо... да не би в резултат на някакво тауранско оръжие? — попита Майк.

— Тауранците нямат нищо общо с това. Виновна е армията. Бяха ни програмирали да убиваме всичко, което се движи, след като сержантът задейства хипнотичния транс с няколко ключови думи. Когато хората излязоха от психозата, те не можаха да преодолеят спомена за случилото се. Не искаха да се примирят с ролята на касапи, която им бе отредена.

Разтърсих няколко пъти глава. Наркотикът вече наистина ме хващаше.

— Вижте какво, много съжалявам — изправих се на крака с известно усилие. — Не съм си лягал от двайсет и...

— Разбира се, Уилям.

Мама ме хвана под ръка и ме отведе в спалнята, като ми обеща да ме събуди преди вечерните празненства. Леглото бе неприлично удобно, но аз бях в състояние да заспя и върху някой пън.

Умора, наркотик и прекалено напрегнат ден: наложи се мама да ме събуди, като напръска лицето ми със студена вода. Отведе ме до един гардероб и ми даде две премени, които изглеждаха достатъчно официални за случая. Спрях се на тухлено-червената — светлосинята ми се стори прекалено контешка. Взах си душ, избърснах се и отказах да си сложа козметика (Майк се бе разкрасил като кукла и ми предложи помощта си). Въръжих се с инструкцията от половин страничка — как да стигна до Общото събрание — и тръгнах.

По пътя се губих на два пъти, но на всяко коридорно кръстовище се намираха малки компютри, които указваха посоките на четиринайсет езика.

Мъжкото облекло (доколкото това ме засягаше), се бе ориентирало към миналото. От кръста нагоре не бе никак зле — прилепнала блуза-поло и къса пелерина; надолу обаче следваше широк, лъскав, нефункционален колан, на който висеше малка, украсена с бижута кама, годна може би само за отваряне на писма; панталоните се диплеха на широки плисета, а маншетите им се пъхаха в лъскави ботуши, които стигаха почти до коленете — изработени от

изкуствена материя и с високи токове. Дайте ми украсена с перо шапка и Шекспир веднага щеше да ме вземе в трупата си.

Жените изглеждаха далеч по-добре. Срегнах се с Меригей пред залата на Общото събрание.

— Имам чувството, че съм съвсем гола, Уилям.

— Но изглеждаш чудесно. Какво да се прави, такава е модата.

Повечето от младите жени, които срещнах, бяха накипрени подобно на нея: носеха обикновена дълга риза с големи правоъгълни „прозорци“, изрязани от двете страни, от под мишниците до долу, а подгъвът свършваше там, където започваше въображението. За да се запази известно целомъдрие, тези премени изискваха сдържаност на движенията и доста упование в силата на статичното електричество.

— Видя ли вече залата? — попита тя и ме хвана под ръка. — Хайде да влезем вътре, конкистадоре.

Минахме през автоматичните врати и аз веднага се спрях. Залата бе толкова огромна, че сякаш пристъпих на открито.

Партерът имаше овална форма с повече от сто метра в диаметър. Стените се издигаха на шейсет-седемдесет метра и завършваха с прозрачен купол — спомних си, че го бях забелязал, докато кацахме — върху него навяваше сив сняг, снежинките танцуваха и се виеха. Стените бяха облицовани с керамична мозайка в приглушени цветове, хиляди фигури пресъздаваха хронологията на човешките постижения. Не знам колко време стоях и зяпах.

Прекосихме партера и се събрахме на кафе с другите обветрени ветерани. Кафето бе синтетично, но все пак бе за предпочитане пред соята. За моя изненада узнах, че на Земята вече почти не отглеждали тютюн и дори на някои места бил забранен, за да се съхрани обработваемата земя. Онова, с което човек можеше да се сдобие, бе скъпо и обикновено с отвратително качество, тъй като се отглеждаше от любители в малките им градинки в задния двор или на балкона. Единственият добър тютюн пристигаеше от Луната и естествено бе на астрономични цени.

Марихуаната бе в изобилие и евтина. В някои страни, като Съединените щати например, бе позволена; произвеждаше се и се разпределяше от правителството.

Предложих на Меригей фас с „трева“, но тя отказа.

— Трябва да привиквам постепенно. Изпуших една преди време и едва не припаднах.

— Аз — също.

Във фоайето се появи един възрастен мъж, гърдите му представляваха плодова салата от орденски лентички, а раменете му бяха приведени под тежестта на петте звезди върху всяко от тях. Усмихна се благо, след като половината народ скочи на крака. Бях твърде цивилно настроен и си останах седнал.

— Добър вечер, добър вечер — рече той и с две ръце направи жест, подканяйки ги да седнат, като че ли ги потупваше по рамото. — Радвам се да ви видя тук. Радвам се, че сте толкова много.

Много ли? Малко повече от половината, които заминахме.

— Аз съм генерал Гари Манкър, началник-щаб на UNEF. След няколко минути ще идем там — посочи той залата на Общото събрание, — за кратка церемония. После ще бъдете свободни и ще се отдадете на заслужена почивка; за няколко месеца ще се поразтъпчете, ще обходите света, изобщо — каквото ви се прииска. Стига да успеете да разпъдите репортерите. Но преди да заминете, бих искал да ви кажа няколко думи за онова, с което бихте могли да се заемете след изтичането на тези няколко месеца, когато отпуската ви омръзне и парите започнат да свършват...

Както можеше да се очаква — същите сладки приказки, с които ни бе гостил и генерал Ботсфорд на Старгейт. Ще се нуждаете от работа, а досегашната ви ще бъде единствената, която ще можете да получите.

Преди да си тръгне, генералът ни съобщи, че след малко щял да дойде разводач, който да ни отведе до трибуната. В продължение на няколко минути се забавлявахме, като пускахме лафове за предимствата на повторното постъпване в армията.

Придружителят ни се оказа симпатична млада жена, за която не представляваше трудност да ни нареди по азбучен ред (изглежда нямаше по-високо мнение за военните от нас) и да ни поведе към залата.

Делегатите от първите няколко реда се бяха оттеглили назад. Седнах на мястото, обозначено с табелката на Гамбия, и с неудобство се заслушах в приказките за героизъм и саможертва. Генерал Манкър

общо взето правилно изложи фактите. Но не назова нещата с истинските им имена.

Сетне ни извикаха последователно и доктор Оюкву ни връчи по един златен медал, който трябва да тежеше цяло кило. После произнесе къса реч за човечеството, обединено от обща кауза, докато скритите холокамери ни заснемаха един по един. Вдъхновяващо събитие за земните граждани. Накрая се строихме под вълна от аплодисменти, които ми се видяха някак потискащи.

Бях помолил Меригей, която нямаше живи родственици, да дойде и да живее при мен. До официалния вход на залата се тълпеше народ, затова си пробихме път към срещуположния ѝ край, взехме първия ескалатор за няколко етажа нагоре и окончателно се изгубихме в хаоса от движещи се тротоари и асансьори. Наложих се да използваме един от компютрите на кръстовищата, за да стигнем до дома.

Бях разправил вече на мама за Меригей. Бях ѝ казал, че вероятно ще я доведе. Те се поздравиха топло, мама ни настани във всекидневната, поднесе напитки и се зае с вечерята. Майк се присъедини към нас.

— Земята ще ви се види страшно отегчителна — рече той след дежурната размяна на любезности.

— Не знам. Армейският живот не може да се определи като кой знае колко въодушевяващ. Всяка промяна би била...

— Няма да можеш да си намериш работа.

— В областта на физиката — не, това е ясно; тези двайсет и шест години са като геоложка епоха...

— Не можеш да си намериш *каквато и да е* работа.

— Е, аз си мислех да се върна в университета и да си взема докторската степен, може би, и да продължа...

Майк само клатеше глава.

— Нека да довърши, Уилям — размърда се неспокойно Меригей.
— По-осведомен е от нас.

Той изгълта питието си и разклати ледчето на дъното на чашата, загледан в него.

— Точно така. Както знаете. Луната е пълна с UNEF, цивилни и военни, и там се забавляваме като разнищваме слуховете.

— Стар армейски навик.

— Именно. Е, до мен достигна един слух и за вас... — той направи всеобемащ жест — за вас, ветераните, и се постарях да го проверя. Оказа се истина.

— Ще се радваме да го чуем.

— Много ще се зарадвате — остави той питието си и извади цигара с „трева“, но я прибра отново. — UNEF ще направи всичко възможно, за да ви върне във войската. Те контролират Бюрото по заетостта и можете да бъдете сигурни, че ще ви обявят или за недостатъчно подготвени или за прекалено образовани за която и да е работа, която ви попадне. Освен — в армията.

— Сигурен ли си? — попита Меригей. И двамата бяхме достатъчно опитни, за да се ангажираме прибързано с твърдението, че не могат да постъпят така.

— Сигурен — двеста процента. Имам приятел в лунния отдел на Бюрото по заетостта. Той ми показва директивата; формулирана е много изтънчено. И в скоби пише „абсолютно никакви изключения“.

— Може би докато завърша учението си...

— Никога няма да го *започнеш*. Няма да успееш да преминеш през лабиринта от изисквания и да влезеш в квотите. Ако се опиташ да ги натиснеш, ще те обявят за прекалено възрастен — по дяволите, аз не можах да вляза в процедура за докторат на *моята* възраст, така че...

— Ясно, схванах. С две години съм по-възрастен от теб.

— Именно. Можете да избирате дали да прекарате остатъка от живота си на социални помощи или да се върнете в армията.

— Няма какво да избираме — рече Меригей. — Помощите.

Аз се съгласих.

— Щом пет или шест милиарда души могат да си живеят прилично без професия, аз също ще мога.

— Те са свикнали от детство — каза Майк. — И това тяхното съвсем не е „приличен живот“, както ти го наричаш. Повечето просто си седят, пушат наркотици и зяпат холо^[4]. Получават толкова храна, колкото да поддържат калорийния си баланс. Месо — веднъж в седмицата. Дори и с помощи за първа категория.

— Това няма да е нещо ново за нас — рекох аз. — Поне що се отнася до яденето — в армията ни хранеха тъкмо така. Колкото до останалото, както каза, аз и Меригей не сме отрасли с него; едва ли ще

можем да си седим ей така, полудрогирани и да зяпаме по цял ден в куба.

— Аз рисувам — рече Меригей, — винаги съм искала да се установя някъде, за да мога да се усъвършенствам.

— А аз пък мога да продължа да уча физика, нищо, че няма да защитя научна степен. И да се заема с музика или с писане, или... — обърнах се аз към Меригей, — с някои от онези неща, за които ни говори сержантът на Старгейт.

— Тъкмо ще се присъединиш към Новото Възраждане — произнесе равнодушно Майк и запали лулата си. Бе напълнена с тютюн и ухаеше превъзходно.

Той сигурно забеляза моето желание.

— Ох, ама и аз съм един домакин — извади от кесията си хартийки и сви сръчно един фас. — Ето. Меригей?

— Не, благодаря. Щом казвате, че е толкова трудно човек да се снабди с тютюн, най-добре е да не се връщам към предишния си навик.

Той кимна и отново разпали лулата си.

— Никому не е донесъл хубаво. За предпочитане е човек да тренира ума си, за да разпуска и без тютюна — обърна се той към мен. — Армията поддържаше антираковите ви системи, нали?

— Разбира се. — Нямаха полза някой от нас да умре по един тъй невойнишки начин. Запалих тънката цигара. — М-м, прекрасно нещо.

— Тоя тютюн е по-свестен от всичко, с което можеш да се сдобиеш тук, на Земята. И лунната марихуана я бива повече. Не те гипсира толкова силно.

Мама влезе и седна.

— Вечерята ще бъде готова след минута. Дочух, че Майк отново ви занимава с некоректните си сравнения.

— Какво им е некоректното? С тази земна марихуана след два-три фаса и си готов зомби.

— Поправка: *ти* ще се превърнеш на зомби. Защото просто не си привикнал.

— Добре, де, добре. Послушното момченце не бива да спори с майка си.

— Не и когато тя е права — рече тя, изведнъж изгубила чувството си за хумор. — Е, деца, обичате ли риба?

Няколко минути обсъждахме колко бяхме изгладнели, което бе една напълно безопасна тема, а сетне се заехме с голямата бяла мексиканска риба, сервирана с гарнитура от ориз. Беше първото истинско ястие, което Меригей и аз излапахме с охота след цели двайсет и шест години.

8.

И аз, като всички останали, на следващия ден дадох интервю за „куба“. Беше отчайващо преживяване.

Коментаторът:

— Сержант Мандела, вие сте един от най-отличените войници в UNEF.

Аз:

— Вярно, всички ние получихме по цяла шепа орденски лентички на Старгейт.

Коментаторът:

— Участвал сте в прочутата кампания на Алеф, първата истинска битка с тауранците, и току-що се връщате от нападението срещу Йод-4.

Аз:

— Е, човек не би могъл да го нарече...

Коментаторът:

— Преди да заговорим за Йод-4, вярвам, че на зрителите ще им е много интересно да узнаят вашите лични впечатления от противника, тъй като сте един от малцината, които са се срещали с него лице в лице. Изглеждат доста ужасно, нали?

Аз:

— Ами, да; сигурно сте видели снимките. На тях не личи единствено устройството на кожата им. Тя е люспеста и набръчкана, като на гущер, но е светлооранжева.

Коментаторът:

— И каква миризма излъчват?

Миризма ли?

Аз:

— Нямам никаква представа. Единственото, което човек може да помирише в космически скафандър, е самият себе си.

Коментаторът:

— Ха, ха, разбирам. Онова, което ме интересува, сержант, е какво почувствахте *Вие*, когато видяхте противника... Страх,

отвращение, ярост или нещо друго?

— Ами, първия път изпитах боязън и отвращение. Повече — страх, но това бе преди битката, когато над нас прелетя един самотен тауранец. По време на същинския бой се намирахме под влиянието на предизвикваща омраза хипноза — бяха ни програмирали на Земята и задействията внушението с една ключова фраза — не изпитах нищо друго, освен тази нагласена ненавист.

— Вие сте ги презирали и не сте проявили никаква милост.

— Правилно. Избихме ги, макар те изобщо да не направиха опит да се съпротивляват. Но когато ни освободиха от хипнозата... ами, тогава не можахме да повярваме, че сме се държали като истински касапи. Четиринайсет души полудяха, а всички останали със седмици бяхме на успокояващи лекарства.

— Аха — рече разсеяно той и погледна за миг встрани.

— Колцина убихте вие самият?

— Петнайсет, дваисет, не знам; както казах, не можехме да се владеем. Беше същинско клане.

По време на цялото интервю коментаторът изглеждаше някак си разсредоточен и жестовете му често се повтаряха. Още същата вечер разбрах защо.

Меригей и аз гледахме „куба“ заедно с Майк. Мама я нямаше, бе отишла да ѝ слагат изкуствени зъби (зъболекарите в Женева били поголеми спецове от американските). Интервюто ми бе показано в едно предаване, наречено „Калейдоскоп“, вмъкнато между документален филм за лунната хидропоника и концерт на някакъв тип, който твърдеше, че може да изсвири „Двойната фантазия в ла мажор“ от Телеман на хармоника. Съмнявах се дали някой друг в Женева или в целия свят бе включил на този канал.

Е, филмът за хидропониката беше интересен, а хармонистът бе виртуоз, но онова между двата филма бе пълна лигавщина.

Коментаторът:

— И как миришат те?

— Просто ужасно — смесица от гнил зеленчук и горяща сяр. Миризмата прониква през топлообменника на скафандъра.

Беше ме накарал да говоря и да говоря, за да получи широк спектър от звуци, от които да синтезира каквато си поиска глупост в отговор на въпросите си.

— Как, по дяволите, е могъл да си позволи такова нещо? — попитах Майк, когато предаването завърши.

— Не му се ядосвай толкова — рече Майк, загледан в едрия план на музиканта, който свиреше на четири различни хармоники едновременно. — Всички медии се цензурират от UNEF. Изминаха десет, дванайсет години, откакто на Земята се предаваха обективни репортажи за войната. Ти извади късмет, че не те подмениха с някой актьор с готови реплики.

— А на Луната по-добре ли е?

— Не и в областта на публичните предавания. Но след като всички там са свързани с UNEF, никак не е трудно да разбереш кога те лъжат в очите.

— Той е изразал *изцяло* онази част за хипнозата.

— Разбираемо е — Майк сви рамене. — Необходими са им герои, а не роботи.

Интервюто с Меригей бе излъчено един час по-късно; и с нея бяха постъпили по същия начин. Всеки път, когато тя в действителност изричаше нещо против войната или армията, кубът се фокусираше върху жената, която я интервюираше и която кимаше умно, докато удивителна имитация на гласа на Меригей редеше същински нелепици.

UNEF поемаше разносните за петдневния ни престой в Женева на пълен пансион, пък и градът изглеждаше достатъчно подходящо място, където човек можеше да започне изучаването на тази нова Земя. На следващата сутрин се сдобихме с карта, която представляваше дебела един сантиметър книжка, и взехме асансьора до най-долното ниво, решени да си проправим после път нагоре до покрива на града, без да пропуснем нищо.

Приземният етаж представляваше странна смесица от история и тежка промишленост. Основата на сградата покриваше голяма част от онова, което е било старият град Женева, и много от автентичните постройки бяха запазени.

Най-общо казано, бе изпълнено с шум и блъсканица: обвити в снежни облаци, големи военни камиони навлизаха с ръмжене отвън; баржите бумтяха пред товарните докове на пристаните (река Рона се вие през средата на огромно празно пространство); дори и няколко миниатюрни вертолета сновяха насам-натам, за да координират кипящата дейност, лавирайки между колоните и бетонните подпори, които поддържаха сивото небе на следващия етаж, на четирийсет метра височина над главите ни.

Беше чудесно, дори повече от чудесно, можехме да останем там и да зяпаме с часове, но на този вятър и студ щяхме да измръзнем до смърт с леките си наметки. Решихме през някой от следващите дни да се върнем, облечени по-топло.

Въпреки логиката, етажът над нас бе наречен „първи“. Меригей ми обясни, че европейците винаги номерирали етажите по този начин (странно наистина, бях летял на хиляди светлинни години от Ню Мексико, но досега не бях минавал отвъд Атлантика). Долното ниво беше мозъкът на целия градски организъм, където работеха административните органи, системните анализатори и криогенните майстори.

Намирахме се в голямо, тихо фоайе, в което странно миришеше на стъкло. Едната стена заемаше огромен холо-куб, който изобразяваше структурната схема на женевската организационна система. Тя представляваше обвита в паяжина оранжева пирамида, покрита с десетки хиляди имена, свързани помежду си, като се почне от кмета на върха и се свърши с „охраната на коридорите“ в основата. Имената угасваха, когато някой умреше или бъдеше уволнен, или пък издигнат, или понижен. Блещукаща, с непрекъснато променяща се форма, тя наподобяваше нервната система на някакво фантастично създание. И в известен смисъл беше тъкмо така.

Срещуположната част на демонстрационния куб представляваше прозрачна стена, обърната към голяма зала, табелката на която я определяше като „Kontrollezimmer“^[5]. Зад стъклото се виждаха стотици техники, подредени в редички и колонки, всеки със собствена конзола, с почти плоско холо, обградено от циферблати и бутони. В залата цареше някаква заредена с електричество, работна атмосфера; повечето от хората носеха на главите си слушалки и разговаряха с колегите си посредством микрофони, докато драскаха нещо в

бележниците си или прещракваха бутоните; други пък бърбеха направо през конзолите си, а слушалките им висяха на вратовете. Много малко столове бяха празни — притежателите им крачеха важно-важно из залата. Автоматична транспортна лента, която разнасяше кафе, минаваше нагоре между две редици и надолу между други две.

Изад стъклото се долавяше само лек шепот, но вътре сигурно цареше адска врява.

Във фоайето имаше още двамина души и ние ги дочухме да казват, че отиват да надникнат в „мозъка“. Последвахме ги по един дълъг коридор към друг наблюдателен пункт, доста по-скромен в сравнение с помещението, което гледаше към залата за управление; оттук съзряхме компютрите, които обединяваха Женева в едно цяло. Единственото осветление в коридора бе слабата, студена синя светлина, която идваше от помещението под него.

В сравнение със залата за управление компютърната бе по-малка. Размерите ѝ бяха приблизително колкото на ромбоидното поле в бейзболно игрище. Компютърните блокове бяха поместени в безлични, сини кутии с най-различни размери, съединени чрез лабиринт от стъклени тунели с височина колкото един човешки бой, снабдени с шлюзове, разположени на равни разстояния. Очевидно системата позволяваше достъп за ремонт до един отделен елемент в случай на авария, докато останалата част от залата оставаше винаги при температура, близка до Абсолютната нула, за да се постигне свръхпроводимост.

Макар че тук липсваше нервната активност на залата за управление, да не говорим за шума и блъсканицата на приземния стаж, компютърната зала бе дори още по-внушителна и посвоему статична: човек имаше усещането за огромна, неподозирана сила, държана в подчинение; своего рода светилище на реда, целеустремеността и интелигентността.

Двойката, която следвахме, ни осведоми, че на този етаж нямало повече нищо интересно, освен зали за конференции и заети чиновници. Върнахме се в асансьора и се качихме на втория етаж, който представляше главната търговска галерия.

Тук вече книгата-карта се оказа много полезна. Галерията се състоеше от стотици магазини и „открити“ пазари, подредени в квадратни „решетки“, пресичащите се подвижни тротоари оформяха

каретата, в които бяха събрани сродните по характер магазини. Отидохме в централния магазин, който се оказа фантастична реконструкция на архитектурата на средновековно селище. В него имаше барокова църква, чиято островърха кула, благодарение на холографската илюзия, изглеждаше четири пъти по-висока, отколкото бе всъщност. Гладки мозайки по стените, изобразяващи примитивни религиозни сцени, калдъръми, подредени по изкусен начин, фонтан, чиито водни струи излизат от устата на чудовища... Купихме си чепка грозде от един продавач на открито (илюзията се разруши, когато той си получи купона и подпечата талона за хранителните ми дажби) и се разходихме по тесните павирани улички; много ни хареса. Зарадвах се, че Земята бе намерила време, енергия и ресурси да построи нещо подобно.

Имаше объркващо разнообразие от стоки и услуги, а и ние разполагахме с достатъчно пари, но предполагам, че бяхме изгубили навиците си да пазаруваме и няхаме представа за колко време щяха да ни стигнат финансите.

(Въпреки мрачните прогнози на генерал Ботсфорд, в момента ние притежавахме истинско богатство. Бащата на Роджърс бе някакъв суперадвокат, специалист по данъците и тя му спомена за нас — трябваше да платим данъци само върху средните ни годишни доходи. В крайна сметка ми останаха 280 000 долара.)

Пропуснахме третия етаж, където се помещаваха предимно средствата за комуникация и информация, защото се бяхме мотали из него предишния ден, когато ходихме да ни интервюират. Изкушавах се да си поговоря с онзи, който бе изопачил думите ми в интервюто, но Меригей ме убеди, че няма да има никаква полза от това.

Изкуствената „планина“ на Женева е на етажи с отстъп — досущ като сватбена торта — първите три и приземният етаж са с диаметър около километър и се издигат приблизително на сто метра, етажите от четвъртия до трийсет и втория имат същата височина, но диаметърът им е наполовина по-малък. Етажите от трийсет и трети до седемдесет и втори образуват горния цилиндър с около 300 метра в диаметър и височина около 120 метра.

Четвъртият етаж, както и трийсет и третият са паркове: с дървета, поточета и малки животинки. Стените са прозрачни, отворени при хубаво време, а „подът“ (сиреч покривът на третия етаж) е засаден

с гъста гора. Отдъхнахме за малко покрай едно езерце и погледахме как хората плуват и хранят с гроздови зърна рибките-бодливки.

Откакто бяхме пристигнали в Женева нещо ме глождеше непрекъснато и, сега изведнъж, заобиколен от всичките тези приятни хора, аз разбрах какво бе то.

— Меригей — рекох й, — тук никой не е нещастен.

Тя се усмихна.

— Кой би могъл да е начумерен на такова място? Наоколо е пълно с цветя.

— Не, не... Имам предвид цяла Женева. Видяла ли си изобщо някой, който да е недоволен от положението на нещата? Който...

— Брат ти...

— Да, но той също е чужденец. Имам предвид търговците, работниците, хората, които просто се разхождат.

Тя се замисли.

— Всъщност не съм се заглеждала. Може би няма такива.

— А това не ти ли се вижда странно?

— Необичайно е... но... — Тя хвърли едно зърно във водата и бодливките се струпаха. — Спомняш ли си какво ни каза сержантът-хомосексуалист? Че откриват и коригират антисоциалните черти на характера още в най-ранна възраст. Пък и кой разумен човек не би бил щастлив тук?

Изсумтах.

— Половината от тези хора са без работа, а мнозинството от останалите се занимават с излишни неща, които могат да бъдат свършени и от машина.

— Но те имат достатъчно за ядене и сума ти идеи, заради които да напрегнат мозъците си. Преди двацет и шест години съвсем не беше така.

— Може би — отвърнах аз, тъй като не исках да влизам в спор.
— Може би си права.

И все пак, всичко това ме безпокоеше.

9.

Остатъкът от деня и целия следващ ден прекарахме в главната квартира на ООН (на практика — столицата на света), която заемаше горния цилиндър на сградата на Женева. Щяха да са необходими седмици, за да се види всичко. По дяволите, само да се разгледа Музея на човешкото семейство беше нужна повече от седмица. Всяка страна бе представена от отделна експозиция, с магазин, в който се продаваха типични за нея занаятчийски предмети и сувенири, а някои имаха и ресторанти с национална кухня. Боях се, че националната идентичност може да се е размила, че този нов свят бе станал твърде уреден и прекалено еднообразен. Зарадвах се, че опасенията ми не се бяха сбъднали.

Докато обикаляхме ООН, Меригей и аз обсъдихме по-нататъшните си планове. Решихме първо да се върнем в Съединените Щати, да се установим и сетне отново да пътешествуваме няколко месеца.

Когато се обърнах към мама за съвет как да намеря апартамент, тя ми се видя странно объркана, подобно на сержант Сири. Но каза, че щяла да направи справка във Вашингтон, когато на следния ден се върне там (баща ми бе работил във Вашингтон и след смъртта му мама не бе имала сериозна причина да се мести).

Попитах Майк на какво се дължи нейното нежелание да разговаряме за настаняването ми, а той каза, че било последица от хаотичните години между гладните бунтове и Възстановяването. Тогава нямало достатъчно жилища; дори и в проспериращи страни на хората им се налагало да живеят по две семейства в стая. Ситуацията била нестабилна и най-сетне ООН се намесила, отначало с пропагандна кампания, а най-накрая и чрез масово програмиране, чиято цел била да се засили внушението, че да обитаваш колкото е възможно по-малка квартира било проява на добродетелност и че било грешно човек дори да *пожелае* да живее сам или в няколко стаи. И хората изобщо избягвали да разговарят на тази тема. Нов стереотип на поведение.

У повечето от тях все още се било запазило въздействието от това програмиране, въпреки че били детоксифицирани преди повече от десет години. В определени слоеве на обществото било неучтиво, дори недопустимо или по-скоро — предизвикателно, да се засягат при разговор квартирните въпроси.

Мама се върна във Вашингтон, Майк — на Луната, а аз и Меригей останахме още няколко дни в Женева.

Слязохме от самолета на летище „Дълес“ и взехме монорелсовия влак до Рифтън, градът-спътник, в който живееше мама.

Той правеше приятно впечатление, тъй като беше по-малък от Женева, макар и да бе разпръснат на голяма площ. Бе свежа и разнообразна смесица от най-различни здания, високи само няколко етажа. Те бяха разположени сред дървета край сини езерца. Всички сгради бяха свързани чрез подвижни тротоари с най-внушителната — метален купол с магазини, училища и офиси. Там открихме указател, от който разбрахме как да стигнем до жилището на мама, двуфамилна къща, в близост до езеро.

Можехме да вземем покрития подвижен тротоар, но вместо това тръгнахме пеш край него. Чистият, студен въздух миришеше на окапали листа. Хората се плъзгаха покрай нас зад стъклопласта, ала ние бяхме избавени от тяхното любопитство.

Мама не ни отвори след като позвънихме, но вратата се оказа отключена. Жилището ѝ бе удобно, изключително обширно според стандартите на един космически кораб, пълно с мебели от двайсети век. Тя спеше, затова ние с Меригей се настанихме във всекидневната и почетохме малко.

Сепна ни силен пристъп на кашлица, който долетя от спалнята. Спуснах се към стаята и почуках на вратата.

— Уилям? Не знаех... — закашляне, — влез, не знаех че сте...

Беше седнала на леглото, облегната на възглавници и заобиколена с всякакви цярове. Изглеждаше ужасно, бледа и сбръчкана.

Запали една „трева“ и това изглежда потисна кашлицата ѝ.

— Кога дойдохте? Не знаех, че...

— Преди четвърт час... Откога си...

— О, това е един вирус, който пипнах в Женева. Ще се оправя за няколко дни.

Тя се закашля отново и отпи от някакво шише, пълно с гъста, червена течност. Всичките ѝ лекове бяха купени направо от аптеката и се числяха към разряда на патентованите медикаменти.

— Ходи ли на лекар?

— На лекар ли? Не, за Бога, Уили. Те нямат... *това* не е сериозно... не...

— Не е сериозно ли? — На нейните осемдесет и четири години!
— За бога, мамо...

Отидох до визифона в кухнята и след известни затруднения успях да се свържа с болницата.

В куба се появи грозновато момиче, на възраст между двайсет и трийсет години.

— Сестра Доналдсън, обща информация.

Усмивката ѝ бе неподвижна и излъчваше професионална искреност — тук изглежда всички бяха свикнали да се усмихват.

— Майка ми се нуждае от лекарски преглед. Болна е от...

— Име и номер, моля.

— Бет Мандела — произнесох го по букви. — Какъв номер?

— Номерът на медицинската ѝ осигуровка, разбира се — и тя отново се усмихна.

Върнах се при на мама и я попитах за номера ѝ.

— Не може да си го спомни.

— Няма значение, сър, сигурна съм, че *ще* успея да намеря данните ѝ.

Тя обърна усмивка към клавиатурата пред себе си и набра някакъв код.

— Бет Мандела? — рече тя, а усмивката ѝ премина във въпросително изражение. — И *вие сте* неин син? Та тя сигурно е минала осемдесетте.

— Моля ви, това е една много дълга история. Тя наистина има нужда от доктор.

— Нима се шегувате?

— Какво искате да кажете? — В другата стая избухна нов пристъп на задушавача кашлица, най-тежкия досега. — Наистина, случаят може да се окаже много сериозен, вие трябва да...

— Но, сър, мисис Мандела е с приоритет нула още от 2010-та насам.

— Какво, по дяволите, означава това?

— С-ъ-р... — усмивката и се смрази.

— Слушайте, представете си, че идвам от друга планета. Какво означава „приоритет нула“?

— От друга... О! Аз ви познах! — И тя погледна наляво. — Соня, ела за секунда. — В куба надникна още едно лице, блудкава блондинка, чиято усмивка сякаш бе близначка на другата. — Спомняш ли си? По спътниковия канал тази сутрин?

— Ах, да — рече тя. — Един от войниците, хей, това е страхотно, наистина страхотно.

Главата се отдръпна.

— О, мистър Мандела — рече темпераментно първата. — Не се учудвам, че сте объркан. Всичко е много просто.

— Е?

— Става дума за Всеобщата медицинско-осигурителна система. На седемдесетия си рожден ден всеки възрастен автоматически бива категоризиран от компютрите в Женева.

— И на какъв принцип се извършва категоризацията? — Но за мен истината вече бе съвсем очевидна.

— Ами машините сами определят колко важна е за обществото дадената личност и какво лечение може да получи. Трета категория е като на всички останали; втора — също, е изключение на някои процедури за продължаване на живота...

— А нулева категория означава никакво лечение.

— Точно така, мистър Мандела.

В усмивката и липсваше каквото и да е съжаление или разбиране.

— Благодаря.

Затворих. Меригей бе застанала зад мен и плачеше безгласно, с широко отворена уста.

Купих една алпинистка кислородна бутилка от магазин за спортни стоки и дори успях да се снабдя с антибиотици на черния пазар, чрез един тип, с когото се запознах в някакъв бар в центъра на Вашингтон. Но мама бе тъй зле, че любителското ми лечение не

можеше да ѝ помогне. Живя още четири дни. Служителите от крематориума имаха същите неподвижни усмивки.

Опитах да се свържа с Майкъл, но телефонната компания не пожела да приеме поръчката ми, докато не подпиша договор и не им преведа 25 000 долара в облигации. Принудих се да поискам паричен трансфер от Женева. Преписката ми отне половин ден.

Най-сетне се свързах с Майк и му съобщих без предисловие:

— Мама умря.

За една секунда радиовълните стигнаха до Луната, а на следващата се върнаха.

— Не се учудвам — въздъхна той. — През последните десетина години всеки път, когато се връщах на Земята, се чудех дали ще я намеря все още жива. И двамата не разполагахме с достатъчно парични средства, за да поддържаме постоянна връзка.

В Женева ни бе казал, че писмо от Луната до Земята струвало 100 долара плюс 5000 долара данък. Така се обезсърчаваха контактите на лунните колонисти, които ООН считаше за непокорна, но все пак необходима сбирщина от отцепници.

Потъгувахме малко заедно и сетне Майк възкликна:

— Уили, Земята не е за теб и за Меригей; вече го знаете. Елате на Луната. Тук човек все още може да се чувства личност. Във всеки случай не изхвърляме хората през шлюза, само защото са навършили седемдесет.

— Ще трябва отново да постъпим в UNEF...

— Вярно, но няма да ви се налага да се биете. Май им трябва най-вече като инструктори. В свободното си време тук можеш да учиш, да осъвремениш познанията си по физика, може да се заемеш евентуално и с изследователска работа.

Поговорихме още малко, общо три минути. Върнаха ми обратно 1000 долара.

През нощта обсъждахме с Меригей как да постъпим. Може би решението ни щеше да бъде по-различно, ако не бяхме отседнали тук, заобиколени от живота и от смъртта на мама, но когато зората се сипна, гордата, амбициозна и пресметлива красота на Рифтън вече ни се струваше някакси злокобна и тлетворна.

Събрахме багажа си в две чанти, прехвърлихме парите си в „Тайко Кредит Юниън“^[6] и взехме монорелсовия до Кейп.

10.

— В случай, че това ви интересува, вие не сте единствените ветерани, които се завърнаха.

Офицерът по вербуването бе мускулест лейтенант от неопределен пол. Хвърлих на ум ези-тура и се падна тура.

— Доколкото знам, по последни данни, са се записали още деветима — добави тя с леко дрезгав тенор. — И всичките са подали заявления за Луната... Може би тук ще намерите приятели. — Тя ни подаде два непретенциозни формуляра. — Подпишете ей-тук и отново сте във войската. Като младши лейтенанти.

Формулярът представляваше проста молба да бъдеш назначен отново на военна служба; всъщност ние изобщо не бяхме напускали UNEF, след като бяха удължили срока на службата, но бяхме преминали на второ разпореждане. Прегледах внимателно формуляра.

— Тук няма нищо за гаранциите, които ни бяха обещани на Старгейт.

— Какви гаранции? — попита тя с учтивата, механична усмивка на земянка.

— Бяха ни обещали избор на вида и мястото на службата. В този договор няма нищо подобно.

— Не е необходимо. Армията ще...

— Аз мисля, че е необходимо, лейтенант.

И й върнах формуляра. Меригей — също.

— Нека да проверя.

Тя стана от писалището и изчезна в някакъв офис. Говори известно време по телефона, сетне до нас достигна бръмченето на принтер.

Върна се със същите листи, на които сега под имената ни допълнително бе отпечатано: ГАРАНТИРАНО МЯСТО НА СЛУЖЕНЕ (ЛУНАТА) И ВИД НА СЛУЖБАТА (СПЕЦИАЛИСТИ ПО БОЙНО ОБУЧЕНИЕ).

Минахме през медицински преглед и проба за нови бойни скафандри. На следващата сутрин хванахме първата совалка и

излязохме на орбита. Няколко часа се наслаждавахме на нулева гравитация, додето прехвърляха товара на една прилична на паяк совалка с тахионен двигател. После отлетяхме към Луната и кацнахме в базата Грималди.

На вратата на общежитието за временно приходящи офицери някой шегобиец бе написал: „Надежда всяка тука оставете“. Получихме кабинка за двама и започнахме да се преобличаме.

Някой почука два пъти отвън.

— Поща, сър.

Отворих вратата и сержантът, застанал пред нея, ми отдаде чест. В първия момент само го изгледах озадачено, но сетне се сетих, че вече бях офицер и отвърнах на поздрава му. Подаде ми два еднакви факса. Дадох единия на Меригей. Навярно сърцата ни едновременно спряха да бият:

##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##

ИЗБРОЕНИТЕ ПО-ДОЛУ ВОЕННОСЛУЖАЩИ:

Мандела, Уилям, мл. лейтенант (11 575 278) пом-ком. рота D, Трен. база Грим

и

Потър, Меригей, мл. лейтенант (17 386 907) пом-ком. рота B, Трен. база Грим

С НАСТОЯЩАТА СЕ ПРЕНАСОЧВАТ КАТО:

мл. лейт. Мандела: взв. ком. 2 взв. УДАР. ГРУПА „ТЕТАСТАРГЕЙТ“

мл. лейт. Потър: взв. ком. 3 взв. УДАР. ГРУПА „ТЕТАСТАРГЕЙТ“.

ХАРАКТЕР НА НАЗНАЧЕНИЕТО:

командване на десантен взвод в кампанията Тет-2.

#####

УКАЗАНИТЕ ПО-ГОРЕ ВОЕННОСЛУЖАЩИ ВЕДНАГА ДА СЕ ЯВЯТ В ТРАНСПОРТНИЯ

БАТАЛЬОН В ГРИМАЛДИ, ЗА ДА ПОЛУЧАТ НОВИТЕ СИ НАЗНАЧЕНИЯ.

ИЗДАДЕНО НА СТАРГЕЙТ ТАСВД-12808684.1450/4

Декември 2024, SG

##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##ЗАПОВЕД##

— Не си губят напразно времето, нали? — рече горчиво Меригей.

— Може да е рутинна заповед. Командването на Ударните сили е на светлинни седмици разстояние оттук. Дори не биха могли да знаят,

че сме постъпили отново.

— А нашите... — и тя преглътна края на изречението. — Нашите гаранции.

— Ами те вече ни дадоха право на избор. Никой обаче не ти гарантира, че назначението ти *ще* трае повече от час.

— Гаднярско е.

Вдигнах рамене.

— Твърде типично за армията.

Вече имах обаче две обезпокоителни догадки:

Първата: през цялото време сме знаели, че това ще се случи.

Втората: бяхме се завърнали у дома.

[1] Военноморско и военновъздушно звание, равнозначно на бригаден генерал, в случая става дума за командира на кораба — Б.пр.

↑

[2] Non sequitur — лат., нелогично заключение — Б.пр. ↑

[3] Има се навярно предвид Кейп Канавъръл — първата космическа база на Щатите — Б.пр. ↑

[4] Холо — от холография, вероятно се има предвид триизмерна телевизия — Б.пр. ↑

[5] Kontrollezimmer (нем.) — зала за управление — Б.пр. ↑

[6] Кредитното отделение на лунния Тихо-сити. Б.пр. ↑

ЛЕЙТЕНАНТ МАНДЕЛА
2024 — 2389 Г. СЛ. Р. ХР.

1.

— Бързо и мръсно.

Гледах към сержанта на взвода си, Сантестебан, но си говорех сам. И на всички, които слушаха.

— Аха — рече той. — Трябва да го направим в първите минута-две, инак яко го загазваме.

Думите му бяха сухи и лаконични. Допингът вече бе започнал да действа.

Редник Колинс дойде заедно с Холидей. Двете несъзнателно се държаха за ръце.

— Лейтенант Мандела? — гласът ѝ трепереше леко. — Може ли да се сбогуваме поне за минутка?

— Една минута — отсякох аз. — Съжалявам, но трябва да сме тръгнали в пет.

Не бе лесно да се наблюдават тези двечките заедно. Нито една от тях не притежаваше боен опит. Но те знаеха онова, което бе известно и на всички останали; колко минимални бяха шансовете им да бъдат отново заедно. Свряха се в един ъгъл, шепнеха си нещо, механично се галеха, без страст, дори не и за утеха. Очите на Колинс блестяха, но не плачеше. Холидей изглеждаше мрачна и безчувствена. Тя бе похубавката от двете, но сега пламъчето на нейната жизненост бе отлетяло и бе останала всичко на всичко една добре оформена обвивка — сива и без блясък.

През тези няколко месеца, след като напуснахме Земята, вече бях свикнал с открития женски хомосекс. Дори спрях да съжалявам за това, че губех потенциални партньорки. Но все още ме побиваха тръпки при вида на мъже, които бяха завързали „близко приятелство“.

Съблякох се и влязох заднешком в твърдата черупка на костюма. Сегашните скафандри бяха много по-сложни с всичките тези нови биометрики и системи за противодействие на травмите. Обаче си струваше да ги носиш, дори и да пострадаш впоследствие. Връщаш се у дома с добра пенсийка и героична протеза. Обсъждаше се и възможността за регенерация, поне на откъснати ръце и крака. Дано

по-скоро почнат да я прилагат, преди Хевън да се напълни с осакатели хора. (Хевън бе новата болнична и възстановителна планета.)

Завърших подготвителните процедури и костюмът се затвори сам. Стиснах зъби; за да понеса болката (която изобщо не се появи), когато вътрешните сензори и иглопроводи се мушнат в тялото ми. Програмиращ нервни байпас, след който чувстваш само леко неудобство. За препоръчване е пред усещането, че умираш от хиляди прорезни рани.

Колинс и Холидей вече навличаха костюмите, а останалите десетима бяха почти готови, затова отидох в залата за подготовка на трети взвод. Да кажа довиждане на Меригей.

Тя вече беше облечена и се бе запътила към мен. Вместо да използваме радиото, допряхме шлемовете си. Интимно.

— Добре ли си, скъпа?

— Да — отвърна тя. — Взех си хапчето.

— Да, време е да се почувстваме щастливи.

Аз също бях взел своето; предполагаше се, че човек трябва да се настрои оптимистично благодарение на транквилизатора, без това да навреди на вярната му преценка за нещата. Знаех, че повечето, от нас навярно щяха да загинат, но от това не ми ставаше кофти.

— Ще спиш ли при мен тази вечер?

— Ако и двамата се върнем отново тук — отвърна безстрастно тя. — Ще трябва и за това да взема хапче — опита се да се засмее. — Имах предвид приспивателно. Новите как се справят? Десет ли ти зачислиха?

— Да, десет, нищо им няма. Надрусани са, с четвърт доза.

— И аз постъпих така с моите; старая се да не ги ошашава напълно преди акцията.

Всъщност единственият друг ветеран в моя взвод бе Сантестебан; четиримата ефрейтори бяха служили известно време в UNEF, но никога не бяха участвали в бойни действия.

Миниатюрният говорител до скулата ми изпраща и гласът на подполковник Кортес нареди:

— Стройте хората си! Имате на разположение две минути!

Взехме си довиждане и аз се върнах да проверя ятото си. Изглежда всички се бяха натъкмили без проблеми; строих ги. Изчакахме, както ни се стори, доста дълго.

— Добре, хайде качвайте ги.

След „ги“ вратата на отсека пред мен се отвори — явно въздухът вече бе изпомпан от подготвителния отсек — и аз поведох хората си към дрона-щурмовик.

Новите десантни дрони бяха грозни като смъртта. Представляваха просто една отворена рама, със скоби, чрез които те прикрепят на място, с въртящи се лазерни кули отпред и отзад и с малки тахионни енергийни източници под лазерите. Всичко беше автоматизирано; устройството щеше да ни приземи по възможно най-бързия начин и сетне щеше да излети светкавично, за да нападне противника. Тези бръмчила са за еднократна употреба и след боя никой не ги търси. Машината, която щеше да ни прибере, ако оцелеехме, бе паркирана наблизо и имаше далеч по-представителен вид.

Пристегнахме се и дронът-щурмовак се отдели от борда на крейсера „Сангре и Виктория“, включвайки едновременно двете реактивни струи на двигателя, за да изпълни маневрата. Сетне компютърът започна краткото предстартово броене отзад напред и ето че литнахме с ускорение четири g право надолу.

Планетата, която дори не си бяхме дали труда да кръстим, представляваше голям къс черна скала. В близост до нея нямаше ни една нормална звезда, която да я затопли. Отначало се ориентирахме къде се намираше само по липсата на звездите, които затуляше, но след като се спуснахме по-близо до нея, вече можехме да забележим едва доловимите нюанси на нейната тъмна повърхност. Спускахме се към едното полукълбо, противоположно на посоката, в която бе форпостът на тауранците.

Разузнаването ни бе установило, че лагерът им е разположен в средата на плоска равнина от застинала лава с диаметър няколкостотин километра. Беше доста по-примитивен в сравнение с другите бази на тауранците, които UNEF бе атакувала, но не бе възможно да се промъкнем незабелязано до него. Възнамерявахме да се снишим и да изскочим иззад хоризонта на около петнайсет километра от базата, с четири кораба, от различни посоки, и всичките четири бясно намаляващи скоростта, с надеждата да се стоварим право в скута им и да ги запукаме. Нямаше да има изобщо зад какво да се прикриваме.

Не се боях, разбира се. Разсеяно си помислих, че щеше да е по-добре, ако не бях си изпил хапчето.

На един километър височина от повърхността преминахме в хоризонтален полет успоредно на нея и се понесохме със скорост, по-висока от привличащата сила на скалистата планета, като непрекъснато се коригирахме, за да не излетим по допирателната. Земята се търкаляше под нас в тъмносиви неясни очертания; соплата на тахионните ни двигатели пръснаха светлинка от т.нар. сияние „псевдо-Черенков“, напускайки нашата и навлизайки в своя собствена реалност.

Тромавата ни „колесница“ се плъзга и подскача около десетина минути; сетне двигателят на носа изведнъж заработи и ние политнахме рязко напред, а от бързото намаляване на скоростта очите ни едва не изхвъркнаха от орбитите си.

— Готови за катапултиране — изрече женският механичен глас. — Пет, четири...

Лазерите на кораба откриха огън — продължаващи милисекунди проблясвания, при които земята под нас застиваше в накъсано стробоскопично движение. Местността ни се разкри като раздърпана смесица от пукнатини и грапави черни скали на няколко метра под краката ни. Спускахме се плавно.

— Три...

Броенето секна. Избухна ослепителна светлина и хоризонтът се изгуби някъде. Нашата трошка се врязва с опашката напред в почвата и в следващия миг ние се затъркаляхме ужасяващо, разхвърчаха се корпусни отломки и откъснали се от ремъците си десантници. Сетне се плъзнахме въртеливо и внезапно спряхме; опитах се да освободя крака си, но той бе притиснат от туловището на машината: мъчителна болка и сухо изхрущяване придружиха тласъка, с който стоманеният кил смаза крака ми. От пробития ми костюм въздухът излизаше с пронизително свистене; антитравмената система се включи на разрез, щрак, болката се увеличи, сетне изчезна и аз се търколих освободен, с малко пънче на мястото на крака; то оставяше кървава диря подире ми, която замръзваше лъскава и тъмна върху еднообразната, черна скала. Усетих метален вкус в устата си, червена омара скри всичко от погледа ми, после цветът и потъмня до кафяво като речна кал, после почерня и

аз изгубих съзнание, а хапчето мислеше вместо мен: „Е, не беше чак толкова зле.“

Бойният костюм с конструиран така, че да запази тялото ти колкото е възможно повече. Ако загубиш част от ръка или крак, една от шестнайсетте остри като бръснач диафрагми се затваря около крайника ти със силата на хидравлична преса, клъцва го чистичко и запечатва костюма, преди да умреш от експлозивна декомпресия. След това системата обгаря остатъка, прелива изгубената кръв и ти инжектира „сока на щастието“ и анти-шокови лекарства. И тъй, или умираш щастлив, или, ако другарите ти продължат и надделят в битката, те отнасят накрая до лечебницата на кораба.

Докато спях, потънал и черен памук, нашите бяха спечелили този рунд. Събудих се в лазарета. Беше претъпкано. Лежах в средата на дълга редица от болнични легла, във всяко от които се намираше някой, който беше до три четвърти (или в още по-малка степен) запазен благодарение способността на скафандъра си за травматично поддържане. Двата корабли лекари не ни обръщаха внимание; застанали под яркото осветление на операционните маси, те се бяха отдали на кървавите си ритуали. Дълго време ги наблюдавах с присвити зеници. На силната светлина кръвта по зелените им престилки приличаше на грес, а обездвижените тела — на странни, крехки машини, които докторите настройваха. Тези машини проплакваха насън, а механиците им прошепваха окуражителни думи, докато подреждаха изпоцапаните си в червено масло инструменти. Гледах, спях и се събуждах всеки път на различни места.

Най-сетне отворих очи в обикновен отсек. Бях привързан и поставен на изкуствено хранене, тук-там по мен бяха закачени биосензорни електроди, но наоколо нямаше никой, единственият друг човек в малката стая бе Меригей, която спеше на койката до мен. Дясната ѝ ръка бе ампутирана над лакътя.

Не я събудих, просто я гледах дълго, дълго и се мъчех да сложа в ред чувствата си. Опитвах да преодолеея ефекта на психотропните лекарства, с които ме бяха натъпкали. Докато гледах пънчето на ампутирана ѝ ръка, не изпитвах нито съчувствие, нито отврата. Насилих първата си реакция, сетне — втората, но в крайна сметка не

се получи нищо. Възприемах я така, сякаш винаги е била в това състояние. Дали усещането ми се дължеше на наркотиците, на хипнозата или на любовта? Трябваше да почакам, за да разбера.

Клепачите ѝ се повдигнаха внезапно и аз осъзнах, че е била будна отдавна, но ми бе дала време за размисъл.

— Здравей, счупена играчко — каза тя.

— Как... как се чувстваш? — Остроумен въпрос. Тя сложи пръст върху устните си и го целуна — познат жест.

— Тъпо и сковано, въобще не мога да отлепя. Радвам се, че вече не съм войник — усмихна ми се тя. — Казаха ли ти? Заминаваме за Хевън.

— Не. Знаех си, че ще отидем или на Небето, или на Земята.^[1]

— Хевън е за предпочитане.

— Както и навсякъде другаде, все ще ни е по-добре.

— Искате ли да съм там.

— След колко време? — поинтересувах се аз. — След колко време ще пристигнем?

Тя се преобърна по гръб и се вторачи в тавана.

— Трудно е да се каже. С никого ли не си разговарял?

— Току-що се събудих.

— Пристигнала е нова директива, за която не си направиха труда да ни съобщят по-рано. „Сангре и Виктория“ има заповеди за изпълнение на четири бойни задачи. Трябва да продължим да се сражаваме, докато не изпълним и четирите. Или докато не претърпим такива загуби, че мисията ни да се обезсмисли.

— И докога така?

— Аз също се чудя. Вече изгубихме една трета от хората и въпреки това ни пращат на Алеф-7. Рейд за „гащи“.

Беше нов жаргонен израз за този тип операции, който означаваше, че трябваше да съберем таурански артефакти и да заловим пленници, ако е възможно. Опитах се да си обясня произхода на тоя израз, но единственото обяснение, което ми хрумна, беше наистина идиотско.

На вратата се почука само веднъж и в стаята нахлу доктор Фостър. Той плесна с ръце.

— И още сте в отделни легла? Меригей, мислех си, че си се възстановила.

Фостър бе готин тип. Пламенна педеруга, но проявяваше шеговита толерантност към неизлекуваните от хетеросексуалността.

Прегледа пънчето на Меригей, а сетне и моето. Мушна в устите ни термометри, за да не можем да бъбрим. Когато ни заговори, бе сериозен и прям.

— Изобщо не възнамерявам да ви баламосвам със сладки приказки. И двамата плувате в „сока на щастието“. Получените рани няма да ви безпокоят, докато сте на този режим. За мое собствено удобство ще ви държа упоени, докато стигнете до Хевън. Трябва да се грижа за двацет и един човека с ампутирани крайници. Не можем да си позволим двацет и един психиатрични случая. Радвайте се на спокойствието си, докато все още го имате. Особено вие двамата, след като навярно възнамерявате да останете заедно. Протезите, които ще получите на Хевън, ще работят чудесно, но всеки път, когато ти погледнеш механичния му крак, а ти пък — ръката й, ще си мислите какъв късметлия е бил другият. Непрекъснато ще ви навестява споменът за болката и чувството за загуба... И само след седмица може да се хванете за гушите. Или пък да споделите своята, макар и безрадостна обич през остатъка от живота си. Възможно е да успеете да преодолеете психологическата бариера и да си вдъхнете кураж и увереност един на друг. Но не се самозалъгвайте, ако това не стане.

Той провери показанията на термометрите и ги отрази в бележника си.

— Докторът знае най-добре как стоят нещата, нищо, че изглежда особняк по вашите старомодни стандарти. Не го забравяйте.

Извади термометъра от устата ми и непринудено ме потупа по рамото. След това стори същото и с Меригей. На вратата се спря:

— След около шест часа навлизаме в черна дупка. Една от сестрите ще ви отведе до новите резервоари.

Настанихме се в тях — бяха далеч по-удобни и по-безопасни от индивидуалните ускорителни клетки — и се спуснахме в колапсаровото поле на Тет-2, започвайки шеметните маневри с петдесет g, предназначени да ни защитят от противниковите крейсери, когато само микросекунда по-късно се появяхме край Алеф-7.

Както можете и да се очаква, кампанията на Алеф-7 бе жалък провал и ние закуцукахме оттам към Хевън, след като бяхме дали в двата й етапа общо петдесет и четирима загинали и трийсет и деветима ранени. Само дванайсет войника бяха все още в състояние да воюват, но и те не опъваха каишката с особен мерак.

За да стигнем до Хевън ни бяха необходими три колапсарови скока. Никой кораб не отиваше там направо от полето на битката, дори забавянето понякога да ни костваше допълнителни жертви. Хевън бе единственото място освен Земята, чиито координати тауранците не биваше никога да узнаят.

Това бе прекрасна, запазена и в много отношения подобна на Земята планета, олицетворение на онова, което Земята би била, ако хората се отнасяха към нея със съчувствие, а не разбойнически. Девствени гори, бели плажове, древни пустини. Няколкото десетки градове или се вписваха хармонично в пейзажа (единият от тях бе изцяло под земята), или бяха своето рода паметници на човешката изобретателност; Океанус бе разположен на коралов риф, а над прозрачния му покрив имаше почти шест сажена^[2] вода; Бореас бе кацнал на един изсечен планински връх наред полярната пустош, а прочутият Скай, огромният град-курорт, се носеше с пасатите от континент към континент.

Приземихме се, като всички останали, в Трешолд — града на джунглата. Три четвърти от територията му бе заета от болница. Той бе най-големият град на планетата, но човек не може да разбере това, докато слиза от орбита. Единственият признак за наличието на човешката цивилизация тук бе късата писта, която изникна изневиделица — малка бяла ивица, направо незначителна на фона на простиращата се на изток величествена тропическа гора, и могъщия океан, който господстваше над другата половина на хоризонта.

Едва когато навлезеше под вечно зеления дървесен покров, човек можеше да види по-голямата част от града. Ниските постройки, изградени от местен камък и чам, се разполагаха сред дебелите по десетина метра дървесни стволове. Свързваха ги едва забележими, постлани с каменни плочи просеки, а една широка алея лъкатушеше към брега. Слънчевите лъчи се процеждаха на снопове, във въздуха соленият дъх се смесваше със сладкия аромат на гората.

По-късно научих, че градът се простира върху площ от 200 квадратни километра и че човек може да вземе метрото докъдето поиска, при разстояния, които не можеше да бъдат извървяни пеша. Екологичният баланс на Трешолд бе грижливо уравновесен и поддържан така, че да напомня джунглата около града, като всички опасни и неудобни елементи бяха премахнати. Мощно отблъскващо поле държеше големите хищници на разстояние, както и онези насекоми, които не бяха необходими на растенията вътре в града.

Отидохме — някои на куц крак, други — на носилки — в най-близкото здание, което бе приемното отделение на болницата. Останалата ѝ част се намираще под земята и заемаше трийсет подземни етажа. Всеки беше прегледан и му бе определена отделна стая; опитах да изпрося двойна за мен и Меригей, но не кандисаха.

Бе 2189 „земна“ година, а аз бях станал на 215 години, божичко, глей го ти този дъртак. Дайте лепта на бедния старец — е, не, няма нужда. Докторът, който ме прегледа, ми каза, че заработените от мен пари щели да бъдат прехвърлени от Земята на Хевън. С капитализираните лихви, чак ми беше неудобно, малко не ми достигаше да стана милиардер. Той отбеляза, че на Хевън съм щял да намеря достатъчно начини да си похарча милиарда.

Първо се заеха с най-тежко ранените, затова преди да ме оперират минаха няколко дни. Сетне се събудих в стаята си и видях, че бяха присадили протеза към пънчето ми — сложна структура от лъскав метал, която според моето необучено око наподобяваше крак на човешки скелет. Протезата изглеждаше отвратително — бе поставена в прозрачна торба, пълна с течност; от нея излизаха жици и я свързваха с някакъв механизъм в долния край на постелята.

Влезе един санитар.

— Как се чувствате, сър?

Едва не му казах да зареже това проклето „сър“, бях извън армията и смятах да си стоя извън нея и за в бъдеще. Но може би на момчето му харесваше да ме възприема като по-старши.

— Не знам. Малко боли.

— Ужасно ще боли. Почакайте само нервите да започнат да растат.

— Нервите ли?

— Естествено — бърникаше той машината до леглото ми и същевременно разчиташе показанията на индикаторите й. — Как си представяте крак без нерви? Той просто ще си остане неподвижен.

— Нерви ли? Като нормалните нерви? Да не искаш да кажеш, че ако наредя на ходилото си „Помръдни!“ и това нещо ще се помръдне?

— Разбира се.

Той ме погледна с насмешка и отново се върна към заниманията си. Какво чудо!

— Протезирането очевидно с претърпяло голямо развитие.

— Про-те-какво?

— Как да ви кажа, изкуствените...

— О, да, като в книгите. Дървени крака, куки и прочее.

Тоя как ли са го взели на работа?

— Точно така, протези. Като това, което е скачено с остатъка от крака ми.

— Вижте, сър — той остави картоната, върху който дращеше. — Отсъствал сте дълго. Това ще бъде крак, досущ като другия ви, само гдето не може да се счупи.

— Правят същото и с ръцете, нали?

— Разбира се, с всички крайници — той се върна към писането си. — И с черен дроб, бъбреци, стомаси, с всички органи. Още се работи по сърцата и белите дробове, но засега се налага да се използват механични заместители.

— Фантастично.

И Меригей отново щеше да бъде цяла.

Той сви рамене.

— Това се прави още отпреди да съм се родил. На колко сте години, сър?

Казах му и той подсвирна.

— Дявол да го вземе! Изглежда вие сте в играта от самото начало.

Акцентът му бе много особен. От граматична гледна точка всичките му думи бяха построени правилно, но звучаха някак фалшиво.

— Да. Участвах в нападението на Епсилон. Алеф-нула.

Бяха започнали да наименуват черните дупки с азбуката на иврит, по реда на откриването им, но буквите свършиха, понеже тези

пущини се навъдиха прекалено много и осеяха цялото пространство. Затова почнаха да прибавят числа след буквите; последно чух, че били стигнали до Йод-42.

— Охо, антична история. И как беше тогава?

— Знам ли: по-малко пренаселено, по-хубаво. Преди година, по дяволите — преди столетие — бях на Земята. Зависи каква е гледната ти точка. Бе толкова зле, че отново постъпих в армията. Пълно е с щастливи зомбита, не че искам да обидя някого.

Той сви рамене.

— Никога не съм я посещавал, макар че на хората, които пристигат от там, изглежда им липсва. Може сега да е станало и по-добре.

— Какво, нима си роден на друга планета? На Хевън?

В такъв случай нямате защо да се учудвам на произношението му.

— Роден, пораснал и призован в армията — той прибра писалката в джоба си и сгъна болничния картон до размера на портфейл. — Да, сър. Ангел^[3] от трето поколение. Най-готината шибана планета в целия UNEF.

Той произнесе съкращението отчетливо, по букви, а не „юнеф“, както бях го чувал винаги досега.

— Е, лейтенант, аз тръгвам. Налага се да проверя още два монитора. — Той отиде до вратата. — Ако ви потрябва нещо, ей там на масата има звънец.

Ангел от трето поколение. Дядовците и бабите му сигурно са дошли от Земята, когато съм бил млад хлапак на стотина години. Запитах се колко ли още планети са колонизирали, докато ме нямаше. Губиш ръка, пораства ти нова, как ви се вижда това, а?

Хубаво би било човек да се установи тук за постоянно и да си поживее цяла година, съответстваща на истинската календарна.

Момчето не ме бе избудалкало за болката. И не беше само присаденият крак, макар и той да болеше ужасно. За да „прихванат“ новите тъкани, трябваше да бъде потисната съпротивата на тялото ми срещу чуждите клетки; на пет-шест места се появи рак и той трябваше да бъде лекуван отделно и при това доста болезнено.

Чувствах се изхабен физически, но все пак донякъде ми бе интересно да гледам как расте кракът. Белите нишки се превърнаха в

кръвоносни съдове и нерви, първо висяха малко отпуснато, сетне дойдоха на мястото си, когато мускулатурата обви металната кост.

Свикнах да го наблюдавам как расте, затова гледката не ме отвращаваше. Но когато Меригей дойде да ме види, бях шокиран — тя бе на амбулаторен режим, макар че кожата на новата ѝ ръка още не бе започнала да расте; изглеждаше като крачеца анатомична демонстрация. Преодолях обаче шока и тя ме посещаваше всеки ден за няколко часа. Играехме на нещо, разменяхме си клюки или тя просто седеше до мен и ми четеше, докато ръката ѝ бавно растеше в пластмасовата си обвивка.

Когато разопаковах крака ми и махнах поддържащия механизъм, вече имах кожа от седмица. Беше ужасно грозен, без косми, мъртвешки блед и скован като метален прът. Но донякъде вършеше работа. Можех да се изправя на него и да се тътря насам-натам.

Прехвърлиха ме в ортопедията, за процедура по „изграждане на двигателни навици и пазене на равновесие“ — чудно определение за това бавно мъчение. Връзват те в една машина, която криви едновременно и стария, и новия ти крак. Новият се съпротивлява.

Меригей бе в съседното отделение, където методично извивах ръката ѝ. При нея сигурно е било още по-зле; изглеждаше съвсем изтерзана всеки следобед, когато се срещяхме, за да идем горе и да подишаме чист въздух под пъстрата сянка.

С времето лечението губеше характера си на истинско изтезание и все повече се превръщаше в изнурителна тренировка. И двамата започнахме всеки ясен ден да плуваме около час в спокойните, защитени от силовата бариера води на морето. На сушата все още накуцвах, но във водата се оправях доста добре.

Единственото вълнуващо приключение, което имахме на Хевън — възбуждащо за нашите притъпени от боевете сетива — бе тъкмо в тези грижливо охранявани води.

Всеки път, когато се приземява космически кораб, се налага да изключват полето за част от секундата; иначе корабът просто ще рикошира от океана. Тогава от време на време се прокрадва по някое животно. Опасните сухоземни животни са прекалено бавни, за да го сторят. В морето обаче не е така.

Безспорният господар на океаните в Хевън бе едно грозно създание, което „ангелите“, в пристъп на оригиналност, бяха нарекли „акулата“. Но то би могло да глътне ято земни акули само на закуска.

Онова, което се промъкна тогава, беше средна на големина „бяла акула“; от дни се бе блъскала в стената на защитното поле, измъчвана от всичкия онзи протеин, които се плацикаше зад него. За щастие две минути преди полето да бъде изключено, се пускаше сирена, така че, когато тя се гмурна в защитените води, в тях нямаше никой. А звярът наистина се стрелна тъй бързо в безплодната си атака, че едва не изскочи на брега.

Съществото представляваше дванайсет метрова гъвкава мускулна маса с остра като бръснач опашка в единия край и купчина дълги колкото човешка ръка зъби в другия. Очите му, големи жълти глобуси, бяха издигнати на стълбчета на повече от метър над главата му. Устата му бе толкова широка, че когато бе отворена, човек можеше спокойно да се изправи в нея. И да си направи внушителна снимка за идните поколения.

Не можеха просто да изключат полето и да изчакат тази особа да си замине. Затова Комитетът по възстановяването организира ловна дружинка.

Не изпитвах особен ентузиазъм да се самопредложа за ордъвър на гигантската риба, но Меригей бе ловувала често с харпун като дете във Флорида и се запали много от предложението. И аз отидох с групата, след като се осведомих как щяха да ловуват; видя ми се достатъчно безопасно.

Тези „акули“ никога не нападали хора в лодка. Двамина, които имаха повече вяра в рибарските истории от мен, отплаваха до границата на защитното поле с гребна лодка, въоръжени само с половин теле. Изритаха месото зад борда и страшилото се озова там за частица от секундата.

Това настъпи моментът да се намесим и да се забавляваме. Бяхме двайсет и трима глупаци, застанали в очакване на брега, с плавници, маски, акваланги и до един въоръжени с копия. Копията обаче бяха страхотни, с реактивно задвижване и с островърхи високоексплозивни глави.

Хвърлихме се и заплувахме в редица под водата към хранещото се създание. Когато то ни зърна за пръв път, не ни нападна веднага.

Опита се да си скрие храната, да не би някой от нас да се промъкне и да си похапне, докато „акулата“ се разправеше с останалите. Но всеки път, когато се опитваше да се гмурне надълбоко, се блъскаше в полето. И очевидно взе да му писва.

Накрая то просто остави телешкото, извърна се рязко и се устреми срещу ни. Страхотна гледка. В първата секунда изглеждаше голямо колкото кутре и се намираше далеч, в другия край на полето, а в следващия миг вече бе добило размера на съседа ми и продължаваше да се приближава шеметно.

Може би десет от копията го улучиха — моето не успя — и го разкъсаха на парчета. Но дори и след като едно точно или по-скоро късметлийско попадение отнесе част от главата му, заедно с едното му око, даже когато половината от тялото и вътрешностите му се носеха като кървав шлейф подире му, животното се стовари върху веригата ни и щракна челюсти около една от жените в групата, откъсвайки и двата ѝ крака, преди най-сетне да му дойде на ум да умре.

Едва дишаше, когато я отнесохме на брега. Там ни чакаше линейката. Натъпкаха я с кръвен заместител и антишоков препарат и бързо я закараха до болницата, където оцеля, за да премине през агонията от порастването на два нови крака. Тогава взех решение да оставя лова на риби на останалите риби.

По-голямата част от престоя ни на Трешолд, след като лечението стана поносимо, бе доста приятна. Никакви военни порядки, доста четене и разни други занимавки. Ала пребиваването ни бе помрачено, защото за нас бе очевидно, че не са ни отписали от армията; бяхме просто строшена екипировка, която ремонтираха, за да я хвърлят отново в битката. Меригей и аз трябваше да служим още три години като лейтенанти.

Все пак крайниците ни бяха обявени за годни от лекарите, а ние разполагахме с шест месеца за почивка и възстановяване. Меригей я изписаха два дни по-рано, но остана да ме чака.

Спестяванията от заплатите ми възлизаха вече на 892 746 012 долара. За щастие не бях принуден да ги мъкна насам-натам под формата на бала пари; на Хевън използвах електронно заплащане, затова си носех богатството под формата на малка кредитна машинка с цифрово екранче. Когато купуваш нещо, набираш кредитния номер на търговеца и сумата автоматично се прехвърля от твоята в неговата

сметка. Машинката имаше размерите на тънко портмоне и моята личност бе закодирана в нея с отпечатък от палеца ми.

Икономиката на Хевън съществуваше, благодарение на непрестанния поток от хиляди почиващи и възстановяващи се войници-милионери. Една скромна закуска струваше сто кинта, а стая за една нощувка — поне десет пъти повече. След като UNEF бе построил и притежаваше Хевън, бързотечната инфлация бе съвсем прозрачен и прост начин да приберат набъбналите ни спестявания и да вкарат парите ни отново в оборот.

Забавлявахме се отчаяно. Наехме аероплан и екипировка за къмпирене и със седмици изследвахме планетата. Имаше ледени реки, в които да поплуваш и оплетени джунгли, из които да пълзиш; ливади и планини, полярна пустош и пустини.

Бяхме напълно защитени от попълзновенията на околната среда. Можехме да спим голи по време на виелица (само нагласяхме индивидуалните си защитни полета), или пък да се откажем от полетата и да приемем природата такава, каквата е. По предложение на Меригей последното, което предприехме, преди да се върнем отново в цивилизацията, бе да изкачим един връх наред голата пустош, като преди това постихме с дни, за да се изострят сетивата ни (или да се притъпят възприятията ни, не съм много сигурен кое от двете), седяхме опрени гръб до гръб в изгарящата жега, наслаждавайки се на мързеливия ритъм на живота.

После — обратно в гъмжилото. Обиколихме всички градове на планетата, всеки от тях си имаше свой особен чар; най-накрая посетихме Скай, с намерение да прекараме остатъка от отпуска си там.

В сравнение със Скай всичко останало на планетата изглеждаше като бедняшки коптор. През четирите седмици, в които използвахме летящия купол на удоволствията за свой дом, аз и Меригей похарчихме поне по половин милиард долара. Играхме хазарт — понякога губехме по милион и повече долара на вечер — ядохме и пихме най-доброто, което планетата можеше да ни предложи, опитахме от всички услуги и продукти, които не бяха прекалено странни за очевидно архаичните ни вкусове. Всеки от нас разполагаше с личен прислужник, чиято заплата бе доста по-голяма от тази на генерал-майор.

Отчаяни забавления, както вече казах. Ако войната не променеше драстично своя ход, шансовете ни да оцелеем през следващите три

години бяха микроскопични. Бяхме жертви на неизлечима болест, които се опитваха да поберат усещанията на цял един живот в половин година.

Оставаше ни утешението, че с колкото и къс отрязък от живота да разполагахме, поне щяхме да бъдем заедно. Кой знае защо никога не ми хрумна, че дори и това можеше да ни бъде отнето.

Наслаждавахме се на лек обяд на прозрачния „първи етаж“ на Скай и гледахме как океанът се плъзга под нас, когато дотърча вестовой и ни връчи пликовете. Бяха нашите заповеди.

На основание бойния ни опит и тестовите, които бяхме преминали на Хевън, Меригей бе повишена в чин капитан, а аз — в майор. Щях да командвам рота, а тя щеше да е първи заместник-командир.

Но в различни роти.

Тя трябваше да се присъедини към една нова рота, която се сформираше тук, на Хевън, а аз — да се върна на Старгейт, за „преподготовка и повишаване на квалификацията“, преди да поема командването.

Дълго време не можахме да произнесем и думица.

— Ще протестирам — процедих. — Не могат да ме направят насила командир.

Тя все още стоеше като онемяла. Това не бе просто раздяла. Дори ако войната свършеше и бихме отлетели към Земята, само с няколко минути разлика и с разни кораби, геометрията на колапсаровите скокове щеше да натрупа помежду ни десетилетия. И когато вторият пристигнеше на Земята, партньорът му най-вероятно щеше да е с половин век по-стар, а още по-вероятно — мъртъв.

Поседяхме известно време, без да докосваме изисканата храна, без да имаме очи за красотата около и под нас, погълнати един от друг и от двете парчета хартия, които ни разделяха с пропаст, широка и реална като самата смърт.

Завърнахме се на Трешолд. Направих възражение, но доводите ми бяха отхвърлени. Опитах се да прехвърля Меригей в ротата си, като мой помощник. Отвърнаха ми, че личният ми състав вече бил назначен. Изтъкнах, че повечето от тях навярно още не бяха родени.

Няма значение, назначени били. Ще мине почти век, рекох, преди да стигна до Старгейт. Отвърнаха ми, че командването на Ударните сили планирало в рамките на векове.

Но не и в човешки рамки.

Оставаше ни да бъдем заедно един ден и една нощ. Колкото по-малко говорехме за това, толкова по-добре. Защото не ставаше дума само за изгубването на любовник. Меригей и аз представлявахме един за друг единствената нишка, свързваща ни с истинския живот, животът на Земята от осемдесетте и деветдесетте години. Не беше никаква извратена гротеска, която се стараехме да запазим. Отлитането на нейната совалка ми подежда като спускане на ковчег в гроба.

Изчислих орбиталните елементи на кораба й и времето на отлитане; открих, че ще мога да наблюдавам старта му от „нашата“ пустиня.

Приземих се на „нашия“ връх, където бяхме гладували заедно и, няколко часа преди изгрев, забелязах как над западния хоризонт се появи нова звезда, която блесна ярко и сетне избледня, отдалечавайки се, превръщайки се в една от многото близки звезди, сетне — в една от замъглените и далечни точки и накрая — в пустота. Застанах до ръба на върха и погледнах надолу към отвесния скалист склон и към неясните очертания на сякаш замръзналите вълни на дюните, на половин километър под мен. Седях провесил крака над пропастта, без да мисля за нищо, докато косите лъчи на слънцето не набраздиха дюните с примамливи светлосенки. Два пъти се размърдвах неспокойно, сякаш възнамерявах да скоча. Не го сторих, не от страх от болката или от отвъдното. Болката би била само една мигновена искра, а кончината ми — загуба единствено за армията. И това щеше да е окончателната им победа над мен — след като толкова години бяха управлявали живота ми, сега щяха да ме подтикнат към гибел.

Не, в крайна сметка за това си имаше тауранци.

[1] Игра на думи — Хевън означава буквално небеса — Б.пр. ↑

[2] Сажен — стара руска мярка за дължина, равна на 2,1336 м. — Бел. moosehead ↑

[3] Прави се алюзия с името на планетата — Хевън, небе, рай — Б.ред. ↑

МАЙОР МАНДЕЛА
2458 — 3143 Г. СЛ. Р. ХР.

1.

Какъв бе онзи стар експеримент, за който ни разказваха в часовете по биология в гимназията? Вземаш един плосък червей и го научаваш как да плува в лабиринт. Сетне го размазваш и нахранваш с него друг глупав плосък червей и хоп! — глупавият червей също започва да плува през лабиринта.

В устата си имах гадния вкус на генерал-майор.

Всъщност, предполагам, че от моите години в гимназията насам сигурно бяха усъвършенствали методиката. Поради разширението на времето, разполагаха с цели 450 години за изследвания и развитие.

В заповедта ми се казваше, че на Старгейт трябвало да премина през „системно обучение и образование“, преди да поема командването на собствените си ударни сили. Както все още наричаха ротата.

При обучението ми на Старгейт не ми сервираха кълцани генерал-майори с майонеза. Всъщност три седмици не ми даваха *нищо друго*, освен глюкоза. Глюкоза и електричество.

Обръснаха тялото ми до последното косъмче, сложиха ми инжекция, от която се превърнах на парцал, прикрепиха към главата и тялото ми десетки електроди, потопиха ме в резервоар, пълен с оксидиран флуоровъглерод и ме закачиха към КУИСЖ. Което означава „Компютър за ускорено изучаване на ситуацияте в живота“. С него не можеш да скучаеш.

Предполагам, че на машината ѝ бяха необходими десетина минути, за да прегледа какво бях запаметил преди това от областта на, простете за изрази, военното изкуство. И сетне се зае да ми преподава.

Научих как най-удачно да използвам всяко оръжие — от камъка до нова-бомбата. И не само теоретически; ето защо бяха всичките тези електроди. Кибернетично контролирана кинестезийна обратна връзка; усещах оръжията в ръцете си и виждах как действам с тях. И повтарях отново и отново, докато не се справех както трябва. Илюзията за реалност бе пълна. Мятах копие заедно с племето на воини-масаи и когато погледнах тялото си, установих, че то бе станало дълго и черно.

Изучавах фехтовка с един жесток на вид мъж с контешки дрехи, в някакъв френски замък от осемнайсети век. Седях си тихо в клоните на едно разлистено дърво, въоръжен с пушка „Шарп“ и се прицелвах в облечените в сини униформи мъже, които се промъкнаха с прибежки по калното поле към Вискбърг. За три седмици избих няколко полка електронни призрази. Стори ми се, че това продължи повече от година, но КУИСЖ оказва странно въздействие върху усещането на човека за време.

Обучението в използването на безполезни екзотични оръжия бе незначителна част от подготовката, всъщност, частта за отдих. Защото, когато не бях в състояние на кинестезия, машината поддържаше тялото ми напълно отпуснато и тъпчеше мозъка ми с натрупаните за четири хилядолетия военни данни и теории. И не бях в състояние да забравя нищичко! Не и докато киснех в резервоара.

Искате ли да узнаете кой е Сципион Емелиан! Аз не искам. Звездата на Третата пуническа война. *Войната е територия на опасността, ето защо смелостта е основното качество на война*, твърди Клаузевиц. Никога няма да забравя и поетичните бисери на словото, като: „Вторият след авангарда отряд обикновено се движи в колона, начело с щаба на взвода, следван от лазерно отделение, отделението за масиран удар и второто лазерно отделение; колоната организира наблюдение за защита на фланговете си, освен когато теренът и видимостта не налагат използването на малочислени групи по охраната им и в този случай командирът на отряда трябва да инструктира някой от сержантите...“ И така нататък. Това са цитати от „Наръчник на командира на малък ударен отряд“, сякаш може да бъде наречено наръчник нещо, което заема цели две микрофишови карти, тоест близо 2000 страници.

Ако желаете да се превърнете в напълно еkleктичен експерт в област на познанието, която ви отвращава, постъпете в UNEF и се запишете за офицер.

Бяха сто и деветнайсет души и аз отговарях за 118 от тях. В това число включвах и себе си, но изключвах комодора, който навярно и сам можеше да се погрижи за собствената си персона.

По време на двете седмици отпуска, дадени ми след сесията с КУИСЖ, не се видях с никого от ротата си. Преди първата ни сбирка трябваше да се явя при Офицера по временна ориентация. Обадох се да ми назначат среща с него и секретарят му ме осведоми, че полковникът щял да се срещне с мен след вечеря в офицерския клуб, където ходеха предимно командири от шесто ниво нагоре.

Отидох по-рано, като си мислех да вечерям там, но не предлагаха нищо друго, освен закуски. Хапнах някаква пихтиеста каша, която съвсем малко напомняше на стриди и погълнах остатъка от калории под формата на алкохол.

— Майор Мандела?

Твърде зает със седмата си по ред бира, не бях забелязал пристигането на полковника. Понечих да се изправа, но той ми даде знак да си остана седнал и се отпусна тежко на стола срещу мен.

— Много съм ти задължен — рече той. — Отърва ме от свършека на една отегчителна вечер. — Той ми подаде ръка. — Джак Кайнък на твоите услуги.

— Полковник...

— Не ме полковничи и аз няма да те майоря. Ние, старите изкопаеми трябва да... си сътрудничим, Уилям.

— Нямам нищо против.

Поръча някакво питие, за което изобщо не бях чувал.

— Откъде да започнем? Според досието ти, за последен път си бил на Земята през 2007 година.

— Точно така.

— Не ти хареса много, нали?

— Не. Зомбита, щастливи роботи.

— Е, нещата се пооправиха. После отново се влошиха. Благодаря. — Един редник му донесе питието, искряща смес, зеленикава на дъното на чашата, но нагоре просветляваше до цвета на шартрьоз. Той отпи. — Сетне пак се оправиха, после се влошиха, сетне... Не знам. Цикли.

— И какво е все пак положението?

— Ами... не съм много сигурен. Получаваме купища доклади и тям подобни, но е трудно човек да отсее пропагандата. Не съм се връщал от двеста години; тогава бе доста зле. Всъщност, зависи какво харесва човек.

— А в момента как е?

— О, чакай да си спомня. Има доста вълнения. Чувал ли си за движението на пацифистите?

— Не, не мисля.

— Хм. Името подвежда. Всъщност става дума за война, за партизанска война.

— А аз си въобразявах, че мога да ти съобщя името, ранга и серийния номер на всяка война от Троянската насам.

Той се усмихна.

— Тая сигурно са я пропуснали. И са имали причина. Подразбрах, че била дело на ветерани — оцелелите от Йод-38 и Алеф-40; уволнили ги заедно и те решили, че могат да завземат управлението на UNEF на Земята. Получили и подкрепата на населението.

— Но загубили.

— Ние все още сме тук — той разтлачка питието си и цветовете му се промениха. — За съжаление всичко, което зная, се основава на слухове. Последният път, когато бях на Земята, бунтът на ветераните вече бе потушен, ако изключим някои спорадични саботажки. А и тогава това не бе съвсем безопасна тема за разговори.

— Малко съм учуден — рекох аз, — да не кажа изумен. Че населението на Земята изобщо би се заело с нещо... против волята на правителството.

Той издаде нечленоразделен звук.

— Особено пък — с революция. Когато бяхме там, човек не можете да чуе и една проклета думица срещу UNEF — или срещу местните власти. Бяха психопрограмирани от главата до петите да приемат статуквото такова, каквото е.

— А, това също е цикличен процес. — Той опря гръб в облегалката на стола си. — Не става въпрос за техника. Ако бе поискало, правителството на Земята можеше да има пълен контрол върху... всяка нетривиална мисъл или действие на своите граждани от люлката до гроба. Не го правят, защото би било фатално. Защото войната продължава. Вземи например твоя собствен случай: беше ли мотивационно хипнотизиран, докато бе в „кюпа“?

Замислих се за миг.

— И да съм бил, не е задължително да го знам.

— Така е. Поне отчасти. Но аз те уверявам, че те са оставили тази област от мозъка ти непокътната. Всяка промяна в отношението ти към UNEF или към войната, или към войните изобщо, произтича от новопридобитото познание. Никой не си е играл с базовите ти мотивации. И би трябвало да си наясно защо.

В лабиринта от нови знания пробягаха имена, дати, фигури.

— Тет-17, Сед-21, Алеф-14. Комисията Ласло... Докладът на „Извънредната комисия Ласло“...

— Правилно. И ако се върнем още по-назад, твоят собствен опит от Алеф-1. От роботите не стават свестни войници.

— А би трябвало — рекох аз. — Съгласно очакванията на двайсет и първи век. Програмираното поведение трябваше да даде отговор на всеобщата мечта. Да създадеш армия, събрала в едно най-добрите черти на SS, Преторианската гвардия, Златната орда, рейдърите на Мозби, Зелените барети.

Той се изсмя над чашата си.

— Изправи тази армия срещу отделение мъже в модерни бойни скафандри. Сражението ще свърши за броени минути.

— Стига всеки боец в това отделение да е с акъла си. Тогава той ще се бие като истински дявол, за да отърве кожата си.

Поколението войници, което бе станало причина за появата на Доклада на „Комисията Ласло“, бе програмирано от раждането си да се съобразява с представата за идеалния боец. Действаха чудесно като екип, бяха направо кръвожадни, без да дават и пет пари за собственото си оцеляване — и въпреки това тауранците ги направиха на кайма. Тауранците също се биеха, без да щадят своя живот. Но при тях всичко се получаваше някак си по-добре, а и винаги имаха числено превъзходство.

Кайнък си поръча ново питие и се зазяпа в цветовете му.

— Прегледах психологическия ти портрет — рече накрая той. — Преди да дойдеш тук и след обучението ти в „кюпа“. В най-общи линии е един и същ — и преди, и след това.

— Успокой ме — казах аз и си поръчах още бира.

— Не бива да си чак толкова доволен.

— Какво, да не би да подсказва, че от мен няма да излезе офицер? Казах им го от самото начало. Не ставам за лидер.

— Донякъде е вярно, донякъде — не. Искаш ли да чуеш какво включва портретът ти?

Свих рамене.

— Секретен е, нали?

— Да — отвърна той. — Но сега си майор. Можеш да получиш досиетата на всички, които са под твое разпореждане.

— Предполагам, че портретът ми не съдържа големи изненади.

Но все пак ме глождеше известно любопитство. Кое животно не изгаря от любопитство пред огледалото?

— В него се твърди, че си пацифист по убеждение. При това си се провалил и поради тази причина имаш лека невроза. С която се справяш, като прехвърляш товара на личната си вина връз армията.

Бирата бе тъй студена, че зъбите ми изтръпнаха.

— Дотук — никакви изненади.

— Ако се наложи вместо тауранец да убиеш човек, не съм сигурен дали ще можеш да го сториш. Макар навярно да знаеш хиляди начини, по които да го направиш.

Не знаех какво да му отговоря, което сигурно означаваше, че беше прав.

— А що се отнася до това дали можеш да бъдеш лидер, разполагаш с определен потенциал. Но той по-скоро подхожда на учител или свещеник; би ръководил, изхождайки от състраданието и съчувствието. Имаш желанието да внушаваш на хората идеи, а не да им налагаш волята си. Кое то ще рече, че ще бъдеш адски кофти офицер, освен ако не се промениш.

Трябваше да се засмея.

— В UNEF сигурно са знаели всичко това, още когато са ме пратили на офицерските курсове.

— Тук имат значение и други параметри — рече той. — Например, ти се приспособяваш лесно, умерено интелигентен си, притежаващ аналитично мислене. И си един от единайсетте души, които са преживели цялата война.

Не можах да се въздържа:

— Оцеляването е качество за един редник. А офицерът трябва да е в състояние да даде пример със смелостта си. Да загине с кораба си. Да върви по парапета, сякаш изобщо не го е страх.

— Но не и когато предполагаемата ти смяна се намира на разстояние хиляда светлинни години.

— И все пак, нещо не се връзва. Защо ще ме изтеглят чак от Хевън и ще ме обучават, след като навярно една трета от хората тук, на Старгейт, са по-подходящ изходен материал? Боже мой, колко типично армейско мислене!

— Подозирам, че по-скоро бюрократичното мислене има пръст в твоя случай. Прекалено си възрастен, за да бъдеш обикновен войник.

— Дължи се на „разширеното“ време. Участвал съм само в три кампании.

— Да, но това е с два и половина пъти повече, отколкото може да преживее един среднестатистически войник. Момчетата от пропагандата навярно ще те превърнат в народен герой.

— Народен герой. — Сръбнах от бирата си. — Къде е сега Джон Уейн^[1], когато имаме най-голяма нужда от него?

— Джон Уейн ли? — Той поклати глава с недоумение. — Никога не съм влизал в къпа. Знаеш ли, не съм специалист по военна история.

— Забрави.

Кайнък довърши питието си и помоли редника да му донесе — кълна се във всевишния — „Ром Антарес“.

— Е, предполага се, че аз ще бъда твоя офицер по темпорално ориентиране. Какво искаш да узнаеш за настоящето? Или по-скоро за онова, което минава за настояще.

Все още не ме оставяше на мира една мисъл:

— Никога не си бил в къпа?

— Не, вътре попадат само бойните офицери. Компютърните мощности и енергията, необходими за триседмичното ти обучение там, ще стигнат на цялата Земя за няколко дни. Прекалено скъпо удоволствие за нас, сухоземните плъхове.

— Според наградните ти лентички, ти също си воювал.

— На практика аз съм бивш военен.

Ромът „Антарес“ бе налян във висока, тънка чаша и представлявате бледокехлибарена течност, върху която плаваше малко ледче. На дъното стоеше яркочервено хапче с размера на нокът; от него се издигаха червени вълма.

— Какво е туй, червеното?

— Канела. По-скоро, малко естер с канела. Хубаво е... искаш ли да го опиташ?

— Не, благодаря, ще си остана на бира.

— На първо равнище, в библиотечния компютър, има блок за времева ориентация, който моите служители попълват ежедневно с нова информация. Можеш да прибегнеш до него с всякакви въпроси. Но най-много бих искал да те подготвя за... срещата с Ударната ти сила.

— Какво, нима всички са киборги? Или клонинги?

Той се засмя.

— Не, не е законно да се клонират хора. Главният проблем се състои в това, че... ъ-ъ-ъ, си хетеросексуален.

— О, няма никакъв проблем. Толерантен съм.

— Да, психологическият ти портрет сочи същото... смята се, че си толерантен, но проблемът не е точно в това.

— Нима?

Ясно ми бе какво щеше да последва, не в подробности, а по същество.

— В UNEF се призовават само емоционално уравновесени хора. Знам, че ти е трудно да го възприемеш, но хетеросексуалността се смята за емоционална деформация. Относително лесно лечима.

— Ако си мислят, че ще им позволя да ме...

— Успокой се, прекалено си възрастен. — Той отпи малка глътка.

— Няма да ти е чак толкова трудно да си общуваш с тях, колкото ти се...

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че всички в ротата ми са хомосексуалисти? Всички, освен мен?

— Уилям, всички на Земята са хомосексуалисти. С изключение на около хиляда души — ветераните и неизличимите.

— Аха. — Какво можех да кажа? — Този способ да се решат демографските проблеми ми се вижда жестокичък.

— Може би. Но въпреки това е ефикасен; населението на Земята е устойчиво, малко под милиардната граница. Когато някой умре или замине за друга планета, се „отглежда“ следващият.

— Значи не се „ражда“?

— Ражда се, да, но не и по стария начин. Вашият старомоден термин за този акт бе „бебе в епруветка“, но, естествено, вече не се

използват епруветки.

— М-да, на това му викат постижение.

— Във всяка детска ясла има изкуствена утроба, която поема грижата за човека през първите осем или десет месеца от живота му. Събитието, което би нарекъл „раждане“, се извършва за няколко дни; вече не е онова неочаквано, сурово явление, каквото е било в миналото.

О, какъв прекрасен нов свят, помислих си аз.

— И травмата при раждането отсъства. Един милиард идеално приспособени хомосексуалисти.

— Идеално приспособени към днешните условия на Земята. Аз и ти бихме ги намерили малко необичайни.

— Това е меко казано. — Допих си бирата. — Ти самият, ти... да не би да си хомосексуалист?

— О, не — отвърна той и аз се успокоих. — Но всъщност вече не съм и хетеро. — Той се плесна по бедрото при което отекна странен звук. — Бях ранен и се оказа, че съм получил рядка болест на лимфната система, не мога да регенерирам. От кръста надолу съм само метал и пластмаса. Ако използвам твоето одевешно определение, май съм нещо като киборг.

Много повече, както би казала майка ми.

— Хей, редник — извиках сервитъора аз, — я ми донеси един „Антарес“.

Да си седиш тук, в бара, с един безполов киборг, който навярно е единственият нормален човек на цялата проклета планета!

— Направи го двоен, моля те.

2.

Когато изпълниха лекционната зала, където на следващия ден се състоя първият ни сбор, те изглеждаха съвсем нормални. Само дето бяха доста млади и малко напрегнати.

Повечето от тях бяха излезли от детските домове преди седем или осем години. Домовете бяха контролирани, изолирани от останалия свят заведения, до които имаха достъп само някои специалисти — най-вече педиатри и учители. Когато човек напусне дома на дванайсет или тринайсет годишна възраст, той първо си избира име (фамилното се взема от донора-родител с най-висок генетичен рейтинг) и вече се смята за възрастен, макар и с изпитателен срок, а образованието му на този етап фактически е равно на онова, което аз бях получил след първата си година в колежа. Мнозина продължават да учат и специализират, но някои директно получават служба и започват направо да бачкат.

Наблюдават ги отблизо и ако някой покаже признаци на социопатия, например хетеросексуални наклонности, веднага го изпращат в поправително училище. Или го излекуват, или остава там за цял живот.

Всички постъпват в UNEF на двайсетгодишна възраст. Повечето вършат чиновническа работа в координационните отдели в продължение на пет години, след което ги уволняват. Неколцина щастливци, приблизително един на осем хиляди, биват приканени да встъпят доброволно в бойните действия. Отказът се счита за признак на асоциално поведение, въпреки че поканата означава по същество да подпишеш за още пет години допълнителна военна служба. А шансът да оживееш през следващите десет години е толкова малък, че почти е равен на нула; досега никой не бе оцелял. Остава единствената възможност войната да свърши преди десетте ти субективни години да са изминали. И надеждата, че разширението на времето ще удължи паузите между отделните сражения.

След като знаеш, че влизаш в бой приблизително веднъж на една субективна година, и след като 34 на сто оцеляват след всяка битка,

лесно можеш да изчислиш шансовете си да преживееш десет години. Те съставляват около две хилядни от процента. Или, казано по друг начин, вземаш един старомоден шестзаряден револвер и играеш на руска рулетка — шестте патрона са в барабана, Поздравления, ако успееш да натиснеш спусъка десет пъти под ред, без да изплескаш отсрещната стена! Вече си цивилен.

След като в бойните части на UNEF има около шейсет хиляди бойци, може да се очаква, че през следващите десет години от тях ще оцелеят 1,2. Не ми се вярваше сериозно аз да съм този щастливец, макар да бях преминал половината от службата.

Колцина от тези млади войници, които сега изпълваха залата, бяха наясно, че са обречени? Опитах се да свържа лицата им с досиетата, които преглеждах цяла сутрин, но не бе никак лесно. Всички бяха подбрани в съответствие с едни и същи строги критерии и удивително си приличаха: високи, но не много, мускулисти но не и набити; интелигентни, но не и заваяни... Земята очевидно бе станала много по-хомогенна в расово отношение, отколкото в моя век. Повечето от тях напомняха донякъде на полинезийци. Само двамина — Каябанда и Лин — изглеждаха чисти представители на определени расови типове. Почудих се дали останалите нямаше да ги вземат на подбив.

Мнозинството жени не блестяха с особена красота, но и аз не бях в състояние да ги преценя обективно. Цяла година вече съхранявах целомъдрие — откакто се бях сбогувал с Меригей на Хевън.

Питах се дали някоя от тях не притежаваше и следа от атавистични наклонности. Някоя, която не би се надсмяла над ексцентричността на командира си. *Абсолютно е забранено офицер да завързва сексуална връзка с подчинените си.* Каква деликатна формулировка! *Нарушаването на това правило се наказва с отнемане на заплащането и разжалване в чин редник, а, ако тази връзка влияе върху бойната ефективност на частта — с незабавна екзекуция.* Ако всички правила на UNEF бяха нарушавани така небрежно и непрекъснато както това, тя щеше да е една много безгрижна армия.

Нито едно от момчетата не ми хареса обаче. Нямах и бегла представа как щяха да ми изглеждат след година.

— Ми-и-и-рно!

Това бе лейтенант Хилибоу. Благодарение на новите си рефлексии, не скочих на крака. Всички останали в залата се изопнаха.

— Името ми е лейтенант Хилибоу и съм вашият втори помощник.

На времето това бе длъжността първи полски сержант. Беше сигурен признак, че армията съществуваше вече толкова отдавна, та започваше да се претрупва с офицери.

Хилибоу наистина изглеждаше като корав, професионален солдат. Навярно всяка сутрин, докато се бръснеше, крещеше заповеди пред огледалото. Но аз бях чел досието ѝ и знаех, че бе влизала в бой само веднъж, при това само за няколко минути. Изгубила ръка и крак и досущ като мен отново бе призована в армията, след като бе преминала през тестовите, които ти дават да попълниш в клиниката по регенерация.

По дяволите, преди да преживее тази травма тя може да е била и твърде приятна личност; достатъчно мъчително е, дори когато ти израства само един крайник.

Пробутваше им обичайните сержантски пиперлия приказки от типа на „строго, но справедливо“: не ми губете времето с дреболии, спазвайте субординацията, повечето проблеми могат да бъдат решени до пето командно ниво.

Всичко това ме наведе на мисълта, че щеше да е добре, ако бях намерил време предварително да поговоря с нея. Командването на Ударните сили ни бе спешило за този сбор, защото на следващия ден трябваше да се товарим на кораба и затова можах да разменя с офицерите си само по няколко думи. Но те явно не бяха достатъчни, защото се оказа, че между мен и Хилибоу съществуваха доста различни представи по отношение на управлението на една рота. Вярно, че *прякото ръководство* бе нейна работа; аз само командвах. Но тя създаваше потенциална ситуация от категорията „добър тип — лош тип“, използвайки серия от команди, за да се изолира от хората с по-нисък от нейния ранг. Аз възнамерявах да не се държа чак толкова отчуждено и да отделям по един час всеки ден, в който войниците можеха да идват при мен с оплаквания или предложения, без разрешение на преките си началници.

И двамата бяхме заредени с една и съща информация по време на трите си седмици, прекарани в „кюпа“. Интересно, че бяхме стигнали

до тъй различни заключения относно водачеството. Политиката на „отворените врати“, например, бе дала добри резултати в „модерните“ армии на Австралия и Америка. И изглеждаше особено подходяща за нашата ситуация, при която всички щяха да бъдат затворени в ограничени пространства с месеци, дори цяла година. Бяхме използвали тази методика на „Сангре и Виктория“, последният космически кораб, на който служих, и там тя успешно разслабваше напрежението.

Докато рецитирате речта си за организацията на вътрешния военен порядък, Хилибоу бе дала заповед „Свободно“; съвсем скоро щеше да им изкомандва „Мирно“ и да ме представи. За какво трябваше да им говоря? Възнамерявах да им кажа само няколко встъпителни думи, да обясня политиката си на „отворени врати“ и да ги предам на комодор Антопол, която да им съобщи това-онова за „Масарик II“. Но май бе по-добре да отложа обясненията си, докато не поговоря надълго и нашироко с Хилибоу; всъщност най-добре щеше да е тя да обясни тази политика на мъжете и жените, за да не си помислят, че ние двамата сме се хванали за гушите.

Спаси ме първият ми помощник — капитан Мур. Той нахлу през страничната врата (този тлъстичък метеор винаги тичаше), козирува чевръсто и ми подаде плика, в който се намираха бойните ни заповеди. Проведох шепнешком едно бързо съвещание с комодора и тя се съгласи, че нямаше да ни навреди, ако им съобщяхме накъде сме се запътили, макар че по принцип редовите войници „няма нужда да знаят“.

Едно от нещата, които не ни притесняваха в тази война, бяха вражеските агенти. След хубаво пребоядисване всеки тауранец може да се дегизира най-много като лабораторна гъба. Винаги готов да предизвика подозрение.

Хилибоу ги призова към внимание и в следващия миг вече им разправяше с чувство на дълг какъв добър командир щях да им бъда; също, че съм участник във войната от самото ѝ начало и ако възнамеряват да оцелеят, за препоръчване е да последват примера ми. Не спомена, че бях посредствен войник с таланта да не бъда улучван. Нито пък им каза, че бях напуснал армията при първата възникнала възможност и сетне се бях върнал в нея, само защото условията на Земята бяха непоносими.

— Благодаря, лейтенант — заех мястото ѝ на подиума. — Свободно! — разгърнах единствения лист, върху който бяха написани заповедите ни и им го показах. — Имам за вас две новини: добра и лоша.

Това, което преди пет века звучеше като шега, сега бе обикновена констатация.

— Ето заповедите ни за кампанията на Сейд-138. Добрата новина е, че навярно няма да се сражаваме, поне не веднага. Лошата е, че ще играем ролята на мишена.

След тези думи те се поразмърдаха, но никой не каза нищо и никой не свали очи от мен. Добра дисциплина. Или може би — просто фатализъм; нямах представа колко реалистично си представяха бъдещето. И по-точно — липсата на бъдеще.

— Това, което ни е заповядано да предприемем, е... да намерим най-голямата входно-изходна планета в системата на Сейд-138 и да построим база на нея. Сетне да останем в базата, докато не ни сменят, т.е. приблизително две или три години. През това време почти сигурно ще бъдем нападнати. Както мнозина от вас навярно знаят, командването на Ударните сили е разкрило стандартния модел, по който врагът се придвижва от една черна дупка към друга. Надяват се да съумеят да проследят тази сложна закономерност във времето и пространството и да открият родната планета на тауранците. Засега обаче единственото, което началниците ни могат да направят, е да пращат групи за прехващане, които да ограничават експанзията на противника. В общи линии нашата задача се състои тъкмо в това. Ще бъдем една от няколкото десетки ударни групи, които ще блокират маневрите на тауранците, в близост до техните териториални граници. Никога няма да е достатъчно често, нито достатъчно силно напомнянето ми колко е важна тази наша задача — ако UNEF успее да ограничи експанзията на противника, може би ще успеем да го обградим. И да спечелим войната.

За предпочитане — преди да сме се превърнали в пушечно месо. Искам едно нещо да е ясно: възможно е да ни атакуват в деня, в който се приземим, както е възможно и просто да поседим там десет години и сетне да се върнем у дома. — Шансът за последното май бе равен на нула. — Но каквото и да се случи, през цялото време всеки от нас ще трябва да бъде в съвършена бойна форма. Докато траят преходите, ще

поддържахме редовна програма по физическа подготовка и ще преговаряме наученото. Особено по строителна техника — ще трябва да изградим отбранителните си съоръжения за възможно най-кратко време.

Господи, тонът ми заприличваше на офицерски!

— Въпроси? — Нямаше въпроси. — Тогава бих искал да ви представя комодор Антопол. Комодор?

Комодорът не се опита да скрие отегчението си, докато изброяваше пред аудиторията, съставена от хлапетии, характеристиките и възможностите на „Масарик II“. По време на принудителното ми обучение в купа аз бях усвоил повечето от фактите, които съобщаваше тя, ала последните й думи ме заинтригуваха.

— Сейд-138 ще бъде най-далечната черна дупка, до която е достигал човек. Тя дори не се намира в нашата галактика, а е по-скоро част от Големия Магеланов облак, на около 150 000 светлинни години оттук. Пътуването ни ще изисква четири колапсарови скока и ще трае около четири субективни месеца. Маневрите за навлизане в колапсара ще ни пратят в момента на сближаване със Сейд-138 с около триста години след календара на Старгейт.

Ето ти още седемстотин изминали години, ако оживеех, за да се завърна. Не че имаше голямо значение; с Меригей се бяхме разделили навеки, а на света не съществуваше друг човек, който означаваше нещо за мен.

— Както каза и майорът, не бива да допускате тези цифри да ви въведат в заблуждение. Противникът също се е насочил към Сейд-138; възможно е да пристигнем там в един и същи ден. Аритметиката на ситуацията е сложна, но можете да вярвате на думите ни; състезанието ще бъде много оспорвано.

— Майор, имате ли още нещо за тях?

Започнах да се изправям.

— Ами...

— Ми-и-и-рно! — изкрещя Хилибоу.

Трябваше да свикна с това.

— Искам само да уведомя старшите офицери от четвърто ниво нагоре, че бих желал да се видя с тях за няколко минути. Възводните сержанти, отговаряте хората ви да са построени в отсек 67 утре, в

четири сутринта. Дотогава всички могат да разполагат с времето си. Свободни сте.

Поканих петте офицера в кабината си и извадих бутилка истински френски коняк. Струваше ми двумесечна заплата, но какво друго можех да направя с парите си?

Раздадох чашите, но Алсивър, лекарката, се поколеба. Вместо да пийне, тя строши малка капсулка под носа си и вдъхна силно. После без особен успех се опита да прикрие еуфоричното си изражение.

— Нека първо да решим един основен проблем, който засяга личния състав — рекох аз, докато им наливах. — Знаете ли всички, че не съм хомосексуално ориентиран?

Смесен хор от „да, сър“ и „не, сър“.

— Смятате ли, че това би могло да... усложни положението ми на командир? Поне що се отнася до редовия състав?

— Сър, аз не мисля... — започна Мур.

— Няма нужда да ме титулувате — рекох, — не и в този ограничен кръг; преди четири години, искам да кажа, по моята обективна времева скала, бях все още редник. Когато войниците не се навъртат наоколо, за вас аз съм просто Мандела или Уилям. — В мен се породил чувството, че допуснах грешка, още докато го казвах. — Продължавай.

— Ами добре, Уилям — подкара направо той, — това би могло да се превърне в проблем преди сто години. Знаеш как са се чувствали хората тогава.

— Всъщност не знам. Единственото, което знам за периода между двайсет и първи век и наши дни е военната история.

— О, така ли? Ами, това се е считало, ъ-ъ-ъ, как да се изразя? — той плесна с ръце.

— Било е квалифицирано като престъпление — вметна лаконично Алсивър. — По времето, когато Съветът по евгеника се стараел да прокара в обществото идеята за еднopolовия секс.

— Съвет по евгеника ли?

— Поделение на UNEF. Има власт само на Земята — тя вдъхна дълбоко от счупената капсула. — Идеята им била да убедят хората, че не бива да правят деца по естествен път. Защото, „А“, хората

проявявали осъдителна липса на разум при избора на генетичен партньор. И „Б“: — Съветът преценил, че расовите различия водят до ненужно разделение в редовете на човешкото братство; така само няколко поколения след въвеждането на тотален контрол върху раждаемостта, цялото население на планетата щяло да се обедини в една раса.

Не предполагах, че бяха стигнали чак дотам. Макар че бе логично.

— И ти одобряваш всичко това? Като лекар?

— Като лекар ли? Не съм много сигурна. — Тя извади от джоба си нова капсула, повъртя я между палеца и показалеца си, загледана в нищото. Или в нещо, което ние, останалите не можехме да съзрем. — Сегашното положение донякъде облекчава работата ми. Множество болести просто вече не съществуват. Но се боя, че шефовете не знаят чак толкова много за генетиката, колкото си мислят. Това не е точна наука; възможно е да допуснат някоя грешка, а резултатите от нея да се проявят чак след векове.

Тя строши ампулата под носа си и вдиша дълбоко на два пъти.

— Но като жена аз съм изцяло „за“.

Хилибоу и Ръск закимаха енергично.

— Заради това, че не ти се налага да раждаш ли?

— Отчасти — да — тя събра очите си по смешен начин, вгледана в капсулата, докато вдишваше за последно. — Но най-вече поради... поради това... че не се налага да си с мъж. Да влиза в мен. Отвратително е, нали разбираш?

Мур се разсмя.

— След като не си го опитвала, Даяна, недей да...

— О, замълчи — и тя го замери на шега с празната капсула.

— Но това е съвсем естествено — възразих аз.

— Естествено е и да скачаш от дърво на дърво. Да ровиш земята за корени с тъпа сопа. Напредък, мой добри майоре, напредък.

— Както и да е — рече Мур, — това е било смятано за престъпление само за един относително кратък период от време. Сетне било преценено, че е, ъ-ъ-ъ, лечимо...

— Деформация.

— Благодаря. А сега, днес, то е такава рядкост... Съмнявам се, че някои от мъжете и жените изобщо ще му обърнат внимание.

— Просто ще го възприемат като проява на ексцентричност — обобща великодушно Даяна. — Не е като да ядеш бебета.

— Точно така, Мандела — присъедини се и Хилибоу. — На мен, например, ми е свършено безразлично.

— Аз... радвам се.

Страхотно. Почваше да ми става ясно, че нямах и най-бегла представа как да се държа с хората. Доколкото моето „нормално“ поведение се базираше върху сложния, неписан кодекс на сексуалния етикет. Трябваше ли да се отнасям и с мъжете, както с жените, и обратно? Беше дяволски объркващо.

Гаврътнах чашата си и я оставих.

— Добре, благодаря ви, че ме окуражихте. Това бе главното, което исках да изясня... Мисля, че имате да довършвате доста неща, да се сбогувате и прочее. Нека да не ви задържам повече.

Всички се оттеглиха, с изключение на Чарли Мур. Двамата с него отидохме да се отдадем на прощален запой из офицерските клубове в сектора. Влязохме в дванайсет и може би щяхме да посетим всичките, но реших да поспя няколко часа преди сбора на следващия ден.

В един момент Чарли тръгна да ме сваля и го направи много учтиво. Надявам се отказът ми да е бил също тъй учтив — предположих обаче, че тепърва щях да натрупам доста опит в това отношение.

3.

Паякообразните конструкции на първите ни междузвездни кораби притежаваха своеобразна деликатна красота. Но след различни технологични подобрения се оказа, че структурната якост е по-важна от икономията на маса (някой от старите кораби сигурно ще се разтегли като акордеон, ако опитате с него маневра при ускорение от 25 g). Това се отрази и на дизайна им: изглеждаха бездушни, тежки, прекалено функционални. Единствената украса на нашия бе името му — „Масарик II“, изписано върху обсидиановия му корпус с убито сини букви.

Совалката ни прелетя покрай името по пътя си към товарния отсек; екип от мъже и жени, които изглеждаха съвсем дребни, работеше нещо по поддръжката на корпуса. Вземайки техния ръст като база за сравнение, можахме да преценим, че буквите на името бяха високи поне по стотина метра. Корабът бе по-дълъг от километър (1036,5 метра, съобщи латентната ми памет), с широчина около една трета от дължината (319,4 метра).

Това не означаваше, че щяхме да се разполагаме нашироко в него. Корабът носеше в търбуха си шест големи изстребителя с тахионни двигатели и петдесет робота-дрони. Пехотата бе сбутана в единия му ъгъл. *Войната е територия на противоречията*, казва Клаузевиц; имах чувството, че щяхме да подложим твърдението му на проверка.

Оставаха ни шест часа, преди да се потопим в ускорителните резервоари. Захвърлих сака си в тясната кабина, която щеше да бъде моят дом през следващите двайсет месеца, и тръгнах да проуча обстановката.

Чарли ме бе изпреварил и пръв се бе възползвал от привилегията да оцени качеството на кафето в офицерския салон на „Масарик II“.

— Жлъчка от носорог — изсумтя той.

— Все пак не е соя — отвърнах аз и го кусах внимателно. М-да-а, май че само след седмица вече щях да си мечтая за соята.

Стаята ни за отдих и развлечение представляваше кабинка с размери около три на четири метра, с метален под и стени, с кафемашина и четящо устройство към библиотеката. Имаше и шест твърди стола и маса с клавиатура на нея.

— Готино местенце, а? — той разсеяно извика на четящото устройство индекса на заглавията. — Маса военна теория.

— Това е добре. За освежаване на паметта ни.

— Сам ли постъпи на обучение?

— Аз ли? Не. По заповед.

— Поне си имаш извинение. — Той изключи терминала и се загледа в потъмняващия екран. — Аз постъпих доброволно. Никой не ми каза, че ще се чувствам така.

— Аха. — Той нямаше предвид сложните ни морални проблеми, например за товара на отговорността и т.н. — Казват, че нещата се уталожват с отминаването на времето.

След всичката онази информация, с която те наблъскват; това постоянно, безмълвно нашепване.

— А, ето къде сте били.

Влезе Хилибоу и ни поздрави. Огледа набързо стаята и стана очевидно, че спартанското обзавеждане срещна одобрението й.

— Ще се обърнеш ли към ротата преди да влезем в ускорителните резервоари?

— Не, не виждам защо... е необходимо.

Едва не казах „желателно“. Изкуството да наказваш подчинените си е твърде деликатно. Разбрах, че щеше да се наложи непрекъснато да припомням на Хилибоу, че не тя е командирът.

Или да си сменя отличителните знаци с нея. Да я оставя да изпита докрай радостта от командването.

— Събери, ако обичаш, взводните командири и преговорете процедурата по потапянето. По-късно ще проведем и тренировки за бързина. Но засега смятам, че войниците могат да си починат няколко часа.

Особено ако бяха махмурлии като командира си.

— Слушам, сър.

Тя се обърна и излезе. Малко се засегна, защото това, което я накарах да направи, влизаше в задълженията на младшите лейтенанти Райлънд и Ръск.

Чарли отпусна възпълното си тяло върху един от твърдите столове и въздъхна.

— Двайсет месеца на тази гадна машина. При това — с нея. По дяволите!

— Е, ако се държиш добре с мен, няма да ви настаня заедно.

— Благодарско. Завинаги ще бъда твой роб. Начиная от... ами, следващия петък. — Той се взря в чашата си и реши да не допива утайката. — Сериозно погледнато, тя наистина ще ни създава ядове. Как възнамеряваш да постъпиш с нея?

— Не знам.

Разбира се Чарли също се държеше непокорно. Но той беше моят първи заместник и не биваше да го наказвам. Пък и нали трябваше да имам поне *един* приятел.

— Може би ще омекне, след като потеглим.

— Сигурно си прав.

На практика ние вече бяхме на път, пълзяхме към колапсара на Старгейт с ускорение 1 g. Но това бе само заради удобството на екипажа; при безтегловност на мнозина им прилязва. Същинското ни пътуване щеше да започне след като влезехме в резервоарите.

Салонът беше прекалено потискащ, затова Чарли и аз използвахме останалото време, докато все още свободното движение бе възможно, за да огледаме кораба.

Комодорският мостик наподобяваше компютърна зала; вече се бяха отказали от лукса на видеоекраните. Държахме се на почтено разстояние от Антопол и нейните офицери, които правеха последни проверки, преди всички да се намърдаме в ускорителните резервоари, поверявайки съдбата си на машините.

В навигационната все пак имаше илюминатор, дебел пластмасов балон, разположен отпред. Лейтенант Уйлямс не бе зает, операциите, които той трябваше да извърши преди скока, бяха напълно автоматизирани, и затова се зарадва като ни видя.

Почука с показалец по илюминатора.

— Да се надяваме, че при това пътуване няма да ни се наложи да го използваме.

— И защо?

— Прибягваме до услугите му само когато се загубим. — Ако ъгълът на навлизане в черната дупка бъде сгрешен само с хилядна от

радиана, може да се окажем чак на другия край на галактиката. — В състояние сме да установим приблизително местоположението си чрез спектрален анализ на най-ярките звезди. Нещо като пръстови отпечатащи. Ако идентифицираме три от тях, можем да си изчислим координатите.

— И след това да открием най-близката черна дупка и да се върнем на курса — допълних аз.

— Тъкмо в това се състои проблемът. Сейд-138 е единствената черна дупка, която ни е известна в Магелановия облак. И знаем за нея, благодарение на подслушано противниково съобщение. Дори и да успеем да намерим друга черна дупка, ако се изгубим в Облака, няма да сме наясно откъде да навлезем в нея.

— Не думай!

— Но всъщност много е вероятно и въобще да не се изгубим — рече той с дяволито изражение. — Можем да се пъхнем в резервоарите, да се насочим към Земята и да отлетим с пълна мощност. Ще пристигнем на нея след три месеца корабно време.

— Разбира се — рекох аз. — Което означава 150 000 години напред в бъдещето.

При 25 g достигате до девет десети от скоростта на светлината за по-малко от месец. А оттам насетне вече сте в ръцете на Свети Алберт.

— Е, това му е неудобството — рече той. — Но поне ще разберем кой е спечелил войната.

Човек не можеше да не се запита колко ли народ бе изкръшнал от войната тъкмо по този начин. Имаше четирийсет и две пропаднали някъде ударни групи, за които нищо не се знаеше. Напълно възможно беше всички те да се носят сега в нормалното космическо пространство със скорост, близка до светлинната, и една по една през следващите няколко века да се появят на Земята или на Старгейт.

Ето подходящ начин да те обявят за безследно изчезнал, тъй като, след като излезеш от веригата колапсарови скокове, ще бъде вече невъзможно да бъдеш засечен. За нещастие последователността на скоковете се програмира от Командването на Ударните сили; щурманът на кораба се намесва в работата на компютъра само в случай, когато грешка в изчисленията ни набути в грешен „червеен тунел“ и изскочим някъде на майната си в космоса.

Чарли и аз отидохме да видим физкултурния салон, който бе достатъчно просторен, за да поеме десетина души наведнъж. Накарах го да състави разписание, така че, след като излезехме от резервоарите, всеки от нас да може да тренира по един час дневно.

Столовата бе съвсем малко по-голяма от салона — дори и на четири смени, храненето щеше да става плътно рамо до рамо — а салонът на редовия състав въздействаше на психиката дори по-депресиращо и от офицерския. Щях да си имам проблеми с настроенията на подчинените си далеч преди да изтекат двайсетте месеца.

Отсекът на оръжейниците се равняваше по размери на физкултурния салон, столовата и двете стаи за отдих, офицерската и на редниците, взети заедно. Не можеше да бъде и другояче, след като в последните векове се бе достигнало до такова огромно разнообразие от пехотинско въоръжение. Основният вид оръжие си оставаше бойният скафандър, макар той да бе много по-усъвършенстван от онзи първи модел, в който ме бяха набутали малко преди кампанията на Алеф-нула.

Лейтенант Райлънд, оръжейникът, наблюдаваше четиримата си подчинени, по един от всеки взвод, които проверяваха за последен път как е складирано оръжието. Може би това бе най-отговорната работа на целия кораб, като си помисли човек какво може да се случи с всичките тези тонове експлозивни и радиоактивни вещества при ускорение 25 g.

Отвърнах на небрежния му поздрав.

— Всичко наред ли е, лейтенант?

— Тъй вярно, сър, с изключение на тези проклети саби. — Използваха се в условията на стазисно^[2] поле. Пропастта между днешната физика и моята докторска дисертация бе толкова голяма, колкото онази, която разделя Галилей и Айнщайн. Но ефектът от действието му ми бе известен.

Нищо не може да се движи със скорост, по-голяма от 16,3 метра в секунда вътре в полето, което е полусферично (в космоса — сферично) кълбо с радиус от около петдесет метра. Вътре в него не съществуваше електромагнитно излъчване; никакво електричество, никакъв магнетизъм, никаква светлина. Докато си в скафандъра си, виждаш околността в призрачно черно-бяло — явление, което ми бе

правдоподобно обяснено като дължащо се на „фазово изместване на квази-енергия, която се процежда от прилежащата тахионна реалност“. Стана ми съвсем ясно.

Резултатът от него обаче бе, че превръщаше всички конвенционални оръжия в безполезна железария. Дори и една нова-бомба в полето става на инертна буца от метал. А всяко същество, било то земянин или тауранец, веднъж попаднало в полето без съответната изолация, умира за частица от секундата.

На пръв поглед изглеждаше, че сме изобретили идеалното оръжие. Проведени бяха пет схватки, в които цели таурански бази бяха изтрити от лицето на земята, без изобщо да се дадат жертви при полевите сражения. Единственото, което трябваше да направи човек, е да приближи полето до противника (четирима яки войници могат да се справят с него при гравитация, равна на земната) и да гледа как „телетата“ измират, след като преминат през непрозрачната му стена. Хората, които носят генератора, са неуязвими, освен в кратките мигове, когато се налага да го изключат.

Но на шестия път, при който използвахме полето, тауранците вече се бяха подготвили за него. Бяха облечени в защитни костюми и въоръжени с остри копия, с които можеха да пробият скафандрите на войниците-носачи на генератора. След този случай носачите вече се движеха въоръжени.

Имаше сведения само за три подобни битки, макар десетина ударни групи да бяха заминали със стазисни полета. Останалите или още се биеха, или пътуваха, или бяха напълно разгромени. Нямахме друг начин да разберем какво им се бе случило, освен да изчакаме завръщането им. А и на тях не им се препоръчваше да се връщат, ако тауранците все още контролираха „определените“ им за завоюване територии — защото това щеше да означава „дезертиране от битката“, последвано от езекутиране на всички офицери (макар да се носеха слухове, че просто им промивали изцяло мозъците, препрограмирали ги и отново ги пращали в боя).

— Ще си послужим ли със стазисното поле, сър? — попита Райлънд.

— Навярно. Но не и в началото, стига, разбира се, тауранците да не са вече там. Никак не ми харесва перспективата да живея денем и нощем, облечен в скафандър.

Още по-малко — идеята да използвам сабя, копие и нож за хвърляне; независимо колко неприятели бих изпратил посредством тях до Валхала.

Погледнах часовника си.

— Е, най-добре да отиваме в резервоарите. Нека да се уверим, че всичко върви наред.

Оставаха два часа преди навлизането ни в черната дупка.

Помещението, в което се намираха резервоарите, приличаше на някоя химическа фабрика; подът бе поне около сто метра в диаметър, а залата бе натъпкана с обемисти апарати, еднообразно боядисани в бледосиво. Осемте резервоара бяха разположени почти симетрично около централния лифт, симетрията се разваляше само от това, че единият от тях бе два пъти по-голям от останалите. Това трябва да беше командният — предназначен за старшите офицери и за специалистите, които бяха на тяхно разположение.

Изад единия от резервоарите изникна сержант Блазински и отдаде чест. Не отвърнах на козируването му.

— Какво, по дяволите, е това? — в цялата тази сива вселена имаше едно цветно петно.

— Котка, сър.

— Хайде де! — Беше голяма, при това и яркооранжева. Кацнала на рамото на сержанта, тя изглеждаше доста нелепо. — Нека формулирам въпроса си по-иначе: какво, по дяволите, търси тая котка тук?

— Тя е талисманът на отделението по поддръжката, сър.

Котката повдигна глава, колкото да ми изсъска с половин уста, след което отново възвърна мързеливата си поза.

Погледнах към Чарли и той вдигна рамене.

— Вижда ми се някакси жестоко — рече той и се обърна към сержанта: — Този кадем няма да ви е от голяма полза. След ускорението с 25 g от нея ще остане само козина и разплескани вътрешности.

— О, не, сър! Сърове. — Той разроши козината на създайцето между раменете. Там имаше имплантиран флуоровъглероден фитинг, досущ като поставения над бедрената ми кост. — Купихме я от един магазин в Старгейт, готова, преустроена. Напоследък ги има на много кораби, сър. Комодорът ни подписа разрешителното.

Е, да, това бе нейно право; екипите по поддръжката бяха едновременно под нейно и мое разпореждане. А и това си бе нейният кораб.

— Не можахте ли да вземете куче? Господи, как мразя котките. Все се промъкват наоколо.

— Не, сър, те не могат да се адаптират. Безтегловността не им понася.

— Ще се наложи ли да я нагаждате чрез специални приспособления към резервоара? — попита Чарли.

— Не, сър. Имаме една свободна койка за нея. — Страхотно, значи щях да споделям резервоара си с животно. — Трябваше само да скъсим коланите. На котето му е необходимо и лекарство за усилване на клетъчните стени, но то си влиза в цената.

Чарли я погали зад ухото. Тя тихо замърка, но не помръдна.

— Вижда ми се доста глупаво. Животното, де.

— Предварително го упоихме.

Нищо чудно, че бе толкова инертно; наркотикът бе намалил метаболизма му до степен, достатъчна едва-едва да поддържа живота.

— Така по-лесно ще го настаним.

— Добре, нека остане — рекох аз. Може би щеше да се отрази положително на настроението им. — Но ако вземе да се мотае из краката ми, аз лично ще я пратя в регенератора.

— Тъй вярно, сър! — съгласи се той с явно облекчение. Очевидно бе решил, че не бих могъл да постъпя зле с това мило вързопче от козина. Почакай, приятелче.

Огледахме всичко и единственото, което пропуснахме, освен двигателите, бе огромният трюм, където се помещаваха изстребителите и дроните, пристегнати към гнездата си за предстоящото ускорение. Чарли и аз отидохме да погледнем, но откъм нашата страна на въздушния шлюз липсваха прозорци. Знаех, че вътре имаше илюминатори, но камерата бе изпразнена и не си струваше да минаваме през целия цикъл пълнене-затопляне, само за да задоволим любопитството си.

Започнах да се усещам излишен. Извиках Хилибоу и тя докладва, че всичко е под контрол. Тъй като ни оставаше още един час, отидохме в салона и поискахме от компютъра да моделира за нас една игра на „Kriegsspieler“^[3] — и тя тъкмо взе да става интересна, когато

прозвуча предупредителният сигнал. Разполагахме с десет минути да се приведем в готовност.

Резервоарите гарантираха „полуживот — полусмърт“ за пет седмици; това ще рече, че човек имаше шанс петдесет на петдесет да остане невредим, потопен в продължение на пет седмици, преди някоя клапа или тръба да поддаде и да бъде размазан като хлебарка под ботуш. Престоят в резервоарите повече от две седмици подир това можеше да доведе до страхотна авария. По време на този първи етап от пътуването ни щяхме да стоим в тях само десет дни.

За нас обаче щеше да е без значение дали ставаше дума за пет часа или за пет седмици. След като налягането се вдигне до оперативно ниво, човек губи представа за времето. Тялото и умът се втвърдяват като бетон, нито едно от сетивата не излъчва информация и можеш с часове да се напъваш, опитвайки се да си спомниш името буква по буква.

Затова, когато изведнъж се оказах сух, с тяло, което потрепваше, докато възстановяваше усещанията си, изобщо не се изненадах, като че ли не бе изминал дълъг период от време. Помещението се изпълни със звуци, издавани сякаш от конгрес на астматици, заседаващ на цветна ливада; трийсет и девет души и една котка кашляха и кихаха, за да се освободят и от последните остатъци флуоровъглерод. Додето се оправях непохватно с коланите, вратата се отвори и резервоарът се изпълни с болезнено ярка светлина. Котката изскочи първа от общата блъсканица. В името на достойнството си, останах последен.

Навън се тълпяха повече от сто души; протягаха се и разтриваха схванатите си мускули. Достойнство ли? Заобиколен от тонове млада женска плът, аз се взирах в лицата им и отчаяно се опитвах да реша на ум някакво диференциално уравнение от трета степен, за да потисна любовния рефлекс. Способ с временно действие, но успях да се добера някак си до подемина.

Хилибоу крещеше заповеди, строяваше хората и със затварянето на вратите забелязах, че всички от първи взвод имаха еднакви кръвонасядания по телата. Щеше да се наложи да поговоря за това и с техническите екипи, и с медицинския персонал.

Но първо трябваше да се облека.

4.

В продължение на три седмици пътешествахме с ускорение 1 g, като от време на време оставахме в безтегловност и правехме проверка на навигацията; курсът на „Масарик II“ описваше една дълга и тясна „примка“ до черната дупка Реш-10 и обратно. Началният период мина гладко, хората се приспособиха към начина на живот на кораба. Оставих ги на режим, който позволяваше минимална уставна заетост и максимално преговаряне и тренировки — беше за тяхно добро, макар да не бях толкова наивен да вярвам, че и те ще го приемат така.

След около още една седмица на 1 g редник Рудкоски (помощникът на готвача) разполагаше с казан, който произвеждаше по осем литра 95-процентов етилов спирт. Не исках да го възпирам — животът и без това бе безрадостен; нямах нищо против, стига хората да изпълняваха задълженията си трезви — но бях дяволски любопитен да узная как успяваше да отклони суровините при нашия „заклучен“ вътрешен цикъл и как хората плащаха алкохола си. Използвах субординационните си правомощия и възложих на Алсивър да разбере. Тя попита Джарвил, който подпита Карерас, който от своя страна се разговори с Орбан, готвача. Оказа се, че сержант Орбан е подредил всичко, оставяйки мръсната работа на Рудкоски, и направо си умирал да се похваля за това на някой, комуто може да се довери.

Ако се хранех с редовия състав, може би щях да установя сам как ставаше всичко. Но схемата не се разпростираше чак до територията на офицерите.

Чрез Рудкоски Орбан бе сътворил основаваща се на алкохола икономика, която обхващаше целия кораб. Ето как действаше тя.

На всяко ядене се приготвяше по един много сладък десерт — желе, крем карамел или плодова пита, който можеш и да изядеш, ако си в състояние да се справиш с пресищания му вкус. Но ако десертът останеше на таблата ти, когато я носиш на гишето за рециклиране, Рудкоски ще ти даде десетцентов купон и ще хвърли шекереното удоволствие в казана за ферментация. Той разполагаше с два

двайсетлитрови казана и докато единият се пълнеше с материал, другият бе „в действие“.

Десетцентовият купон стоеше в основата на системата, която даваше възможност да закупиш половин литър чист етил (с подправки на вкус) за пет долара. Отделение от пет души, изцяло отказали се от десертите си, можеше да си купи около литър седмично, достатъчно да се организира купон и в същото време — недостатъчно за да създаде здравни проблеми.

Когато Даяна ми сведе тази информация, тя донесе също и бутилка от най-гадния алкохол на Рудкоски; беше с миризми, които явно не се бяха харесали. Бутилката бе преминала по цялата йерархия и нивото на течността в нея бе намаляло само с няколко сантиметра.

На вкус напомняше ужасна комбинация от ягода и кимион. С перверзните си наклонности на човек, който рядко пие, Даяна много го хареса. Поисках да ни донесат вода с лед и само след час тя се гипсира напълно. Аз също си сипах от питието, но не можах да го допия докрай.

Докато бе още на половината път до пълната забрава, изричайки тихи, окуражителни монолози към черния си дроб, тя най-неочаквано наклони глава и ме зазяпа с детинска откровеност.

— Ти имаш истински проблем, майор Уилям.

— Той е нищо в сравнение с онзи, който ти ще имаш утре сутринта, лейтенант доктор Даяна.

— О, няма страшно — и тя махна пиански с ръка. — Малко витамини, малко глю... коза... м-ъ-ъничко адреналин, ако нищо друго не помогне. Ти... имаш... истински... проблем.

— Виж какво Даяна, не искаш ли да...

— Това, от което се нуждаеш... е да си запишеш час при онзи готин ефрейтор Валдес. — Валдес бе съветникът на мъжете по сексуалните въпроси. — Той има опит. Т'ва му е работата. Той ще ти помогне да...

— Нали вече говорихме на тази тема, не помниш ли? Държа да си остана такъв, какъвто съм.

— Нали всички това искаме? — Тя избърса една сълза, която навярно съдържаше цял процент алкохол. — Знаеш ли, че ти викат „Старата кримка“. Не, не ти викат така.

Тя заби поглед в пода, сетне вдигна очи към стената.

— „Обратния дъртак“, ето как ти викат.

Бях очаквал и по-лоши прякори от този. Но не и толкова скоро.

— Не ме интересува. На командира винаги му вадят прякори.

— Знам, но... — неочаквано, тя се изправи и се олюля —
Пийнах твърде много. Ще си лягам.

Обърна се към мен и се протегна толкова силно, че ставите ѝ изпукаха. Сетне изсвистя някакъв цип, тя се измъкна от туниката си и отиде на пръсти до леглото ми. Седна на него и потупа по дюшека.

— Хайде, Уилям. Единствена възможност.

— За Бога, Даяна, няма да е честно.

— Всичко е честно — изкикоти се тя. — И освен това, аз съм доктор. Няма да се разболея, нищо няма да ми стане. Помогни ми, моля ти се.

След всички тези петстотин години, те все още носеха сутиени, които се закопчаваха отзад.

Някой учтив джентълмен би ѝ помогнал да се съблече и после тихичко би се оттеглил. Друг учтив джентълмен би напуснал стаята веднага. Но тъй като не бях нито от единия, нито от другия тип, аз се приготвих за атака.

За щастие тя заспа, преди да успеем да свършим нещо. Възхищавах се дълго на тялото ѝ на допира до него, чувствайки се като абсолютен простак, след което успях да събера нещата ѝ и да я облека.

Вдигнах я от леглото, какъв сладък товар, и сетне осъзнах, че ако някой ме видеше да я нося към кабината ѝ, тя щеше да се превърне в мишена за слуховете до края на кампанията. Обадох се на Чарли, казах му, че сме пийнали, че Даяна я е хванало и го попитах дали би дошъл да ми помогне, за да пренесем добрата леля докторка у дома ѝ.

Когато Чарли почука на вратата, тя вече бе облечена и съвсем ненинно похърквате леко на стола си.

Щом я зърна, той се усмихна.

— Докторе, излекувай се сам.

Предложих му шишето, като предварително го предупредих. Той го помириша и направи гримаса.

— Какво е това, лак за дърво ли?

— Готвачите са го измайсторили. С вакуумен казан. Той остави шишето толкова внимателно, сякаш се страхуваше да не избухне.

— Мога да предскажа, че клиентелата им ще намалее — Май скоро ще има мор. Тя наистина ли пи от тая отврат?

— Ами, готвачите сами са си признали, че не са сполучили с последната партида; другите им марки очевидно са с по-добро качество и са годни за пиене. Да, на нея много ѝ хареса.

— Е... — засмя се той. — По дяволите! Какво предлагаш, ти да я хванеш за краката, а аз — за ръцете?

— Не, виж, нека и двамата да я подхванем под мишниците. Може би ще я заставим да повърви.

Когато я вдигнахме от стола, тя изстена леко, отвори едното си око и рече:

— Здравсти, Чарли.

Сетне затвори око и се остави да я повлечем към кабината ѝ. Никой не ни видя как я замъкнахме, но съкафезничката ѝ Лаасонен още не си бе легнала и четеше.

— Наистина ли е изпила това чудо, а? — Тя изгледа приятелката си състрадателно начумерена. — Чакайте, дайте да ви помогна.

С общи усилия успяхме да се преборим с нея и да я сложим в леглото. Лаасонен махна косите ѝ от очите и ги приглади.

— Тя обяви, че всичко това било само един експеримент.

— По-предана е на науката, отколкото аз самият — отбеляза Чарли. — И има по-здрав стомах.

Защо ли го каза?

Даяна глупаво си призна, че след първата чаша не помнела нищо. Тя смяташе, че Чарли е бил там през цялото време. Което, разбира се, бе за хубаво. Но о, Даяна, моя прекрасна потайна хетеросексуална дама, чакай само да ти купя една бутилка скоч, веднага щом кацнем на първия наш космопорт. След около седемстотин години.

За скока от Реш-10 до Каф-35 се върнахме обратно в резервоарите. Прекарахме две седмици при ускорение от 25 g, а сетне — още четири седмици при рутинното 1 g.

Бях обявил моята политика на отворени врати, но на практика никой не се възползва от нея. Рядко се виждах с войниците и при всички наши срещи резултатът бе незадоволителен. Проверях как върви подготовката им, наказвах ги и от време на време им изнасях

лекции. А и те рядко разговаряха по същество с мен, освен когато отговаряха на някой прям въпрос.

За повечето от тях английският бе или матерен, или втори език, но той чувствително се бе променил през последните 450 години, едва го разбирах, а когато говореха прекалено бързо — почти нищо не схващах. За щастие по време на първоначалното си обучение всички бяха учили английски от началото на ХХІ век; този език или по-скоро диалект служеше за постоянен *lingua franca*, посредством който войникът от двацет и пети век можеше да общува с някой, който с бил съвременник на предците му отпреди деветнайсет поколения. Ако изобщо понятието предци все още имаше смисъл.

Спомних си за първия си боен командир — капитан Стот — когото мразех толкова сърдечно, колкото го ненавиждаше и цялата останала рота, и се помъчих да си представя какво ли бих изпитвал, ако той бе със сексуални отклонения и за да си общувам с него се налагаше да уча нов език.

Разбира се, имахме проблеми с дисциплината, та как иначе. Но беше истинско чудо, че въобще съществуваше някаква дисциплина. Хилюбоу отговаряше за това; и колкото и да не я харесвах лично, трябваше да ѝ отдам заслуженото: тя държеше изкъсо войниците. Повечето от надписите в корабните тоалетни бяха на тема невероятните сексуални отношения между втория помощник-командир и нейния началник.

От Каф-35 прескочихме до Самик-78, от там — на Айин-129 и най-накрая — на Сейд-138. Скоковете не бяха по-дълги от няколкостотин светлинни години, но последният бе на разстояние 140 000 — може би най-големият колапсаров скок, извършван някога от земен кораб с екипаж.

Времето, прекарано в „червевия тунел“ при преминаването от един колапсар до друг, бе винаги едно и също, независимо от разстоянията помежду им. Когато учех физика, се смяташе, че времетраенето на колапсаровия скок е равно на нула. Но няколко века по-късно бе проведен сложен експеримент, чрез който се доказа, че скокът всъщност трае малка част от наносекундата. Това незначително наглед откритие наложи основен ремонт на физиката на колапсаровия

скок; цялата проклета наука трябваше да се обръща с хастара навън, тъй като бе установено, че за да се стигне от точка А до точка Б, минавало известно време.

И физиците все още продължаваха да спорят по въпроса.

Но когато излязохме от Сейд-138 и отхвърчахме от колапсаровото ѝ поле със скорост, равна на три четвърти от скоростта на светлината, ние си имахме далеч по-неотложни вътрешни проблеми. Нямаше как да разберем веднага дали тауранците ни бяха изпреварили. Изстреляхме програмиран дрон-сонда, който трябваше да направи предварителен оглед. Той щеше да ни предупреди, ако засечеше кораби в системата или откриеше някакви следи от тауранците из околните планети.

След като дронът бе вече изстрелян, ние се напъхахме в резервоарите и докато корабът намаляваше скоростта си, компютрите ни вкараха в триседмична обходна маневра. Нямаше никакви проблеми, освен дето три седмици са адски дълъг срок да стоиш обездвижен в резервоара; няколко дни след това всички се влачеха като престарели инвалиди.

Ако дронът бе изпратил съобщение, че тауранците вече са се появили в системата, ние веднага щяхме да слезем на 1 g и да започнем да разполагаме изстребители и дрони, снабдени с нова-бомби. Или изобщо нямаше да сме живи, за да го сторим: понякога тауранците прехващаха корабите ни само няколко часа след навлизането им в съответната система. Смъртта в резервоара навярно нямаше да е от най-приятните.

Трябваше ни месец, за да се върнем на две-три астрономически единици разстояние от Сейд-138, където дронът бе открил планета, отговаряща на изискванията ни.

Беше странна планета, малко по-малка от Земята, но с по-висока плътност. Не бе съвсем като криогенните дълбокозамразяващи фризери, каквито бяха повечето входно-изходни планети; това се дължеше както на топлината, излъчвана от нейното ядро, така и на факта, че „С“ Дорадус, най-ярката звезда в Облака, се намирал само на една трета светлинна година от нея.

Най-необикновената ѝ характеристика бе пълното отсъствие на собствена география. От космоса изглеждаше като леко повредена билиардна топка. Щатният ни физик лейтенант Гим се постарал да

изясни произхода ѝ. Според него аномалната ѝ, характерна повече за кометите орбита, навярно е причината, поради която тя се бе носила в междוזвездното пространство като „планета-скитник“ през по-голямата част от живота си. Извадила е късмет, че не се е сблъскала с нито един метеорит, преди да попадне във владенията на Сейд-138 и да бъде заловена — принудена да съществува в обкръжението на всички боклук, който една черна дупка влачи около себе си.

Оставихме „Масарик II“ на орбита (той бе в състояние да кацне, но така щяха да се ограничат видимостта и времето за евентуалното ни оттегляне) и пренесохме строителните материали на повърхността с шестте изтребителя.

Беше приятно човек да излезе от кораба, въпреки че планетата не можеше да се нарече гостоприемна. Атмосферата ѝ представляваше лек, студен ветрец от водород и хелий, тъй като дори по пладне бе толкова студено, че никаква друга субстанция не можеше да съществува в газообразно състояние.

„Пладне“ бе когато „С“ Дорадус се намираше точно над главите ни — мъничка, болезнено ярка искрица. През нощта температурите бавно падаха от около 25 до 17 градуса по Келвин, което ни създаваше проблеми, защото малко преди изгрев водородът започваше да кондензира и всичко ставаше толкова хлъзгаво, че не можехме да правим нищо друго, освен да седим и да чакаме зазоряването. При изгрев едва доловима, пастелна дъга внасяше единственото разнообразие сред черно-бялата монотонност на ландшафта.

Почвата беше коварна, покрита с гранулки от замръзнал газ, които се носеха полека с безспирния анемичен бриз. Човек трябваше да върви бавно и разкрячен, за да остане прав; от четиримата, които щяха да умрат при строежа на базата, трима щяха да станат жертви на най-обикновени падания.

Хората не бяха доволни от решението ми първо да построим противокосмическата и периферната отбрана, преди да сме издигнали жилищните помещения. Но така си беше по правилата, а и освен това след един „ден“, прекаран на планетата, получаваха по два дни почивка на кораба — което, признавам, не бе кой знае каква щедрост, тъй като денонощията на кораба се състояха от 24 часа, а един ден на планетата от изгрев до изгрев бе дълъг 38,5 часа.

Базата бе завършена за по-малко от четири седмици и конструкцията ѝ наистина бе забележителна. Периферията — кръг с диаметър един километър, се защищаваше от 25-гигаватови далекобойни лазери, които се насочваха и стреляха автоматично за хилядна от секундата. Те щяха да реагират на движението на какъвто и да е достатъчно едър предмет между периметъра на укреплението и хоризонта. Понякога, когато вятърът бе подходящ за това, а почвата — влажна от водорода, малките ледени гранулки се слепнеха и образуваха рехава снежна топка, която започваше да се търкаля. Не бе в състояние обаче да стигне далеч.

За да се осигури ранна защита, която да предвари противниковото настъпление, базата бе разположена в средата на огромно минно поле. Заровените мини щяха да реагират на достатъчно силно нарушаване на гравитационните им полета: един-единствен тауранец би взривил мината, приближавайки се на двацет метра до нея; всеки малък кораб на километър височина също би я детонирал. Мините бяха 2800 на брой, повечето 100-микротонни ядрени заряди. Петдесет от тях бяха унищожително мощни тахионни устройства. Всичките бяха пръснати в груба окръжност, която се простираше на още пет километра отвъд ефективния обхват на лазерите.

Вътре в базата разчитаме на персоналните си лазери, на микротонни гранати и на тахионно-захранвани ракетомети, които още не бяха изпитвани в бой — по един на взвод. В краен случай около жилищните помещения щеше да се включи стазисното поле. Под неговия непроницаем сив купол имаше обикновено толкова палеолитни оръжия, че с тях можеше да спрем Златната орда, освен това бяхме скрили една спасителна лодка, в случай че изгубехме всичките си летателни апарати, а спечелехме битката. С нея дванайсет души можеха да издрапат обратно до Старгейт.

Не исках да се замислям продължително върху факта, че останалите оцелели трябваше да седят и да чакат, докато не ги освободи или новопристигнало подкрепление, или смъртта.

Жилищните и административните помещения се намираха изцяло под земята, за да бъдат защитени от преки попадения. Това обаче не служеше за повдигане на духа. Независимо от относителната безопасност, пребиваването извън сградите не се поощряваше, дори когато се касаеше за извършването на изнурителна или опасна работа.

Не исках войниците да излизат на повърхността в свободното си време, както заради опасностите, така и поради административните главоболия непрекъснато да се проверява екипировката на влизане и на излизане и да се държи сметка кой къде е в момента.

Но накрая трябваше да клекна и да разреша на хората да излизат по няколко часа седмично. Нямаше нищо за гледане, освен безличната равнина и небето (доминирано през деня от „С“ Дорадус и през нощта — от огромния мъжделив овал на галактиката), но все пак бе нещо, особено ако дотогава си зяпал само стените и тавана от стопен камък.

Удоволствие бе да отидеш до периферията и да хвърляш снежни топки пред лазера; да метнеш колкото се може по-малка топка и въпреки това тя да задейства оръжието. Струваше ми се, че развлекателната стойност на този спорт бе равна приблизително на това да гледаш как капе кранът на една чешма, но от него нямаше никаква вреда, тъй като оръжията стреляха само навън, а и разполагахме с достатъчно излишна енергия. Пет месеца живяхме спокойно. Нови проблеми не възникнаха, а като пещерни хора ние се чувствахме къде по-безопасно, отколкото скачайки от колапсар на колапсар.

Когато Рудкоски монтира отново казана си, аз си затворих очите. Всичко, което разнообразяваше живота на гарнизона бе добре дошло, а разменните купони не само носеха на войниците алкохол, но бяха и нещо, с което можеше да се играе и хазарт. Поставих само две възбрани: никой не биваше да излиза навън, ако не бе напълно трезвен и никой нямаше право да продава сексуални услуги. Може би в мен бе заговорил пуританът, но и в този случай решението ми съответстваше на инструкциите. Мнението на специалистите бе разделено. Лейтенант Уилбър, офицерът-психиатър, бе съгласен с мен; съветниците-сексолози Кайджи и Валдес — не.

Но петте месеца на уютно отегчителна рутина така или иначе отминаха и след това се случи историята с редника Гробър.

По обясними причини в жилищните помещения не бе разрешено да се внася оръжие. Хората бяха така подготвени, че дори юмручен двубой можеше да се превърне в смъртоносен дуел, а нервите ни бяха доста изтънели. Стотина нормални люде навярно щяха да се хванат за

гърлата само след едноседмичен престой в нашите пещери, но тези войници бяха подбрани един по един, според способността им да се спогаждат в ограничени пространства.

И въпреки това имаше побои. Гробър едва не уби бившия си любовник Шон, задето онзи му направил гримаса, докато били на опашката за ядене. Получи седмица карцер в единичка (Шон — също, за това, че го бе предизвикал), след което последваха съвети от психиатъра и неприятели. Преместих го в четвърти взвод, за да не се вижда всеки ден с Шон.

Но когато за пръв път се срещнали отново в коридора, Гробър поздрави Шон със свиреп ритник в гърлото и се наложи Даяна да му прави нова трахея. Гробър получи още по-интензивен карцер, психиатрични съвети и неприятели — по дяволите, не можех да го преместя в друга рота — и сетне две седмици той се държа като добро момче. Преустрои разписанията им за работа и за хранене така, че никога да не бъдат заедно в едно помещение. Но те отново се срещнаха в коридора и този път резултатът бе почти реми: Шон приключи с две счупени ребра, но Гробър имаше разкъсан тестис и изгуби четири зъба.

Ако това продължеше, щях да храня една уста по-малко.

Съгласно военния кодекс можех да заповядам Гробър да бъде екзекутиран, защото фактически ние се намирахме в състояние на война. Може би точно така и трябваше да постъпя, веднага и на място. Но Чарли предложи по-хуманен изход от ситуацията и аз го приех.

Нямахме достатъчно помещения, за да държим Гробър непрестанно затворен, което изглежда бе единственото разумно и все пак практично решение, но на борда на носещия се в орбита „Масарик II“ имаше достатъчно място. Обадох се на Антопол и тя се съгласи да се погрижи за него. Дадох ѝ разрешение, ако ѝ създаде неприятности, да го изхвърли в космоса.

Свиках общо събрание, за да обясня нещата, така че да не отиде напусто урокът с Гробър. Тъкмо започнах да говоря иззад каменната катедра на седналата пред мен рота (офицерите и Гробър бяха отзаде ми), когато онзи ненормалник реши да ме убие.

Както и всички други, Гробър бе нарочен да тренира пет часа седмично в стазисно поле. Под внимателно наблюдение войниците се упражняваха с копия и саби и какво ли не още върху чучела на тауранци. Гробър някакси бе успял да скрие едно от оръжията —

индуска чакра, която представлява метален кръг с остър като бръснач вършен ръб. Не е лесно за употреба оръжие, но след като се научиш да го използваш, може да бъде много по-ефикасно от метателен нож. Гробър бе експерт в тази област.

За част от секундата той обезвреди двамината, които стояха от двете му страни. Стовари лакътя си в слепоочието на Чарли и същевременно с ритник строши капачката на коляното на Хилибоу, после измъкна чакрата от туниката си и я спокойно я запокити по мен. Преди да успея да реагирам, тя вече бе изминала половината от разстоянието до шията ми.

Инстинктивно вдигнах ръка да я спра и едва не изгубих четири пръста. Острият ръб разреза дланта ми, но успях да я отклоня. Гробър се хвърли към мен, с оголени зъби и такова изражение на лицето, каквото се надявам да не видя никога повече през живота си.

Може би не съзнаваше, че „Обратния дъртак“ бе всъщност само с пет години по-възрастен от него самия; че „Обратния дъртак“ имаше бойни рефлексии и бе изкарал триседмична тренировка, придружена с кинестезия. Във всеки случай се оправих толкова лесно, че чак ми домиля за него.

Десният му крак бе вдигнат; знаех, че при следващата крачка щеше да предприеме свиреп скок. Направих къса стъпка „балестра“, за да коригирам разстоянието помежду ни, и в мига, в който и двата му крака бяха във въздуха, го ритнах странично и немилостиво в слънчевия сплит. Изпадна в безсъзнание, още преди да падне на земята.

Ако трябва да убиеш човек, бе казал Кайнък, не съм сигурен дали ще можеш да го сториш. В малката стая присъстваха над 120 души, но единственият звук, който нарушаваше тишината, идваше от постоянното капене на кръвта от дланта ми. *Макар сигурно да знаеш хиляди различни начини да го направиш.* При условие, че го бях ритнал с няколко сантиметра по-високо и под малко по-различен ъгъл, щях да го убия моментално. Кайнък се оказа прав — не притежавах инстинкта да убивам.

Ако го бях утрепал при самозащита, неприятностите ми щяха да свършат, вместо изведнъж да се умножат.

Командирът може да затвори един-единствен психар-причинител на беди и да забрави за него. Но не може да постъпи така с неуспял

убиец. Нямахше нужда от социологическо проучване, за да разбере, че ексекутирането му едва ли щеше да подобри отношенията ми с войниците.

Осъзнах, че Даяна бе клекнала на колене до мен и се опитваше да разтвори пръстите ми.

— Виж Хилибоу и Мур — смотолевих аз и се обърнах към ротата: — Свободно! Разотивайте се!

5.

— Не ставай магаре — рече Чарли. Държеше мокра кърпа върху цицината на главата си.

— Нима не смяташ, че трябва да го екзекутирам?

— Не се дърпай! — Даяна се мъчеше да събере ръбовете на раната ми, за да ги залепи. Усещах ръката си от китката надолу като парче лед.

— Не и собственоръчно, не. Можеш да определиш някого. Чрез жребий.

— Чарли е прав — съгласи се Даяна. — Нека теглят листчета от купа.

Добре, че Хилибоу спеше дълбоко на другата койка. Не ми трябваше мнението й.

— Ами ако избраният откаже?

— Наказваш го и викаш следващия — каза Чарли. — Нищо ли не си усвоил от „кюпа“? Не можеш да уронваш авторитета си, като се заемеш публично с работа... която очевидно трябва да бъде възложена другиму.

— Всяка друга — да. Но точно тази... никой от ротата още не е убивал. Отстрани ще изглежда така, сякаш прехвърлям на другиго своя дял от задълженията си.

— Щом е чак толкова дяволски сложно — рече Даяна — защо тогава не се изправиш пред хората и не им обясниш всичко. След което нека да теглят от клечките. Не са деца.

Някога е съществувала армия, в която са постъпвали именно по този начин, съобщи силната ми квази-памет. Марксистката милиция на интербригадите от Испанската гражданска война, в началото на двайсети век. Подчиняваш се на заповед, само след като ти я обяснят подробно; можеш да откажеш да я изпълниш, ако ти се види безсмислена. Офицерите и войниците пиели заедно, никога не отдавали чест и не използвали в обръщенията си един към друг звания. Изгубили са войната. Но и противниците им не са се забавлявали особено.

— Край — Даяна отпусна безчувствената ръка в скута ми. — Не се опитвай да я използваш в следващия половин час. Едва като почне да боли, ще можеш да си служиш с нея.

Огледах раната отблизо.

— Линиите не съвпадат. Не че се оплаквам.

— Нямах основания. По всички правила би следвало да имаш пънче, вместо ръка. А отвъд Старгейт не съществуват условия за регенерация.

— Пънчето би трябвало да е на врата ти — рече укоризнено Чарли. — Не виждам защо изобщо имаш угризения. Трябваше още в началото да видиш сметката на негодника.

— *Знам това, по дяволите!* — и Чарли, и Даяна подскочиха в резултат на избухването ми. — Съжалявам, мамицата му. Вижте какво, я ме оставете сам да се тревожа за себе си.

— Вие двамата защо не смените темата на разговора — изправи се Даяна и почна да прибира съдържанието на медицинската си чанта. — Имам да преглеждам още един пациент. Гледайте да не се разгорещите съвсем.

— Гробър ли? — попита Чарли.

— Точно така. За да се уверя, че ще може да се изкачи на ешафода без чужда помощ.

— Ами ако Хилибоу...

— Тя няма да дойде в съзнание още половин час. Ще пратя Джарвил, за всеки случай.

— Ешафод ли... — изобщо не бях се замислял за това. — Как, по дяволите, ще го ексекутираме? Не можем да го сторим вътре, за да не накърним самочувствието на войниците. Отделение за разстрел — вижда ми се прекалено рисковано.

— Изхвърли го през въздушния шлюз. Не му дължиш никаква церемония.

— Май че си прав. Как не се сетих по-рано. — Питам се дали Чарли някога бе виждал трупа на човек, умрял по такъв начин. — Може би ще е най-добре да го пхнем в рециклиращата машина. Там да свърши.

Чарли се засмя.

— Това е целта.

— Но малко ще трябва да го поокастрим. Отворът не е достатъчно широк.

Чарли имаше няколко предложения как да се справим с положението. Джарвил дойде и не ни обърна много-много внимание.

Изведнъж вратата на лазарета се отвори с трясък. Вкараха пациент на количка; Даяна вървеше до него и притискаше гърдите на мъжа, а един боец буташе количката. Двамина други редници ги следваха, но се спряха на вратата.

— Ей там, до стената — нареди тя. Беше Гробър.

— Опита се да се самоубие — рече Даяна, макар че това бе съвсем очевидно. — Сърцето му е спряло.

Беше направил с колана си примка, която все още висете хлабаво около врата му.

На стената бяха окачени два големи електрода с гумени дръжки. Даяна ги грабна с една ръка, а с другата разкъса туниката му.

— Пусни количката! — тя раздалечи електродите, тласна с коляно някакъв бутон и ги натисна върху гърдния му кош. Чу се леко избръмчаване, тялото му потрепери и замря. Замириса на изгоряло месо.

Даяна поклати глава.

— Пригответе го за операция — рече тя на Джарвил. — Извикай и Дорис.

Тялото клокочеше, но звукът бе механичен, все едно че идеше от водопровод.

Тя изключи тока и пусна електродите, свали пръстена от ръката си и отиде да мушне ръце в стерилизатора. Джарвил започна да маже гърдния кош на Гробър с някаква ужасно миризлива течност.

Между двете изгаряния от електродите имаше малък червен белег. Почудих се какво означаваше той. Пристъпих да огледам отблизо врата на Гробър.

— Махни се, Уилям, не си стерилен — Даяна опипа прешлените на врата му, слезе малко по-надолу и направи разрез оттам до края на гърдната кост. Рукна кръв и Джарвил ѝ подаде някакъв инструмент, който приличаше на голяма, хромирана ножовка. Отклоних погледа си, но нямаше как да не чуя, когато това нещо изхрущя в ребрата му. Докато се връщах на мястото си, тя поиска ретрактори и тампони. С

ъгълчето на окото си видях, че работеше направо в гръдния му кош и че масажираше директно сърцето.

Чарли изглеждаше така, както аз се чувствах.

— Хей, Даяна, да не се преумориш.

Тя не отвърна. Джарвил донесе изкуствено сърце и ѝ подаде две тръби. Даяна взе скалпела и аз отново извърнах поглед.

Половин час по-късно той бе все така безжизнен. Изключиха машината и го покриха с чаршаф. Даяна изми ръцете си от кръвта и каза:

— Трябва да се преоблека. Ще се върна след минута.

Станах и отидох до кабината ѝ, вратата ѝ бе съседната. Трябваше да разбера. Вдигнах ръка да почукам, но тя така ме заболя, сякаш през нея премина ток. Почуках с лявата. Даяна отвори веднага.

— Какво... а, искаш нещо за ръката ли. — Бе полуоблечена и имаше отнесено изражение. — Помоли Джарвил.

— Не, не е за това. Какво се случи, Даяна?

— Е, ами... — тя навлече туниката си през глава. Гласът ѝ бе приглушен. — Предполагам, че вината с моя. Оставих го за минута сам.

— И той се е опитал да се обеси.

— Точно така. — Тя седна на леглото, а на мен предложи стол. — Когато се върнах, той беше вече мъртъв. И Джарвил го нямаше, бях го пратила при Хилибоу, защото не исках да я оставя дълго без наблюдение.

— Но, Даяна... по врата му нямаше никакви белези. Никакви ожулвания, нищо.

Тя вдигна рамене.

— Не го е убило обесването. Получил е инфаркт.

— Някой му е бил инжекция. Точно в сърцето.

Тя ме изгледа с любопитство.

— Аз го направих, Уилям. Адреналин. Обичайната процедура.

Човек получава такава червена точица, ако се отдръпне рязко от иглата на спринцовката, докато му слагат инжекцията. Иначе лекарството преминава през порите и не оставя белег.

— Беше ли умрял, когато му сложи инжекцията?

— Професионалното ми мнение е такова. Нямаше сърдечна дейност и пулс, не дишаше. Твърде малко заболявания имат подобни

симптоми...

— Разбирам...

— Да не би нещо... какво има, Уилям?

Или бях невероятен късметлия, или Даяна бе много добра актриса.

— Нищо. Ще отида да взема от Джарвил лек за тази ръка. — Отворих вратата. — Избави ме от маса неприятности.

— Така е — погледна ме тя право в очите.

Всъщност отървах се от една неприятност, за сметка на друга. Въпреки обстоятелството, че при кончината на Гробър имаше няколко непредубедени свидетели, тръгна упоритият слух, че съм накарал Док Алсивър да го ликвидира, защото не съм искал да се главоболя с военен съд.

Истината бе, че според Всеобщия военен кодекс Гробър изобщо не заслужаваше процес. Единственото, което трябва да сторя, бе да река: „Ти, ти и ти. Изведете, моля, навън този мъж и го разстреляйте.“ И горко му на онзи редник, който откажеше да изпълни заповедта.

Отношенията ми с войниците в известен смисъл се подобриха. Поне външно те демонстрираха по-голямо уважение към мен. Но подозирах, че отчасти това бе евтиното уважение, което един главорез получава, след като е доказал, че е опасен и непредвидим.

И така, новото ми прозвище бе „Убиеца“. Тъкмо бях свикнал вече с „Обратния дъртак“.

Базата бързо се върна към обичайната практика на тренировки и постоянно дебнене. Почти с нетърпение очаквах появата на тауранците, само и само всичко да свърши най-сетне по един или друг начин.

По съвсем очевидни причини войниците много по-лесно от мен се приспособиха към ситуацията. Те си имаха конкретни задължения, които трябваше да изпълняват, и предостатъчно свободно време за обичайното войнишко противодействие на скуката. Моите задължения бяха по-разнообразни, но ми носеха незначително удовлетворение, тъй като проблемите, които ме изстискаха бяха от типа „Поемам отговорността“. Другите решения, които не изискваха чак такава отговорност, се вземаха от по-ниските командни нива.

Никога не се бях интересувал особено от спорт или от някакви развлекателни игри, но сега се улових, че все по-често и по-често се

обръщах към тях като към изпускателен клапан. За пръв път през живота си в тази ограничена, клаустрофобична обстановка, не можех да избягам в четенето или ученето. Затова фехтувах със сабя или тояга с другите офицери, потях се до премала на тренировъчните машини и дори държах въженце за скачане в кабината. Играех на шах с повечето офицери, но те обикновено ме биеха — когато спечелех, имах усещането, че ми отстъпват нарочно. Игрите на думи ми бяха трудни, защото говорех на един архаичен за тях диалект и те мъчно го разбираха. А не ми достигаше нито време, нито талант, за да се усъвършенствам и „модерния“ английски.

За известно време се оставих Даяна да ме тъпче с антидепресанти, но кумулативният им ефект бе плашещ — започнах да се привързвам към тях по начин, който в началото бе достатъчно недоловим, за да ме разтревожи — и именно затова ги спрях. Сетне ходих на психоаналитични сеанси при лейтенант Уилбър. Нищо не излезе. Макар той да знаеше всичко за моите проблеми по научен път, ние просто не разговаряхме на един и същ език; получените съвети относно любовта и секса в исторически смисъл бяха все едно аз да седна да поучавам един крепостник от четиринайсети век как да се държи със свещеника и господаря си.

А тук, в крайна сметка, бе коренът на проблемите ми. Бях сигурен, че щях да се справя с напрежението и разочарованията си като командир; с това, че съм затворен в една пещера с тези хора, които понякога изглеждаха съвсем малко по-неприятелски настроени от противника; дори и с това, че последващите събития щяха да доведат само до една мъчителна смърт в името на безполезна кауза. Щях да се справя с всичко, стига Меригей да бе с мен. И това чувство с течение на времето се засилваше все повече и повече.

Уилбър ме смъмри строго и ме обвини, че съм романтизирал положението си. Каза, че знаел какво е любовта; самият той се бил влюбвал. И сексуалната полярност на двойката нямала никакво значение. Добре, можех да приема, че самото понятие с било превърнато в клише от поколението на родителите ми (по мое време вярата в него вече бе разколебана). Любовта, твърдеше той, е крехко цвете; любовта е нежен кристал; любовта е неустойчива реакция с период на полуразпадане осем месеца. Глупости, отвърнах аз и го обвиних, че в културно отношение е с капаци на очите; трийсетте века

на предвоенното общество ни учеха, че любовта е единственото тайнство, което трае до смъртта ни, та дори и след нея, и, ако той бе роден, а не излюпен в колба, щеше да разбере какво му говорех! След което Уилбър надяваше начумереното си, търпеливо изражение и започваше да ми повтаря, че съм станал жертва на собствената си сексуална фрустрация и на романтичните си заблуди.

Обръщайки сега поглед назад, към миналото, си мисля, че добре си прекарвахме в спорове един с друг. Но да ме излекува — не можа.

Имах си нов приятел, който непрекъснато седеше в скута ми. Беше котаракът, който притежаваше таланта да се крие от хората, които харесват котки, и да се залепва за онези, които имат проблеми със синузита или просто не обичат промъкващите се край тях малки животинчета. Но помежду ни имаше нещо общо, тъй като, доколкото знаех, това бе единственото хетеросексуално мъжко животно в цялата обозрима околност. Естествено той бе кастриран, но при стеклите се обстоятелства това нямаше значение.

6.

От деня, в който започнахме изграждането на базата бяха минали точно 400 дни. Седях зад писалището си и изобщо не се занимавах с новото разписание на дежурствата, съставено от Хилибоу. Котаракът бе в скута ми и мъркаше силно, макар да не го галех. Чарли се бе разположил на стола си и четеше нещо на монитора. Телефонът иззвъня, обаждаше се комодорът.

— Те са тук.

— Какво?

— Казах, те са тук. Един таурански кораб току-що изскочи от колапсаровото поле. Скорост 0,8 от светлинната. Намаляване на ускорението — приблизително 30 g.

Чарли се бе привел напред.

— Кога ще започнете преследването? — попитах и пуснах котката на пода.

— Веднага щом затворите телефона.

Затворих и отидох до логистичния компютър, който бе „близък“ на този на „Масарик II“ и имаше пряка линия за обмен на данни с него. Докато набирах цифровия код, Чарли се зае с визуалния дисплей.

Дисплеят представляваше холографски екран с площ около един квадратен метър и половин метър в дълбочина, и бе програмиран да показва позицията на Сейд-138, на нашата планета и на още някой и друг метеоритен камък в системата. Зелени и червени точки сочеха местоположението на нашите и на тауранските кораби.

Според компютъра минималното време, необходимо на тауранците, за да снизят скоростта и да довтасат на тази планета, щеше да бъде малко повече от единайсет дни — при максимално ускорение с последващото му намаляване през цялото време, по най-късия курс; можехме да ги прехванем и да ги размажем като мухи върху стената. Но и те като нас бяха в състояние да променят произволно посоката на полета си и степента на ускорение. Основавайки се на стари данни от поведението на противника при неколкостотин подобни случая, компютърът ни даде следната таблица за вероятните срокове:

--	--	--

	Дни до контакт	Вероятност
	11	0,000001
	15	0,001514
	20	0,032164
	25	0,103287
	30	0,676324
	35	0,820584
	40	0,982685
	45	0,993576
	50	0,999369
Среден показател:	28,9554	0,500000

Освен, разбира се, ако Антопол и нейната банда весели пирати не успеяха да ги ликвидират. Шансовете това да стане, както бях научил в „кюпа“, бяха малко по-малки от петдесет на петдесет.

Но независимо дали до пристигането на тауранците щяха да изминат 28,9554 дни или две седмици, ние, които оставахме на планетната повърхност, можехме само да седим със скръстени ръце и да чакаме търпеливо. Ако на Антопол ѝ провървеше, тогава нямаше да ни се налага да се бием до идването на редовния гарнизон, който щеше да ни смени, за да отлетим към следващата черна дупка.

— Още не са започнали.

Чарли използваше най-малкия мащаб; на екрана планетата приличаше на бяла топка с размерите на голяма диня, а „Масарик II“ бе зелена точка на около осем такива дини разстояние от нея; на екрана не можеше едновременно да видиш и кораба, и планетата.

Докато наблюдавахме, една малка зелена точка се отдели от точката на кораба и се отдалечи от нея. Последва я втора, а легендата в долната лява част на екрана я обозначи като „2 — Дрон-преследвач“. Другите надписи идентифицираха последователно „Масарик II“, изстребителя за планетарна защита и четиринайсетте дрона в отбранителната зона. Тези шестнайсет обекта още не се бяха раздалечили достатъчно един от друг, за да бъдат представени от отделни точки на екрана.

Котаракът се отъркваше о глезена ми; вдигнах го и го погалих.

— Кажи на Хилибоу да събере хората и да им съобщи.

Новината не се понрави много на бойците и не бих могъл да ги виня за това. Всички бяхме очаквали тауранците да нападнат далеч по-рано, но понеже те упорито не идваха, у нас се бе породило чувството, че Командването на Ударните сили бе сгретило и че те никога нямаше да се появят.

Изисках от ротата да започне веднага сериозни тренировки с оръжие; не бяха използвали оръжия с висока мощност от две години. Затова активирах лазерните им „пръсти“ и раздадох гранатометите и ракетометите. Не можехме да се упражняваме вътре в базата, поради опасения, че ще повредим външните сензори и отбранителния лазерен кръг. Затова изключихме половината от кръга с бежавативите^[4] лазери и излизахме на около един километър извън периметъра — всеки взвод по отделно, придружаван или от мен, или от Чарли. Ръск следеше отблизо екраните на системата за ранно оповестяване. Ако се зададеше нещо, тя щеше да изстреля сигнална ракета и взводът трябваше да се прибере вътре в кръга, преди противникът да се е появил на хоризонта, а в това време лазерите отново щяха да се включат автоматично. Те щяха да ликвидират не само непознатия обект, но и да изпарят взвода за по-малко от 0,2 секунди, в случай, че не действахме синхронизирано.

Не можехме да се лишим от нищо от базата, което да използваме като мишена, но първата тахионна ракета, която изстреляхме, изрови яма с дължина двайсет метра, широчина десет и дълбочина пет метра; скалните отломъци се превърнаха в множество мишени, височината на някои от които надвишаваше двукратно средния човешки ръст.

Хората ми бяха много по-обиграни, отколкото с примитивните оръжия в стазисното поле. Най-точните лазерни стрелби се превърнаха в своего рода стрелба по панички; войниците се разделят по двойки, единият застава зад другия и хвърля пред него камъни на неравни интервали от време. Този, който стреля, трябва да прецени траекторията на камъка и да го улучи преди да е паднал на земята. Координацията между окото и ръката при тях бе впечатляваща (най-сетне и от Съвета по евгеника да има някаква полза). При стрелбата по камъни с размерите на дребен чакъл повечето от хората постигаха девет успешни попадения от десет възможни. А аз, старата кримка, без

намесата на биоинженерите, можех да ударя седем от десет, като при това имах много повече практика от тях.

Те еднакво добре определяха траекторията и с гранатомета, който бе далеч по-удобно оръжие от преди. Вместо да изстрелва само гранати от един микротон със стандартен пропулсивен заряд, сега той имаше вече четири различни заряда и избор от гранати от по един, два, три или четири микротона. А за съвсем близък бой, когато ставаше опасно да се използват лазери, пълнителят му можеше да се свали и да бъде зареден със „сачми“. Всеки изстрел разпръскваше разширяващ се облак от хиляди миниатюрни стрелички, които причиняваха моментална смърт на пет метра разстояние, а на шестия метър се превръщаха в безвредна пара.

Тахионният ракетомет изобщо не изискваше сръчност. Трябваше да внимаваш единствено при стрелба да няма хора зад гърба ти; реактивната струя бе опасна на няколко метра зад пусковата тръба. Иначе само вкарваш целта в кръстчето на прицела и натискаш бутона. Няма нужда да се безпокоиш за траекторията; ракетата си лети по права линия и достига максималното си ускорение за по-малко от секунда.

Забавлението да разорават ландшафта с новите играчки повдигна духа на бойците. Но ландшафтът не отговаряше на огъня. Независимо колко впечатляващи бяха оръжията, ефективността им щеше да зависи от това с какво щяха да отвърнат тауранците. Една гръцка фаланга може да изглежда много внушително, но няма да струва и пет пари срещу един-единствен боец с огнехвъргачка в ръце.

А както и при всяко друго сражение, поради разликите във времето, породени от пътуванията, беше невъзможно да се разбере с какъв вид оръжие щяха да разполагат те. Можеше даже и да не бяха чували за стазисно поле. Или биха могли само да изрекат някоя вълшебна дума и ние да изчезнем.

Когато Чарли се обади и ме помоли да се върна по спешност, бях навън с четвърти взвод и се занимавахме със стопяване на камъни. Оставих командването на младши лейтенант Хеймоф.

— Още един ли?

На холографския дисплей нашата планета изглеждаше сега като грахово зърно, на около пет сантиметра разстояние от кръстчето, което бележеше местоположението на Сейд-138. По дисплея бяха пръснати

четирийсет и една червени и зелени точки; 41-и номер бе разшифрован като *таурански крейсер 2*.

— Обади ли се на Антопол?

— Да. — Той изпревари следващия въпрос. — Ще мине почти цял ден, докато съобщението стигне дотам и отговорът се върне.

— Досега никога не се е случвало да изпратят втори кораб — рекох, но, разбира се, Чарли знаеше това.

— Може тази черна дупка да е особено важна за тях.

— Така изглежда.

Следователно бе почти сигурно, че щяхме да се бием на земята. Дори ако Антопол успееше да ликвидира първия крейсер, тя нямаше да има равни шансове да се пребори с втория. Едва ли щяха да й стигнат изстребителите и дроните.

— Не бих искал сега да съм на мястото на Антопол.

— Тя просто ще поеме удара първа.

— Хм. Ние тук се намираме в доста удобно укритие.

— Остави тези приказки за бойците, Уилям.

Той промени мащаба на дисплея така, че на него се виждаха само два обекта: Сейд-138 и новата червена точка, която пъплеше бавно.

Следващите две седмици прекарахме в наблюдение на премигващите точки. А когато човек знае как и накъде да гледа, може да излезе навън и да види следното: ярко бяло петънце, което изгасва за около секунда.

В тази секунда избухналата нова-бомба е развила над милион пъти мощността на едингигаватов лазер. Тя образува миниатюрна звезда с диаметър половин километър, гореща като сърцевината на слънцето. Поглъща всичко, до което се докосне. Радиацията в близост до взрива може непоправимо да съсипе електрониката на един кораб — два изстребителя, един наш и един техен, очевидно бяха постигнати от такава участ и безмълвно се понесоха извън системата с постоянна скорост и без двигатели.

В предишните етапи на войната ние бяхме използвали още мощни нова-бомби, но дегенериралата материя, с която си служехме за направата им, бе нестабилна в големи количества. Бомбите проявяваха тенденция да експлодират още докато са на борда на кораба. Очевидно

и тауранците имаха същия проблем — или пък бяха копирали процеса от самите нас — защото и те бяха намалили мощността на нова-бомбите — използваха вече по около сто кила дегенерирали материя за заряд. Употребяваха ги също като нас: преди да достигне целта, бойната глава се разделяше на десетки части, от които само една бе същинската нова-бомба.

Може би след като се разправеха с „Масарик II“ и кортежа му от изстребители и дрони, щяха да им останат няколко нова-бомби. Така че навярно само си губехме времето с учебни стрелби.

В съзнанието ми се прокрадна мисълта, че можех да събера единайсет души и да се качим на изстребителя, който бяхме скътали безопасно в стазисното поле. Той бе програмиран да ни отведе обратно на Старгейт.

Стигнах дори до там да съставям наум списъка на единайсетте, в стремежа си да определя кои ще са тези единайсет, които означават за мен повече от останалите. Анализът ми приключи с това, че шест места останаха незаети.

Отхвърлих обаче мисълта за бягство. Имахме известен, даже дяволски добър шанс, макар и срещу един напълно въоръжен крейсер. Нямаше да им бъде лесно да ни хвърлят нова-бомба толкова близо, че да попаднем в смъртоносния ѝ радиус.

Освен това, щяха да ме екзекутират за дезертьорство. Тогава защо да си давам зор?

Духът ни се повиши, когато един от дроните на Антопол унищожи първия таурански крейсер. Освен летателните съдове, предназначени за планетарна защита, тя все още разполагаше с осемнайсет дрона и два изстребителя. Макар и непрестанно атакувани от петнайсет вражески дрона, те се насочиха, за да прехванат втория крейсер, който по това време беше само на няколко светлинни часа разстояние.

Единият от чуждите дрони улучи Антопол. Спомагателните ѝ кораби продължиха атаката, макар че от това вече нямаше особена полза. Един от изстребителите ни и три дрона напуснаха панически битката с максимално ускорение, преминаха над планетата по еклиптиката и не бяха преследвани. Гледахме мрачно как

противниковият крейсер се върна малко назад, за да се подготви за боя с нас. Изтребителят ни се бе насочил обратно към Сейд-138, за да се спаси. Никой не винеше екипажа му. Тъкмо обратното, изпратихме им пожелание за щастливо завръщане; но естествено, те не ни отговориха, бяха се напъхали в ускорителните резервоари. Ала нашата радиограма щеше да се запише при тях автоматично, тъй че все някога щяха да я прочетат.

На противника му бяха необходими пет дни, за да се върне отново към планетата и да се установи уютничко на стационарна орбита от другата ѝ страна. Ние се подготвихме за неизбежната първа фаза на сражението, която щеше да е въздушна и да се води напълно автоматизирано — техните дрони срещу нашите лазери. Поставих група от петдесет мъже и жени в стазисното поле, в случай, че някой от дроните успееше да пробие отбраната ни. Всъщност, това бе излишен жест; противникът можеше просто да си седи, да ги чака търпеливо да изключат полето и в следващия миг да ги изпече живи.

На Чарли му хрумна щура идея, която едва не приех.

— Можем да минираме базата.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — Та тя е минирана на двайсет и пет километра околоръст.

— Не, нямам предвид разните мини и тям подобни наоколо ни. Имам предвид самата базата, долу, под земята.

— Давай нататък.

— В изтребителя има две нова-бомби — той посочи стазисното поле, от което ни разделяха двеста метра разхвърляни камънаци. — Можем да ги донесем тук, да ги настроим на дистанционно управление и сетне всички да се скрием в стазисното поле и да чакаме.

Предложението бе донякъде съблазнително. Така щях да се освободя от отговорността да вземам решения и да оставя всичко на случайността.

— Не мисля, че това ще сработи, Чарли.

Той май се засегна.

— Разбира се, че ще сработи.

— Не, гледай сега. За да спечелим наистина, всички тауранци, всички до един, трябва да се намират в смъртоносния радиус на бомбата, преди тя да се взриви. След като веднъж пробият отбраната ни, те обаче няма да ни нападнат вкупом. Най-малко пък, ако базата

изглежда напусната. Ще заподозрат нещо и ще изпратят разузнавателна група. И след като авангардът им взриви бомбите...

— Ще се окажем пак там, откъдето започнахме. Само че без базата. Съжалявам.

Вдигнах рамене.

— Това бе просто една идея. Продължавай да мислиш, Чарли.

Отново насочих вниманието си към дисплея, където се разиграваше неравната космическа война. Съвсем логично противникът се стремеше да унищожи висящия над главата му изстребител, който осъществяват планетарната ни защита, преди да се заеме с нас. Изглежда единственото, което ни оставаше, бе да наблюдаваме как червените точки пълзят около планетата и се опитват да отбележат попадение. Дотук пилотът на изстребителя успяваше да унищожи всички приближили го дрони; засега врагът не беше пратил свой изстребител срещу него.

Бях предоставил на пилота възможността да управлява пет от наземните лазерни установки в нашия периметър. Но и те не можеха много да му помогнат. Един гигаватов лазер изстрелва милиард киловата в секунда на разстояние от сто метра. На хиляда километра височина обаче мощността на лъча намалява до десет киловата. Би могъл да нанесе известно поражение, ако улучи някой оптичен сензор или поне да пообърка малко нещата.

— Добре би ни дошъл още един изстребител. Или още шест.

— Дроните му свършиха — отбелязах.

То се знае, имяхме друг изстребител при себе си и един придаден към нас смотаняк от флота, който да го пилотира. Можеше да се окаже, че той е последната ни надежда, ако ни натикат в стазисното поле.

— Колко далеч е другият тип? — попита Чарли. Имаше предвид пилота на изстребителя, който си бе подвил опашката. Увеличих мащаба и зелената точка се появи в десния край на екрана.

— На около шест светлинни часа.

Бяха му останали два дрона, които се намираха прекалено близко до него, за да се появят като отделни точки на дисплея, а един бе изразходвал, за да прикрие оттеглянето си.

— Престана да ускорява, но все още се движи с 0,9 g.

Не би могъл да ни е от полза, дори да искаше да помогне. Щеше да му е необходим цял месец, за да убие скоростта.

Тъкмо в този труден момент светлинката, която обозначаваше нашия отбранителен изстребител изчезна от екрана.

— Маmicата му!

— Е, веселбата започна. Да кажа ли на хората да се подготвят и да се изкачат горе?

— Не... нареди им да облекат скафандрите, в случай, че вражеските удари ни разхерметизират. Но мисля, че ще мине известно време, преди да ни атакуват по суша.

Отново увеличих мащаба. Четири червени точки вече пълзяха около глобуса, насочвайки се към нас.

Навлякох бойния си костюм и се върнах в командната зала, за да наблюдавам фойерверка на мониторите.

Лазерите работеха перфектно. И четирите дрона едновременно се съсредоточиха върху ни; и четирите бяха прехванати и унищожени. Всички нова-бомби с изключение на една се взривиха отвъд хоризонта (визуалният хоризонт бе на около десет километра разстояние, но лазерите бяха монтирани високо и обсегът им бе двойно по-голям). Бомбата, която избухна по-наблизо, остави една полукръгла яма, която тля яркочерно в продължение на няколко минути. Един час по-късно тя все още грееше бледооранжево, а температурата отвън се бе повишила до 50 градуса над Абсолютната нула. Повечето от снега се стопи и разкри неравната сива повърхност.

И следващата атака завърши за частица от секундата, но този път тя бе осъществена от осем дрона и четири от тях успяха да ни наближат на разстояние десет километра. Лъчението от тлеещите кратери вдигна температурата почти до 300 градуса. Това бе над точката на Топене на леда и аз започнах да се безпокоя. Бойните скафандри бяха пригодени за температури доста над 1000 градуса, но скоростта на автоматичните лазери зависеше от работещи при ниските температури свръхпроводници.

Попитах компютъра какъв е лимитът на температурите при лазерите и той извади на екрана инструкцията ТК-398-734-009-265, „Някои аспекти на приспособимостта на криогенните артилерийски системи, използвани в обстановката на относително високи температури“. В нея имаше предостатъчно полезни съвети как бихме

могли да изолираме оръжията, стига да имаме достъп до напълно обзаведена оръжейна. Отбелязваше се, че времето за реакция на автоматичните прицелни устройства нараства с увеличаването на температурата и че над известна „критична стойност“ оръжията изобщо не ще могат да се прицелват. Нямаше обаче начин да се предскаже индивидуалното поведение на всеки лазер, само се посочваше, че най-високата критична температура, регистрирана някога, е била 790 градуса, а най-ниската — 420.

Чарли се взираше в дисплея. Гласът му прозвуча безстрастно по вътрешната връзка.

— Този път — шестнайсет.

— Изненадан ли си?

Едно от малкото неща, които ни бяха известни за психологията на тауранците, бе тяхната слабост към числата, особено към неделимите или делимите на две.

— Да се надяваме, че не са им останали още 32. Разпитах компютъра по този въпрос; всичко, което можа да ми съобщи, бе, че до този момент крейсерът бе изстрелял 44 дрона и че някои техни крейсери са имали на борда си до 128 дрона.

Оставаше повече от половин час до връхлитането на дроните. Можех да евакуирам всички в стазисното поле и те щяха да бъдат временно в безопасност, ако някоя от нова-бомбите проникнеше в базата. В безопасност — да, но и в капан. Колко време щеше да мине преди кратерите да изстинат, ако три или четири — да не говорим за шестнайсет — от бомбите паднеха в базата? Не можеше да се живее вечно в бойния скафандър, макар че той рециклираше всичко с безпощадна ефективност. Една седмица ти е достатъчна да се почувстваш напълно нещастен. Две седмици — за да помислиш за самоубийство. Никой досега не е преживял три седмици в условията на стазисното поле.

Освен всичко останало, тази отбранителна позиция може да се окаже и смъртоносна клопка. Противникът има неограничени възможности, след като куполът е непрозрачен; единственият начин да разбереш какво е замислил, е да подадеш главата си навън. Нямаше нужда да се нахвърлят отгоре ни с примитивни оръжия, освен ако не горяха от нетърпение. Можеха да заспят купола с лазерен огън и да чакат да изключим генератора. Междувременно щяха да ни нападат

постоянно, мятайки вътре в купола копия, камъни, стрели — можеш да им отвърнеш, но е почти безполезно.

Разбира се, ако един боец останеше в базата, другите можеха да изчакат следващия половин час в стазисното поле. Ако той не дойдеше да ги измъкне оттам, те щяха да знаят, че навън е доста горещо. Набрах с брадичка комбинацията на честотата, която щеше да ме свърже с всички от пето командно ниво нагоре.

— Говори майор Мандела. — Тези думи още ми звучаха като лоша шега.

Очертах им обстановката и ги помолих да съобщят на бойците си, че на цялата рота се разрешава да влезе в стазисното поле. Аз щях да остана навън и да ги изведа, ако събитията се развиеха благоприятно за нас. Това не бе продиктувано от някакво мое благородство; пред бавната и сигурна смърт под сивия купол предпочитах да бъда изпарен за една наносекунда.

Включих се на честотата на Чарли.

— Ти също можеш да отидеш. Аз ще се погрижа за нещата тук.

— Не, благодаря — отвърна бавно той. — По-скоро бих... Хей, виж!

Крейсерът бе изстрелял друга чернена точка. Легендата на дисплея я идентифицираше като нов дрон.

— Това е любопитно.

— Суеверни копелета — констатира безстрастно той.

Оказа се, че само единайсет души бяха решили да се присъединят към петдесетте, които стояха под купола. Това не биваше да ме учудва, но все пак се учудих.

С приближаването на дроните Чарли и аз се вторачихме в мониторите. Избягвахме да гледаме холографския дисплей, постигнали мълчаливо съгласие, че по-добре ще бъде да не знаем кога щяха да се намират на минута от нас, на трийсет секунди... И сега, както и преди, всичко свърши, преди още да сме разбрали, че бе започнало. Екранът побеля, сетне се разнесе пукотът на статичното електричество, а ние още бяхме живи.

Този път обаче на хоризонта — или по-близо! — имаше петнайсет нови ями и температурата се качваше с такава скорост, че последната цифра на скалата за отчитане не можеше да се разчете —

тъй бързо се променяше. Температурата се вдигна над 800 градуса, а след това започна да спада.

Изобщо не видяхме някой от дроните, не бе и възможно в тази частица от секундата, необходима на лазерите да се прицелят и да стрелят. Но малко по-късно седемнайсетият робоснаряд блесна на хоризонта, прелетя в лудешки зиг-заг и спря точно над нас. Един миг изглеждаше като увиснал във въздуха и после започна да пада. Половината лазери го бяха засекли, стреляха постоянно, но никой не можеше да се прицели както трябва; бяха се застопорили на крайната си стрелкова позиция.

Докато се спускаше, огледално полираният му строен корпус блестеше и отразяваше бялата жарава на кратерите и фееричното проблясване на постоянния, но безплоден лазерен огън. Чух как Чарли си пое дълбоко въздух. Дронът се приземи толкова близо, че човек можеше да види паякообразните таурански числа, изписани по корпуса, както и прозрачният люк, разположен до носа му. Сетне двигателят му лумна и той изведнъж изчезна.

— Какво, по дяволите...? — възкликна тихо Чарли. — Защо дронът имаше илюминатори?

— Може би беше разузнавателен?

— Така и предполагах. Бяха недосегаеми за лазерите ни и го знаеха.

— Лазерите може скоро да възобновят дейността си. — Не ми се виждаше много вероятно. — Най-добре е да приберем всички под купола. Включително и самите себе си.

Той изтърси със страст една дума, чието звучене се бе променило с вековете, но смисълът ѝ беше повече от ясен.

— Няма нужда да избързваме. Нека да видим какво ще предприемат.

Изчакахме няколко часа. Външната температура се стабилизира на 690 градуса — малко под точката на топене на цинка, припомних си кой знае защо; след което се опитах да поема ръчно управлението на лазерите, но те все още бяха блокирали.

— Ето, идват — рече Чарли. — Отново са осем.

Взрях се в дисплея.

— Май ще трябва да...

— Чакай! Не са дрони.

Дисплеят ги идентифицираше като „Пехотни транспортни машини“.

— Допускам, че искат да превземат базата — рече той.

— Непокътната.

Да, и може би — да изпитат нови оръжия и технологии.

— Не рискуват кой знае колко. Винаги могат да се оттеглят и да ни пуснат някоя нова-бомба в скута.

Обадих се на Брил, наредих ѝ да вземе всички от взвода си, които бяха в стазисното поле, и да организира кръгова отбрана в североизточния и северозападния квадрант. Подредих останалите от хората в другия полукръг.

— Чудя се — рече Чарли. — Може би не бива да изкарваме всички едновременно навън. Поне докато не узнаем колко са тауранците.

Той имаше право. Запази резерви, накарай противника да недооцени силата ти.

— Това е идея... Може да са само шейсет и четирима в осемте кораба.

Или 128, или 256. Бих искал нашите шпионски спътници да имаха по-голяма разделителна способност. Но не можеш да натъпчеш кой знае каква техника в машина с големината на гроздово зърно.

Реших седемдесетте души на Брил да съставят нашата първа отбранителна линия и им наредих да заемат кръгова позиция в окопите, които бяхме подготвили извън периметъра на базата. Всички останали щяха да стоят под земята, докато не станеше нужда да влязат в боя.

Ако се окажеше, че тауранците ни превъзхождат в жива сила или разполагат с нова технология и могат да проведат атака, която не сме в състояние да отблъснем, щях да наредя всички да се приберат в стазисното поле. Между жилищните помещения и купола имаше подземен тунел, тъй че хората можеха направо да минат по него и да се озоват в безопасност. Онези в окопите щяха да паднат под огъня. Ако изобщо някой останеше жив, когато щях да отдам заповедта си.

Извиках Хилибоу и наредих тя и Чарли да следят за лазерите. Ако се деблокираха, щях да поискам Брил и хората и да се върнат. Щяхме да включим системата на автоматичен прицел и сетне да седнем, за да гледаме шоуто. Но дори и блокирали, лазерите можеха да

ни бъдат от полза. Чарли маркира на мониторите огневите сектори, в които трябваше да бъдат насочени лъчите им; той и Хилибоу можеха да стрелят ръчно с тях, когато нещо попаднеше в обсега на оръжията.

Оставаха ни около двацет минути. Брил заемаше позициите със своите хора и ги разставяше отделение по отделение в окопите, така че огневите им линии да се припокриват. Намесих се и настоях да подреди тежките оръжия тъй, че да примамим авангарда на противника в обсега на лазерите.

Нямаше какво повече да се прави, освен да се чака. Помолих Чарли да изчисли скоростта на противника и да ни даде точни данни, сетне седнах зад писалището си и извадих листи, за да начертая схема на разположението на хората на Брил и да видя дали бих могъл да го оптимизирам.

Котаракът се намърда в скута ми, мяукайки жалостиво. Очевидно не можеше да разпознава хората, когато бяха облечени в бойните си скафандри. Никой друг обаче не сядаше зад това писалище. Посегнах да го погала, но той скочи и избяга.

Първата линия, която начертах, прокъса четири листа хартия. Отдавна не бях вършил фина работа, облечен с боен костюм. Спомних си как по време на обучението ни принуждаваха, наредени във верига, да упражняваме управлението на усилвателите, като си подавахме един на друг яйца — голямо цапотене беше. Интересно дали все още има яйца на Земята.

Свърших с диаграмата. Не виждах какво повече можеше да се добави към нея. При толкова тонове теория, наблъскани в главата ми, имаше сума съвети по тактиката на кръговата отбрана, но всички изхождаха от съвсем различни гледни точки. Ако ти си този, който е обкръжен, не ти остават много възможности. Залягаш и се биеш. Отговаряш бързо на съсредоточаването на противниковите сили, но запазваш гъвкавостта си, така, че врагът да не може да прибегне до отвличаща маневра, за да намали съпротивата ти и някои предварително избран сектор на отбраната. *Използвай пълноценно въздушното и космическото прикритие* — един винаги полезен съвет. Зарови глава, па макар и с навирен нос, и се моли да дойде кавалерията. Удържай позицията си и не мисли за Диен Биен Фу, Аламо и битката при Хейстингс.

— Излетяха още осем транспортни машини с войници — осведоми ме Чарли. — Остават пет минути до пристигането на първата група.

Значи възнамеряваха да ни нападнат на две вълни. Най-малко две. Какво бих направил, ако бях на мястото на тауранския командир? Не беше трудно да се досетя; на тауранците им липсваше тактическо въображение, бяха склонни да копират действията на човеците.

Първата вълна би могла да бъде пожертвана, атака тип камикадзе, която да ни отслаби и да разкрие отбраната ни. Втората вълна щеше да настъпи по-методично и да довърши работата. Или обратното: първата група щеше да се окопае за двацет минути, а втората щеше да прелети над главите им, за да връхлети право върху нас, да разкъса отбранителните линии и да унищожи базата.

Възможно е да изпращат две групи, просто защото две бе магическо число. Или пък бяха в състояние да изстрелват само по осем транспортни съда едновременно (това не бе на добро, тъй като означаваше, че тези съдове са големи; при различни предишни ситуации те бяха използвали транспорти с капацитет от четирима до 128 бойци).

— Три минути.

Вторачих се в мониторите, на които се виждаха различни участъци от минното поле. Ако извадехме късмет, без да се усетят, щяха да се приземят върху му. Или да прелетят достатъчно ниско, така че да детонират мините.

Изпитвах смътно чувство на вина. Намирах се в безопасност в дупката си, драсках си тука, готов да почна да раздавам заповеди. А какво ли си мислех за отсъствието на командира си онези седемдесет жертвени агнеца?

Тогава си спомних какво бях чувствал аз самият спрямо капитан Стот при онази първа бойна акция, когато той бе решил да остане в безопасност на орбита, докато ние се биехме на земята. Приливът на омраза бе толкова силен, че трябваше да потисна пристъпа на гадене.

— Хилибоу, можеш ли сама да се справиш с лазерите?

— Не виждам причини да не мога, сър.

Хвърлих писалката и се надигнах.

— Чарли, поemi координацията на частите; можеш да се справиш не по-зле от мен. Аз се качвам горе.

- Не бих ви посъветвала да го сторите, сър.
- По дяволите, Уилям, не бъди кръгъл идиот.
- Аз не изпълнявам заповеди, аз ги отдавам...
- Там няма да оцелееш и десет секунди — каза Чарли.
- Ще поема риска като всички останали.
- Не чуваш ли какво ти казвам? *Те* ще те убият!
- Нашите ли? Глупости. Знам, че не ме обичат много, но...
- Не си ли слушал общата честота?

Не, защото когато разговаряха помежду си, не използваха моя „архаичен“ английски.

— Те смятат, че си ги поставил в първата линия на отбраната за наказание, заради страхливостта им. При това след като им бе казал, че всички могат да се приберат под купола.

— Нима не е така, сър? — попита Хилибоу.

— За наказание ли? Не, разбира се, че не. — Поне не и съзнателно. — Те просто бяха горе, когато ми потрябваха... Лейтенант Брил не им ли е казала нищо?

— Поне аз не съм я чул — отвърна Чарли. — Може би е прекалено заета.

Или пък бе съгласна с тях.

— Най-добре е да...

— Ето ги! — извика Хилибоу.

Първият противников катер се очерта на единия от мониторите, който показваше минното поле; другите се появиха в следващата секунда. Идваха от различни посоки и не бяха равномерно разпределени около базата. Пет в североизточната четвърт и само един — в югозападната. Предадох информацията на Брил.

Ние обаче бяхме предвидили логиката на поведението им; всички те се снишаваха към пръстена на минното поле. Един от апаратите, който имаше твърде странна аеродинамика, се приближи достатъчно, за да възпламени тахионното устройство. Взривът се стовари върху задната му част, той се преобърна напълно и се заби с нос в земята. Страничните люкове се отвориха и тауранците изпъзяха навън. Бяха дванайсет, навярно четирима бяха останали вътре. Ако и другите съдове превозваха по шестнайсет души, те щяха да бъдат съвсем малко повече от нас на брой.

При първата вълна.

Останалите се приземиха без инциденти. Да, наистина бяха по шестнайсетима. Брил размести няколко отделения, за да попречи на концентрацията на противниковите сили и зачака.

Те се придвижваха бързо из минното поле, вървяха с единна стъпка, олюлявайки се като кривокраки, свръхтежки роботи и не променяха ритъма си, дори когато някой от тях се пръснесе на парченца под напора на взривила се мина, което се случи общо единайсет пъти.

Когато се показаха над хоризонта, причината за очевидно неравномерното им разпределение стана ясна: бяха анализирали предварително кой подход към нас щеше да им осигури най-голямо естествено прикритие — покрай камънака, разхвърлян от нападението на дроните.

Нямаше да можем да се прицелим в тях, преди да наближат базата на около километър и половина. А бойните им скафандри имаха усиливащи системи, сходни с нашите тъй че можеха да преодолеят един километър разстояние за по-малко от минута.

Брил нареди на бойците си моментално да открият огън, повече за повдигане на духа, отколкото с надеждата да поразят врага. Може би все пак удариха неколцина, трудно бе да се разбере. Тахионните ракети представляваха най-малкото величествена гледка. Те буквално превръщаха канарите в купчини чакъл.

Тауранците отвърнаха на огъня с някакво оръжие, подобно на тахионните ракети, може би — съвсем същото. Рядко улучваха обаче; нашите хора бяха или скрити в окопите, или под земята, или залегнали, а ако ракетата не се ударише в нещо, тя продължаваше пътя си по права линия завинаги, амин. Все пак те засегнаха един от бежаватите ни лазери и вибрациите, които достигнаха до нас, бяха толкова силни, че ме накараха да съжаля, дето не се бяхме заровили по-дълбоко от двайсет метра.

Гигаватите лазери не вършеха особена работа. Тауранците сигурно бяха разбрали накъде бяха насочени и ги заобикаляха отдалеко. Това ни донесе късмет, защото стана причина Чарли да отклони за миг вниманието си от мониторите на лазерите.

— По дяволите!

— Какво има, Чарли?

Аз не свалях очи от мониторите в очакване на нови неприятности.

— Корабът им — изчезнал е!

Погледнах холографския дисплей. Беше прав. Единствените червени точки върху него обозначаваха транспортните им средства.

— Къде ли е отишъл? — попитах тъпо.

— Чакай да върнем записа назад.

Той програмира дисплея да покаже събитията отпреди няколко минути и увеличи мащаба така, че да се виждат едновременно и планетата, и колапсарът. Крейсерът се появи, а заедно с него — и три зелени точки. Нашият изстребител — „страхливец“ го атакуваше само с два дрона.

Той обаче се ползваше и от малката подкрепа на физическите закони.

Вместо да навлезе в черната дупка, той се бе плъзнал около колапсаровото поле и го бе заобиколил по силно изтеглена орбита, като заметнат с прашка проектил. Движеше се със скорост девет десети от скоростта на светлината, а дроните летяха с 0,99 право към противниковия крейсер. Планетата се намираше на около хиляда светлинни секунди от колапсара, тъй че тауранският крейсер разполагаше само с десет секунди, за да засече и спре и двата дрона. А при такава скорост няма значение дали ще те улучат с нова-бомба или с плюнка.

Първият дрон напълно унищожил крейсера, а вторият, който го следваше на 0,1 секунди, се спусна надолу и се вряза в повърхността на планетата. Изстребителят пък се размина с нея на не повече от неколкостотин километра и изфуча в космоса, намалявайки ускорението с максималните 25 g. Щеше да се върне назад след около два месеца.

Тауранците обаче не възнамеряваха да го дочакат. Те бяха наближили достатъчно, за да открият лазерен огън и от двете ни страни, но също така бяха навлезли и в обсега на гранатометите ни. Достатъчно едрите камъни им осигуряваха защита срещу лазерите, но гранатите и ракетите ни направо ги смилеха.

Отначало бойците на Брил имаха съкрушително преимущество; гърмяха от окопите и единствено щастливо вражеско попадение или съвършено точно хвърлена граната можеше да им нанесе вреда

(тауранците мятаха гранатите с ръка на разстояние стотина метра). Брил бе изгубила четирима души, а изглежда тауранските сили се бяха стопили наполовина.

Ландшафтът обаче бе вече достатъчно надупчен и повечето от тауранците потърсиха укритие в прясно изровените ями. Битката се сведе до безшумни индивидуални лазерни дуели, прекъсвани от време на време от тътнежа на по-тежките оръжия. Но не бе разумно срещу отделни тауранци да се използва тахионна ракета, не и при наличието на следващата вълна от неизвестно колко на брой тауранци, която се намираше само на няколко минути път.

Нещо ме безпокоеше и то бе свързано с холографския запис. Сега, след като битката позатихна, вече знаех какво бе то.

Какви ли поражения бе нанесъл вторият дрон, когато се блъсна в планетата с почти светлинна скорост? Приблжих се до компютъра и му зададох съответните команди; изчислих количеството на освободената при сблъсъка енергия и съпоставих резултатите с геоложките данни, които се съдържаха в паметта на машината.

Отделената енергия беше с двайсет пъти повече, отколкото при най-мощното земетресение, регистрирано тук. И при това на планета с размери, равни на три четвърти от тези на Земята.

Креснах по общата честота:

— Всички — навън! Веднага!

Натиснах бутона, с който се задействаше люкът и се отваряше тунелът, водещ от административните помещения към повърхността.

— Какво, по дяволите, става, Уил?

— Земетресение! — Кога ли щеше да ни връхлети! — Побързайте!

Хилибоу и Чарли стояха точно зад мен. Котаракът седеше на писалището и безгрижно се ближеше. Почувствах ирационален импулс да го мушна в скафандъра си (по подобен начин бе пренесен от кораба до базата), но знаех, че нямаше да издържи повече от няколко минути.

По-милосърдно и разумно би било да го изпаря с лазерния си „пръст“, но в това време люкът се затвори зад гърба ни, а ние вече се катерехме нагоре по стълбището. През целия път, а и подире, ме преследваше образът на безпомощното животно, затворено под тонове камък умиращо бавно вследствие привършването на въздуха.

— Дали е по-сигурно в окопите? — попита Чарли.

— Не знам — отвърнах. — Никога не съм преживявал земетресение.

Може би стените на окопите щяха да се срутят и да ни затрупат.

Изненадах се от тъмнината на повърхността. „С“ Дорадус бе почти залязла; на мониторите ниското ниво на осветлението се компенсирате автоматично.

По левия фланг се плъзна лъч на противников лазер, който улучи основата на единия от гигаатовите лазери и предизвика рой искри. Още не ни бяха забелязали. Консултирахме се шепнешком помежду си и решихме, че в окопите щеше да е по-безопасно. С три-четири скока се добрахме до най-близкия.

В него заварихме четирима души, един от които бе тежко ранен или мъртъв. Спуснахме се по насипа и аз нагласих зрителния си конвертор на втора степен, за да разгледам по-добре съседите си по окоп. Извадихме късмет; един от тях бе гранатометчик, разполагаха и с ракетомет. Едва разчетох имената на шлемовете им. Намирахме се в окопа на Брил, но тя все още не ни бе забелязала. Беше на отсрещния край и внимателно надничаше над бруствера — ръководеше фланговия обход на две отделения. Когато заеха новите си позиции и бяха вече в безопасност, тя отново залегна.

— Ти ли си, майоре?

— Аз съм — отвърнах тихо.

Питах се дали някои от хората в окопа не бяха от онези, дето искаха скалпа ми.

— Какво беше това за земетресението?

Бяха я информирали за унищожаването на крейсера, но не и за втория дрон. Обясних й колкото се може по-лаконично.

— Никой не е излизал от шлюза — рече тя. — Поне засега. Предполагам, че всички са се укрили в стазисното поле.

Може би някои все още се намираха под земята и не бяха възприели предупреждението ми насериозно. Включих с брада общата честота, за да проверя, и в следващия миг на планетата се спусна самият ад.

Земята изчезна изпод нозете ни и после отново се върна, при което ни тласна толкова силно, че излетяхме във въздуха и се търколихме вън от окопа. Прелетяхме няколко метра, достатъчно високо, за да забележим оранжево-жълтите овали и кратерите по

местата, където бяха избухнали нова-бомбите. Приземих се на крака, но земята се движеше и се плъзгаше толкова силно, че бе невъзможно човек да остане прав.

С дълбок басов тътен, който почувствах по треперенето на скафандъра си, прочистената от скали територия над базата се нагърчи и пропадна. Куполът на стазисното поле с небрежна грациозност се установи на новото си, по-ниско равнище.

Е, едно коте по-малко. Надявах се, че всички останали са имали достатъчно време и разум в главите си да се скрият под купола.

От най-близкия окоп излезе и се заклатушка към мен някаква фигура и аз с изумление разбрах, че не беше човешка. При това малко разстояние лазерът ми проби дупка в шлема му; той направи още две крачки и падна назад. От окопа надникна още един шлем. Отнесох го преди да е успял да вдигне оръжието си.

Не можех да се ориентирам както трябва. Единственото, което не се бе променило, бе стазисният купол и от моя гледна точка той си беше съвсем същия. Всички гигаватови лазери бяха погребани, но един от тях се бе включил: ярък, брилянтен лъч, който осветяваше като прожектор завихрящия се облак от изпарени скали.

Очевидно се бях озовал на вражеска територия. Тръгнах по треперещата земна повърхност към купола, пристъпвайки внимателно.

Не можех да се свържа с командирите на взводове. Навярно всички те, с изключение на Брил, се намираха в купола. Свързах се с Хилибоу и с Чарли; наредих на Хилибоу да накара бойците бързо да излязат. Ако следващата вражеска вълна се състоеше отново от 128 души, щяхме да се нуждаем от участието на всички в боя.

Трусовете стихнаха и аз си проправих път до един „приятелски“ окоп — окопът на готвачите, така да се каже, тъй като единствените живи в него бяха Орбан и Рудкоски.

— Изглежда ще се наложи да почнете пак от нулата, редник.

— Тъй вярно, сър. И без това на черния ми дроб му трябва почивка.

В шлема ми прозвуча сигналът на Хилибоу и аз се включих на нейната честота.

— Сър... вътре имате само десет души. Другите не са успели.

— Останали са долу ли? — Струваше ми се, че имаха достатъчно време за адекватна реакция.

— Не знам, сър.

— Няма значение. Провери точно с колко души разполагаме.

Опитах отново честотата на взводните командири, но никой не ми отговори.

Няколко минути тримата се оглеждахме за лазерен огън на противника, но не видяхме нищо. Навярно очакваха подкрепления.

Хилибоу пак се обади.

— Свързах се с петдесет и трима души, сър. Някои може би са в безсъзнание.

— Добре. Нека да си налягат парцалите, докато...

Тогава се зададе втората вълна. Летателните транспортни средства изреваха над хоризонта. Соплата на двигателите им сочеха към нас. Намаляха скоростта си.

— *Зачешете ги с ракети, тези копелета!* — нададе вой Хилибоу.

Никой обаче не беше успял да се задържи в близост до ракетомета си, докато ни подхвърляше земетръсът. Нямахме и гранатомети, а разстоянието бе прекалено голямо, за да бъде нанесено поражение с ръчните лазери.

Тези транспорти превъзхождаха по размери четири или пет пъти участвалите в първата вълна. Един от тях се приземи на около километър пред нас и от него веднага се посипаха войскари. Бяха над петдесет, вероятно 64, което умножено по осем правеше общо 512. Нямахме как да ги спрем.

— Слушайте всички, говори майор Мандела — опитах се да придам спокойствие на гласа си. — Ще се приберем в купола, бързо, но организирано. Знаем, че сме разпръснати като пилци. Бойците от втори и четвърти взвод да се забавят минута и да прикриват с огън, докато първи, трети взвод и спомагателните части се оттеглят. Първи, трети и спомагателните, отдръпнете се на около половината разстояние от сегашната си позиция спрямо купола и прикрийте оттеглянето на втори и четвърти. Те ще отидат до самия ръб на купола и ще ви прикриват, докато изминете и втората половина от разстоянието.

Би трябвало да го нарека „отстъплението“, но тази дума я нямаше в учебниците. Защитно действие.

Беше много повече отстъпление, отколкото защитно действие. Осем или девет души стреляха, докато останалите търтиха с все сили.

Рудкоски и Орбан вече бяха изчезнали. Пуснах няколко прицелни изстрела без особен ефект, после изтърчах до другия край на окопа, изкатерих се и хукнах към купола.

Тауранците откриха ракетен огън, но повечето от ракетите им изглежда отиваха прекалено нависоко. Преди да измина половината разстояние видях как взривовете разкъсаха двама от нашите; докопах се до една голяма, хубава скала и се скрих. Надникнах иззад нея и реших, че само двама или трима от тауранците бяха достатъчно наблизко, но и те бяха по-скоро хипотетични цели за лазерния ми огън. Май не биваше да привличам излишно вниманието върху себе си. Премагнах тичешком останалото разстояние до купола и спрях, за да отвърна на огъня. След два-три изстрела открих, че се бях превърнал в удобна мишена; доколкото можех да видя, само още един от нашите тичаше към купола.

Една ракета прелетя толкова близо, че бих могъл да я пипна. Свих колене, плонжирах и се озовах под купола, в не съвсем героична поза.

7.

Вътре видях ракетата, която за малко не ме улучи — тя лениво се носеше в мрачината; когато премина от другата страна на купола, се издигна леко. Там щеше да се изпари в мига, в който цялата кинетична енергия, която бе изгубила при рязкото намаляване на скоростта си до 16,3 метра в секунда, щеше да се превърне в топлинна.

Заварих девет души мъртви, лежаха досами границата на защитното поле. Не се изненадах, макар да не бе новина, която бих искал да съобщя на бойците.

Бойните им скафандри бяха непокътнати — в противен случай не биха могли да стигнат дотук — но при паданията и блъсканицата през последните минути на бягството те бяха повредили по някакъв начин специалната изолация, която ги защищаваше от стазисното поле. Затова още с навлизането в полето цялата електрическа активност на телата им се бе прекратила, което моментално ги бе убило. Освен това, след като нито една молекула в телата им не би могла да се движи с повече от 16,3 метра в секунда, те на мига бяха замръзнали като камък, а телесната им температура се бе установила на доста хладните 0,426 градуса по Келвин.

Реших да не ги обръщам, за да узная имената им, поне засега. Трябваше да изберем някаква отбранителна тактика преди тауранците да навлязат в полето. Ако на тях все пак им скимнеше да нахлуят, вместо да изчакат търпеливо.

Успях да заставя със сложни жестове всички да се съберат в центъра на полето, под опашката на изстребителя, където бяха складирани оръжията.

Разполагахме със значително количество оръжия, понеже числеността ни бе намаляла три пъти. Раздадох на всички по един щит и къс меч, и сетне написах върху снега въпрос: ИМА ЛИ ДОБРИ СТРЕЛЦИ С ЛЪК? ДА ВДИГНАТ РЪКА. Излязоха петима доброволци, а аз избрах още трима, за да можем да използваме всички лъкове. Разполагахме с по двайсет стрели на лък. Това бяха най-ефикасните оръжия с голям обсег, които имахме; стрелите бяха почти

невидими в бавния си полет, тежички и със смъртоносни връхчета от твърд като диамант кристал.

Подредих стрелците в кръг около изстребителя (задкрилките му щяха отчасти да ги предпазят в гръб) и между всяка двойка стрелци поставих по четирима други — двама копиехвъргачи, по един боец, въоръжен с метална бухалка, и друг с бойна брадва и дузина ножове за хвърляне. При това разположение на хората теоретично би трябвало да можем да посрещнем противника независимо от дистанцията — до ръба на купола или при ръкопашен бой.

Всъщност те биха могли да влязат в полето с камъни в ръце, без щитове и специално оръжие, и пак имаха шанс 600:42 да ни размажат.

Ако предположим, че знаеха какво представляваше стазисното поле. Във всеки случай в други области технологичното им равнище отговаряше на нашето.

В продължение на няколко часа не се случи нищо. Докато чакахме да умрем, се отегчихме до смърт. Няма с кого да размениш дума, не можеш да видиш нищо, освен неизменния сив купол, сив сняг, сив космически изстребител и няколко еднакво сиви воина до себе си. Не можеш да чуеш нищо, да вкусиш или помиришеш друго, освен самия себе си.

Само онези от нас, които все още се интересуваха от битката, даваха дежурство на долния край на купола, в очакване да се появят първите тауранци. Затова след началото на нападението измина цяла секунда, преди да осъзнаем какво става. То започна отгоре с облак от катапултирани леки копия, който премина през купола на около трийсет метра над повърхността и се насочи право към центъра на полусферата.

Щитовете бяха достатъчно големи, за да се скрие човек почти изцяло зад тях, след като приклепне леко; хората, които забелязаха овреме копията, можаха да се защитят. Онези, които бяха с гръб или просто бяха заспали, зависеха само от слепия случай; нямаше как да им извикаш, за да ги предупредиш, а и на дротиците им бяха необходими само три секунди да стигнат от края до центъра на купола.

Извадихме късмет, че дадохме само пет жертви. Една от тях беше стрелецът с лък Шубик. Взех нейния лък, в очакване на моменталната им пеша атака.

Нападение обаче не последва. След половин час обходих кръга и обясних с жестове, че първото, което човек трябваше да направи, ако се случеше нещо, бе да докосне другаря си отдясно. Той от своя страна — да стори същото и така нататък, по целия кръг.

Може би това ми спаси живота. Втората атака с леки копия дойде половин час по-късно откъм гърба ми.

Усетих сбутването с лакът, плеснах човека вдясно от себе си, обърнах се и видях облака от копия да се снишава. Вдигнах щита над главата си и те се стовариха върху него само частица от секундата по-късно.

Оставих лъка, за да измъкна три копия от щита си и в този момент започна нападението на пешаците.

Беше страховита и впечатляваща гледка. Около триста тауранци едновременно навлязоха в полето, вървяха почти рамо до рамо по целия периметър на купола. Настъпваха крачка подир крачка, всеки стиснал кръгъл щит, който едва стигаше да прикрие масивните им гръдни кошове. Мятаха копия, подобни на онези, с които се бяха опитали да осъществят първите си два баража.

Изправих щита пред себе си (в долната си част той имаше издатъци, които позволяваха да го придържаш във вертикално положение) и след първата изстреляна от мен стрела разбрах, че имаме шанс. Стрелата удари едного в средата на щита, мина през него и проникна в костюма му.

Боят се изроди в едностранно клане. Копията им не бяха много ефикасни и липсваше елемент на изненада, макар че когато едно от тях прелетя край тила ми, усетих как между плешките ми пробягаха тръпки.

С двайсет стрели повалих двайсет тауранци. Те сгъстяваха редиците си, веднага щом някой паднеше; дори нямаше нужда човек да се цели. Когато привърших стрелите, се опитах да ги замеря със собствените им копия. Събрах няколко и ги запратих обратно по тях. Но леките им щитове бяха достатъчно здрави, за да ги отразят.

Убихме повече от половината със стрели и копия, далеч преди да ни достигнат на разстояние за ръкопашен бой. Изтеглих меча си и зачаках. Все още ни превъзхождаха в жива сила в съотношение три към едно.

Когато се приближиха на десетина метра, дойде мигът на хвърлячите на чакри. Макар въртящият се диск да не бе труден за забелязване и да достигаше до целта след повече от половин секунда, мнозинството тауранци реагираха по един и същи неефикасен начин — вдигаха щитовете, за да се предпазят. Острите като бръснач, закалени остриета разсичаха леките щитове досущ както моторната резачка — фазер.

Първи встъпиха в ръкопашен бой носачите на алебарди. Това бяха всъщност метални прътове с дължина два метра, които завършваха и в двата си края с двуостри назъбени върхове. Тауранците използваха хладнокръвен — или доблестен, ако такава е мисловната ви настройка — метод да се справят с тях. Те просто сграбчваха остриетата и умираха. Докато човек се мъчеше да измъкне оръжието си от мъртвата хватка, към него пристъпваше друг тауранец с ятаган, дълъг повече от метър, и го съсичаше.

Освен със саби, те бяха въоръжени и с някакви еластични ласа като корди, които завършваха с около десет сантиметрово подобие на бодлива тел и с малка тежест, която придаваше сила на удара. Беше доста опасно оръжие; ако не улучеше целта си, то по непредвидима траектория се връщаше назад. Но те улучваха доста често — бодливата тел минаваше под щитовете и се увиваше около глезените.

Опирайки се гръб в гръб с редник Ериксон и благодарение на мечовете си, успяхме да останем живи през следващите няколко минути. Когато броят на оцелелите тауранци се сведе до двайтрийсет, те просто се обърнаха и замаршируваха обратно. Хвърлихме подире им няколко копия и улучихме трима, но не се решихме да ги преследваме. Можеха да се обърнат и отново да започнат да секат.

Бяхме останали само двайтсет и осем души. Поне десет пъти повече тауранци покриваха с трупове земята, но това не ни носеше особено удовлетворение.

Можеха да повторят всичко, този път с триста нови бойци. И щяха да успеят.

Тръгнахме от труп на труп, като измъквахме стрелите и копията, после отново заехме позиция около изстребителя. Никой не си даде труда да изважда алебардите. Преброих хората си: Чарли и Даяна бяха отървали кожата (Хилибоу бе една от жертвите на бухалките), оцелели бяха и двама от офицерите от спомагателните служби — Уилбър и

Шидловски. Рудкоски беше все още жив, но Орбан бе улучен от късо копие.

След цял ден изчакване изглеждаше, че вместо ново нападение противникът бе решил да предприеме война на нерви. Копията продължаваха да прелитат, но вече не на облаци, а по две, по три, по десетина. И от най-различни посоки. Не можехме да стоим непрекъснато нащрек; на всеки три-четири часа улучваха по някого.

Устроихме вахта и спяхме подред, по двама, върху генератора на стазисното поле. Криехме се непосредствено под туловището на изстребителя — това бе най-безопасното място в купола.

От време на време някой от тауранците се появяваше в края на полето, очевидно за да види колцина бяхме останали. Пускахме му по някоя и друга стрела — за поддържане на формата.

След два дни копията спряха да долитат. Предположих, че ги бяха свършили. Или бяха решили да престанат, след като останахме само двайсетима.

Имаше обаче много по-вероятно предположение. Взех един метален прът, отидох до „стената“ на полето и го промуших навън. Когато го прибрах обратно, върхът му беше стопен. Показах го на Чарли и той се заклати напред-назад (единственият начин да кимнеш, когато си в боен костюм). Беше се случвало и преди, при един от първите случаи на използване на стазисно поле, когато то не бе сработило. Те просто го заливаха с лазерен огън, изглежда ни чакаха да подлудеем и да изключим генератора. Навярно си седяха в корабите и си играеха тауранския вариант на бриджа.

Опитах се да помисля. Беше трудно човек да се съсредоточи достатъчно дълго върху каквото и да е в това враждебно обкръжение. Особено когато е лишен от естествени възприятия и трябва непрекъснато да се озърта. Чарли бе споменал нещо. При това едва вчера. Но не можех да си го припомня. Тогава идеята му не бе приложима. После предложението му най-сетне изплува в паметта ми.

Извиках всички и написах върху снега:

ВЗЕМАМЕ НОВА-БОМБИТЕ ОТ ИЗТРЕБИТЕЛЯ.

ОТНАСЯМЕ ГИ ДО КРАЯ НА ПОЛЕТО.

ПРЕМЕСТВАМЕ ПОЛЕТО.

Шидловски знаеше къде точно се намираха необходимите инструменти в изстребителя. За щастие преди да включим стазисното

поле бяхме оставили всички люкове отворени; те се задействаха по електронен път и сигурно щяха да блокират, ако бяха затворени. Взехме от машинното набор от гаечни и френски ключове и се качихме в пилотската кабина. Той беше наясно как да махне планката, затваряща отвора, през който човек можеше да пропълзи в бомбения отсек. Аз го последвах в широката около метър тръба.

При нормални обстоятелства би трябвало да е тъмно като в рог. Но стазисното поле осветяваше бомбения отсек със същата слаба светлина, която преобладаваше и извън него. Той беше прекалено тесен за двама ни, затова останах в края на тръбата и само гледах.

Капаците на камерата можеха да се отварят и ръчно; Шидловски завъртя някакъв лост и вече можехме да се заемем с работа. Освобождаването на двете нова-бомби от придържащите ги шейни обаче бе трудоемко мероприятие. Накрая той се върна в машинното отделение и донесе железен лост. Хвана единия край, аз — другия и успяхме да ги избутаме от отсека.

Когато изпълзахме обратно навън, сержант Ангелов вече работеше по тях. За да се заредят бомбите, бе необходимо само да се развие възпламенителя на върха им и после да се бръкне с нещо в гнездото, да се счупи предпазителя и закъснителния им механизъм.

Бързо ги замъкнахме до ръба на полето, по шест души носеха всяка бомба, и ги поставихме една до друга. Сетне махнахме на четиримата, които се подпираха на дръжките на генератора. Те го вдигнаха и извървяха десет крачки в обратна посока. Бомбите изчезнаха, след като полето се спусна отвъд тях.

Нямаше никакво съмнение, че експлодираха. За секунда-две отвън бе горещо като в ядрото на звезда и дори стазисното поле регистрира събитието: само за миг около една трета от купола засвети в бледорозово и сетне отново посивя. Почувства се и слабо ускорение, като в бавен асансьор. Това означаваше, че дрейфувахме надолу, към дъното на кратера. Дали дъното щеше да бъде твърдо? Или щяхме да потънем в стопените скали и да попаднем в капан, досущ като муха в кехлибар — дори не си струваше да се мисли за това. Ако се случеше, може би щяхме да бъдем в състояние да си пробием път с гигаватвия лазер на изстребителя.

Поне дванайсет от нас.

КОЛКО ДЪЛГО? — надраска Чарли на снега пред краката ми.

Дяволски интересен въпрос. Единственото, което знаех, бе количеството енергия, освободено от двете нова-бомби. Нямах представа обаче колко голямо щеше да бъде огненото кълбо, предизвикано от тях, от което пък зависеше размера на кратера. Не знаех топлинния капацитет на обкръжаващите ни скали, нито точката им на кипене. Написах му: ЕДНА СЕДМИЦА, КОЙ ЗНАЕ? ТРЯБВА ДА ПОМИСЛЯ.

Бордовият компютър би ми съобщил данните за хилядна от секундата, но не бе в състояние да ми отговори. Започнах да пиша уравнения върху снега, като се постарях да получа максимума и минимума от време, необходими, за спадането на външната температура до 500 градуса. Ангелов, чиито познания по физика бяха много по-съвременни, правеше своите изчисления от другата страна на изтребителя.

Моят отговор сочеше между шест часа и шест дни (макар че ако беше шест часа, скалите наоколо трябваше да излъчват топлината като проводници от чиста мед), а Ангелов стигна до отговор от пет часа до четири и половина дни. Аз избрах шестте дни, а и никой друг не пожела да се намеси в избора ми.

Спяхме много. Чарли и Даяна играеха шах, като рисуваха символите на снега; аз не бях в състояние да запамеля позициите на движещите се фигури. На няколко пъти проверих изчисленията си и всеки път излизаха шест дни. Прегледах и сметките на Ангелов, изглеждаха верни, но все пак реших да се придържам към моите. Нямаше да ни навреди, ако останехме в скафандрите ден и половина повече. Продължихме да спорим с него добродушно чрез стенографски драсканици.

По времето, когато взривихме бомбите, бяхме останали деветнайсет души. Шест дни по-късно, когато сложих ръка върху бутона за изключване на генератора, пак си бяхме деветнайсет. Какво ли ни чакаше навън? Със сигурност бяхме убили всички тауранци в радиус няколко километра от експлозията. Но биха могли да имат дислоцирани по-надалеч резервни части, които сега да ни дебнат търпеливо зад гребена на кратера.

Разпределих равномерно хората си из целия купол, за да не ни унищожат с едно-единствено попадение. След това, готов моментално

да включа отново полето, ако се случеше нещо непредвидено, натиснах бутона.

8.

Радиото ми бе останало настроено на общата честота; след повече от седмица тишина, ушите ми изведнъж бяха нападнати от високо, весело бърборене.

Стояхме в центъра на кратер, широк около километър и също толкова дълбок. Стените му бяха покрити с лъскава черна кора, тук-таме прошарена от червени пукнатини — бяха горещи, но вече не представляваха опасност. Полушарието, върху което се намирахме, трябва да бе потънало на около 40 метра навътре в основата на кратера, още докато той е бил в състояние на стопилка, затова сега бяхме върху нещо като пиедестал.

Наоколо не се виждаше нито един тауранец.

Втурнахме се към изтребителя, херметизирахме го и го изпълнихме с хладен въздух, след което изскочихме от скафандрите. Не настоях да се спазва субординацията при използването на единствения душ на борда; просто се отпуснах на една ускорителна койка и на дълбоки глътки поех въздуха, който не миришеше на рециклирания дъх на Мандела.

Корабчето бе предназначено за максимум дванайсетчленен екипаж, затова се редувахме да стоим навън на смени от по седем души, за да не претоварваме животоподдържащата му система. Изпратих едно непрестанно повтарящо се съобщение до другия изтребител, който все още бе на шест седмици път от нас. В него се казваше, че сме в добро състояние и се надяваме да ни приберат. Бях почти сигурен, че там щеше да има поне седем свободни койки, след като бойния му екипаж по традиция се състоеше от трима.

Беше ни хубаво, защото отново можехме да се разхождаме и да разговаряме. Официално отмених всякакви военни занятия до пристигането ни на Старгейт. Сред оцелелите бяха и неколцина от групата на Брил, но те не проявяваха враждебност спрямо мен.

Играехме си на една своеобразна носталгична игра: сравнявахме различните епохи, които бяхме видели на Земята и се чудехме какво ли ни очакват 700 години напред в бъдещето, в което щяхме да се

върнем. Никой не спомена факта, че ни предстоеше само неколкomesечен отпуск, а сетне щяха да ни прехвърлят в други бойни части и колелото отново щеше да се завърти.

Колелото. Един ден Чарли ме попита за произхода на фамилията ми; звучала му странно. Отвърнах му, че първопричината за появата ѝ е била липсата на речник под ръка и че ако е била правилно записана, сигурно щеше му се стори още по-странна.

Наложи се да употребя половин час, за да му обясня всичко с подробности. Родителите ми са били хипита (нещо като субкултура, съществувала в Америка в края на двайсети век, която отхвърляла материализма и включвала в себе си широк спектър от екзотични идеи), които живеели с група на други хипита в малка селскостопанска комуна. Когато майка ми забременяла, те не искали да се съобразяват с условностите и да се оженят. За тях бракът означавал жената да вземе фамилията на мъжа и да се превърне в нещо като негова собственост. Но и двамата се били дрогирали него ден, станали сантиментални и решили да сменят имената си и да получат една и съща фамилия. Отишли до най-близкия градец, като през целия път спорели кое име ще символизира най-добре любовната им връзка — за малко да се сдобия с по-кратко име — и се спрели на Мандала.

Мандалата е с форма на колело и хипитата са възприели символа от някаква чуждоземна религия: той олицетворявал вселената, космическото мислене, Бога и всичко останало, което се нуждаело от олицетворение. Нито майка ми, нито баща ми знаели как да напишат правилно думата и чиновникът от градската магистратура я изписал тъй, както я чул.

Кръстили ме Уилям, в чест на един богат мой чичо, който за нещастие умрял по-късно без пукнат грош.

Шестте седмици минаха твърде приятно: в разговори, четене и почивка. Другият изстребител се приземи до нашия и на него имате девет свободни койки. Разместихме екипажите така, че на всеки от двата борда да има компютърен специалист, който да ни изведе от неприятности, ако последователността на програмираните колапсарови скокове се нарушеше. Аз се прехвърлих на втория изстребител с надеждата, че на борда му ще открия нови книги. Нямаше.

Пъхнахме се в резервоарите и стартирахме.

Прекарахме доста време в тях и това бе добре дошло, защото така избягвахме да гледаме едни и същи физиономии по цял ден в пренаселените кораби. Спестеното вследствие на ускорението време ни помогна да се върнем на Старгейт подир десет месеца субективно бордово време. Разбира се, за хипотетичния обективен наблюдател този период се равняваше на 340 години (без седем месеца).

В орбита около Старгейт кръжаха стотици крейсери. Истинска навалица. Лошо: ако тия всичките също бяха приключили наскоро мисиите си, навярно изобщо нямаше да получим отпуск.

Предполагах, че по-вероятно бе да попадна под трибунал, отколкото да ми дадат почивка. Бях изгубил 88 на сто от ротата си, мнозина от тях, защото ми нямаша достатъчно доверие, за да се подчинят на пряката ми заповед при земетресението. По тази причина на Сейд-138 пак бяхме там, откъдето започнахме; нямаше тауранци, но нямаше и база.

Получихме инструкции за кацане и потеглихме право надолу, без да прибъгваме до услугите на совалките.

На космодрума ни очакваше нова изненада. На пистата стояха десетки крейсери (преди никога не го допускаха, защото се опасяваха, че Старгейт може да бъде нападната), имаше и два пленени таурански крейсера. По-рано все не ни се удаваше да заловим невредим някой от тях.

Но седемте изминали века изглежда ни бяха донесли решително предимство. Може би побеждавахме.

Минахме през въздушния шлюз с надпис „Завръщащи се“. Когато той се изпълни с въздух и отворихме костюмите си, пристигна една красива млада жена, която докара количка с туники и с чудесно произношение на английски ни каза да се преоблечем и да се съберем в лекционната зала в края на коридора вляво от нас.

Усещах се странно в туниката, беше лека и въпреки това топла. Тя бе първото нещо, което носех след бойния скафандър и собствената си кожа от една година насам.

Лекционната зала беше поне сто пъти по-голяма, отколкото бе необходимо за нас, дваисет и двамината. Същата жена беше там и ни помоли да се придвижим напред. Беше малко объркващо; можех да се

закълна, че одева тя пое в обратната посока на коридора. Знаех, че бе така, защото бях очарован, докато я гледах отзад.

По дяволите, може би вече си служеха с трансмитери на материята. Или с телепортация. И тя е искала да си спести някоя и друга крачка.

Поседяхме така минута, след което един мъж, облечен в лишена от всякаква украса туника като тази, която ни бе дала жената, прекоси сцената, понесъл под мишница купчина дебели тетрадки.

Девойката, която го следваше, също носеше тетрадки.

Обърнах се и видях, че първата, която ни посрещна, все още стоеше на пътеката между столовете. И сякаш за да се объркат още повече нещата, мъжът изглеждаше като брат-близък и на двете.

Той разлисти една от тетрадките и прочисти гърлото си.

— Тези книжки са за ваше улеснение — рече той с перфектно произношение, — но можете и да не ги четете, ако не искате. Няма нужда да правите нищо, което не желаете, защото... вие сте свободни хора. Войната свърши.

Възцари се изпълнена с неверие тишина.

— Както ще разберете от тези книжа, войната свърши преди 221 години. Съответно, сега се намираме в 220-та година. По стар стил — 3138-ма, сл.Р.Хр. Вие сте последната група войници, която се завръща. Когато заминете оттук, и аз ще си тръгна. И ще унищожа Старгейт. Базата съществува само като пункт за посрещане на завръщащите се и като паметник на човешката глупост. И на срама, както сами ще прочетете. Разрушаването ѝ ще има смисъл на душевно пречистване.

Той спря да говори, ала жената до него продължи почти без пауза:

— Съжалявам за всичко, което сте преживели, и много ми се иска да ви кажа, че е било в името на справедлива кауза, но както ще прочетете, не е така. Дори богатството, което сте натрупали, под формата на заплати и капитализирани лихви, е без всякаква стойност, тъй като ние вече не си служим с пари и кредити. Нито пък съществува понятие като икономика, в която тези неща биха могли да се... използват.

— Както сигурно сте се досетили вече — пое щафетата от нея мъжът, — аз съм, т.е. ние сме клонинги на един-единствен индивид. Преди двеста и петдесет години името ми бе Кан. Сега е Ман^[5]. Моят

пряк предшественик е от вашата рота, ефрейтор Лари Кан. Мъчно ми е, че той не се завърна.

— Аз представлявам над десет милиарда индивида, но с едно общо съзнание — каза тя. — След като прочетете за това, ще се опитам да ви го изясня. Знам, че ще ви бъде трудно да го разберете. Вече не се осъществява ускорено възпроизводство, понеже аз съм идеалният модел и съм неоспорим факт. Индивидите, които умират, биват заменяни.

Но и досега има планети, на които хората все още се раждат по нормалния за бозайниците начин. Ако моето общество ви се стори враждебно, можете да идете на някоя от тях. Ако искате да вземете участие във възсъздаването на старата човешка общност чрез зачеване, няма да ви попреча. Много ветерани настояват да ги променя и да ги върна към хетеросексуалността, за да могат да се впишат в тези общества. Лесно мога да го направя.

Не се тревожи за това, Човеко, само ми подпечатай билетчето.

— Тук, на Старгейт, ще бъдете мои гости в продължение на десет дни, след което ще бъдете прехвърлени там, където пожелаете да отидете — рече той. — Моля ви междувременно да прочетете тези книжки. Чувствайте се свободни да задавате всякакви въпроси и да изисквате каквито и да е услуги.

И двамата станаха и слязоха от подиума. Чарли седеше до мен.

— Невероятно — възкликна той. — Значи те насърчават... мъжете и жените... да го правят отново? Заедно?

Женският Човек на пътеката стоеше зад нас и му отвърна преди да успее да съставя достатъчно съчувствен и лицемерен отговор:

— Това не е присъда спрямо вашето общество — рече тя и може би не забелязваше, че той го бе приел малко по-навътре и по-лично. — Аз само чувствам, че размножителният процес е полезен за евгениката като естествена предпазна мярка. Няма никакви доказателства, че клонирането на един идеален индивид е погрешно, но ако се окаже, че има грешка, ще съществува достатъчно голям генетичен фонд, с който да се започне отначало.

Тя го потупа окуражително по рамото.

— Разбира се, не е задължително да ходите на някоя от тези развъдни планети. Можете да останете на една от моите планети. Аз не правя разлика между хомосексуална и хетеросексуална игра.

Тя се качи на сцената и ни дръпна една дълга реч за това къде щяхме да отседнем, да се храним и тъй нататък, докато се намирахме на Старгейт.

— Никога досега не съм бил прелъстяван от компютър — промърмори Чарли.

Продължилата 1143 години война започнала под фалшив претекст и продължила, само защото двете раси не били в състояние да комуникират помежду си. В мига, в който могли да си говорят, първият въпрос бил „Защо започнахте всичко това?“, а отговорът — „Кой, ние ли сме го започнали?“

Тауранците били забравили войната от хилядолетия. В началото на двайсет и първи век изглеждало, че и човечеството било също тъй готово да я надживее. Но старите воители още се навъртали тук и там, и много от тях държели силни позиции във властта. На практика те ръководели Групата на ООН по изследване и колонизация, която използвала току-що открития колапсаров скок за изучаване на междузвездното пространство.

Много от първите кораби претърпели злополуки и изчезнали. Тогава бившите военни станали подозрителни. Те въоръжили колонизаторските кораби и при първия случай, в който се срещнали с таурански кораб, го унищожили.

Извадили отново медалите, излъскали ги, а останалото... останалото беше вече само история.

Вината не можеше обаче да се стовари само върху военните. Доказателствата, които те представили за това, че тауранците причинили първите злополуки, били смехотворно неубедителни. Но никой не обърнал внимание на малцината, които изтъкнали този факт.

Истината била, че икономиката на Земята се нуждаела от война и случаят бил чудесен повод. Отворила се идеалната яма, в която да се изсипват огромни средства, като в същото време човечеството се обединявало, вместо да се разединява.

След известно време тауранците се научили отново да воюват. Никога не напреднали особено много в тази област и в крайна сметка щели да изгубят войната.

Тауранците, обясняваше се в книжката, не можели да общуват с хората, защото нямали представа за индивида като такъв; те били естествени клонинги от милиони години. Най-накрая земните крейсери били натоварени с Ман, клонингите на Кан, и тогава за пръв контактът с противника станал възможен.

В книгата това бе дадено като прост факт. Помолих Ман да ми обясни какво означаваше то, какво беше чак толкова специално в комуникациите между клонинг и друг клонинг, но той ми каза, че априори не бих могъл да го разбера. Нямало понятия за него, а мозъкът ми не би могъл да го възприеме, дори и да съществуваха думи, с които да бъде формулирано.

Е, добре. Виждаше ми се малко подозрително, но бях готов да го приема на доверие. Бих приел и бялото за черно, стига това да означаваше край на войната.

Ман бе доста мило същество. Само заради нас — двайсет и двамата — си направи труда да възроди една малка таверна и я обслужваше денонощно (никога не видях Ман да яде или да пие — предполагам, че бяха изнамерили свой способ да се справят с глада). Една вечер киснех там, пиех бира и четях книгата им, когато Чарли влезе и седна до мен.

— Ще опитам — каза той без предисловия.

— Какво ще опиташ?

— Жените. Хетеро — и той потрепери. — Не исках да те обидя... но не ми се струва много привлекателно — потупа ме по ръката, изглеждаше разсеян. — А другата алтернатива... опитвал ли си?

— Ами... не, не съм.

Жената Ман бе радост за окото, но само в смисъла на една картина или скулптура. Аз просто не ги възприемах като човешки същества.

— Недей — той не се впусна в подробности. — Освен това те казват — той казва, тя казва, то казва — че могат да ме върнат отново

към сегашното ми състояние също тъй лесно. Ако не ми хареса.

— Ще ти хареса, Чарли.

— Ами да, и *те* казват същото. — Той си поръча силна напитка. — Просто ми се струва неестествено. Както и да е, след като ъ-ъ-ъ-ъ, направя промяната, ще имаш ли нещо против... защо не отидем заедно на една и съща планета?

— Разбира се, Чарли, ще бъде чудесно. — Бях убеден в това. — Мислил ли си къде искаш да отидеш?

— Не, по дяволите, все ми е едно. Просто искам да се махна оттук.

— Чудя се дали Хевън е все така хубава...

— Не — Чарли посочи с пръст бармана, — тоя живее и там.

В механата влезе един мъж, който буташе пред себе си количка, отрупана с папки.

— Майор Мандела? Капитан Мур?

— Ние сме — каза Чарли.

— Това са вашите военни досиета. Надявам се да ги намерите за интересни. Бяха прехвърлени върху хартия, когато вашата ударна част остана единствената незавърнала се бойна група, защото щеше да бъде непрактично да се поддържат обичайните електронни мрежи, само за да се съхранят толкова малко данни.

Тези винаги изпреварваха въпросите ти, дори и да нямаш такива.

Моята папка бе поне пет пъти по-дебела от тази на Чарли. Може би по-дебела от всяка друга, след като май бях единственият войник, изкара цялата война. Бедната Меригей!

— Чудя се какъв ли доклад е натракал за мен старият Стот — рекох и отгърнах папката.

Към първата страница бе прикрепено малко парче хартия. Всички останали листи бяха безукорно бели под напечатаните букви, само това листче беше пожълтяло с годините и бе пооръфано по краищата.

Почеркът ми бе познат, прекалено познат, дори и след толкова време. Датата бе отпреди 250 години.

Премигнах и очите ми неочаквано се изпълниха със сълзи. Нямах никаква причина да предполагам, че тя е още жива. Но и не бях сигурен, че е мъртва, не и преди да видя датата.

— Уилям? Какво ти...

— Остави ме на мира, Чарли. Само за минутка.

Избърсах очи и затворих папката. Не биваше дори да прочета проклетото писмо. След като се отправях към нов живот, трябваше да оставя призраците на миналото зад гърба си.

Но дори и съобщението от онзи свят е своего рода контакт. Отново отворих папката.

11 окт. 2878

Уилям,

Всичко това е в твоето лично досие. Но след като те познавам, зная, че би могъл да го изхвърлиш, така че се погрижих писмото да стигне до теб.

Очевидно е, че оживях. Може би ти също ще оцелееш. Ела при мен.

От документацията научих, че си на Сейд-138 и няма да се върнеш още няколко века. Това не е беда.

Аз отивам на една планета, наричана Мидъл Фингър^[6], петата от системата на Мизар. Намира се на два колапсарови скока разстояние, десет месеца субективно време. Мидъл Фингър е нещо като светилище за хетеросексуалните. Наричат я „база за евгенистичен контрол“.

Но това не е важно. Ние — аз и още петима ветерани, събрахме закуп всичките си спестявания и купихме от UNEF една свръхсветлинна совалка. Използваме я като „машина на времето“.

И тъй, аз съм на релативистичен режим и те чакам. Единственото, което трябва да направиш, е да изминеш пет светлинни години и да дойдеш на Мидъл Фингър, много бързо. На Всеки десет години остарявам с един месец. Ето защо, ако още следваш разписанието си и си жив, когато дойдеш тук, ще съм само на дваисет и осем години. Побързай!

Не намерих никой друг и не желая друго. Пет пари не давам дали си на деветдесет или на трийсет години.

*Ако не мога да бъда твоя любима, ще бъда твоя
медицинска сестра.*

Меригей.

— Барман?

— Да, майоре.

— Да знаеш някаква планета на име Мидъл Фингър? Дали още съществува?

— Разбира се. Къде ще се дене? — Разумен въпрос. — Много хубаво кътче. Планета-градина. Но някои хора я намират за малко скучна.

— За какво става дума? — попита Чарли. Подадох на бармана празната си чаша.

— Току-що открих мястото, където ще отидем.

[1] Джон Уейн — един от най-популярните филмови актьори от добрите времена на американските уестърни — Б.пр. ↑

[2] Стазис — букв. мед. термин: спиране на движението на кръвта, особено в малките кръвоносни съдове и капилярите — Б.пр. ↑

[3] Военен играч, нем. — Б.ред. ↑

[4] Беваватов лазер — има отношение към беватрон, апарат за ускоряване на протоните до високи енергии — Б.пр. ↑

[5] Ман — човек. — Б.пр. ↑

[6] Среден пръст. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Извадка от „Ню Войс“, Пакстън, Мидъл Фингър,
24–6

14/2/3143

ВЕТЕРАНКА СЕ СДОБИВА С ПЪРВА МЪЖКА
РОЖБА

Меригей Потър-Мандела (ул. Поуст Роуд 24, Пакстън) в петък роди хубаво момченце с тегло 3,1 кг.

Меригей твърди, че е втората по „старост“ жителка на Мидъл Фингър, след като била родена през 1977-ма. Тя е участвала в по-голямата част от Вечната война и след това е чакала своя мъж в субсветлинна совалка в продължение на 261 години.

Момченцето, което още няма име, се появи на бял свят вкъщи с помощта на приятелката на семейството — д-р Даяна Алсивър-Мур.

Редник Уилям Мандела не искаше да воюва.

Ала като един от най-добрите и умни войници на Земята, той заедно с останалите негови отлични и разностранно обучени кадри, бе въввлечен в междузвезден конфликт.

Сраженията с тауранците бяха най-малкият му проблем, докато се мъчеше да се издигне до званието майор. Препускайки между звездите, по-бърз от светлината, той старееше с месеци... докато Земята старееше с векове.

И макар че войната в Космоса беше истински ад, майор Мандела скоро откри, че тя не може да се сравни с ужаса да се върнеш у дома след 1200 бурни години.

След хиляда години майор Мандела се бе научил да се справя.

Той можеше да се справи със свирепостта на чуждоземните тауранци...

Той можеше да се справя със свръхнатоварения процес на обучение, който натика в ума му цялата военна история на Земята...

Той можеше да понесе загубата на крака си и дългото чакане за регенерация...

Той можеше да се справи с полк от лесбийки и хомосексуалисти, които го смятаха за извратен...

Ала когато изпратиха неговата любима в друго време, майор Мандела започна сериозно да се замисля за какво се бие!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.